

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Hoffmeyer, Niels.

Babylon : Historisk Roman fra Judæernes
sidste Landflygtighedsdage.

København : V. Pio, 1904

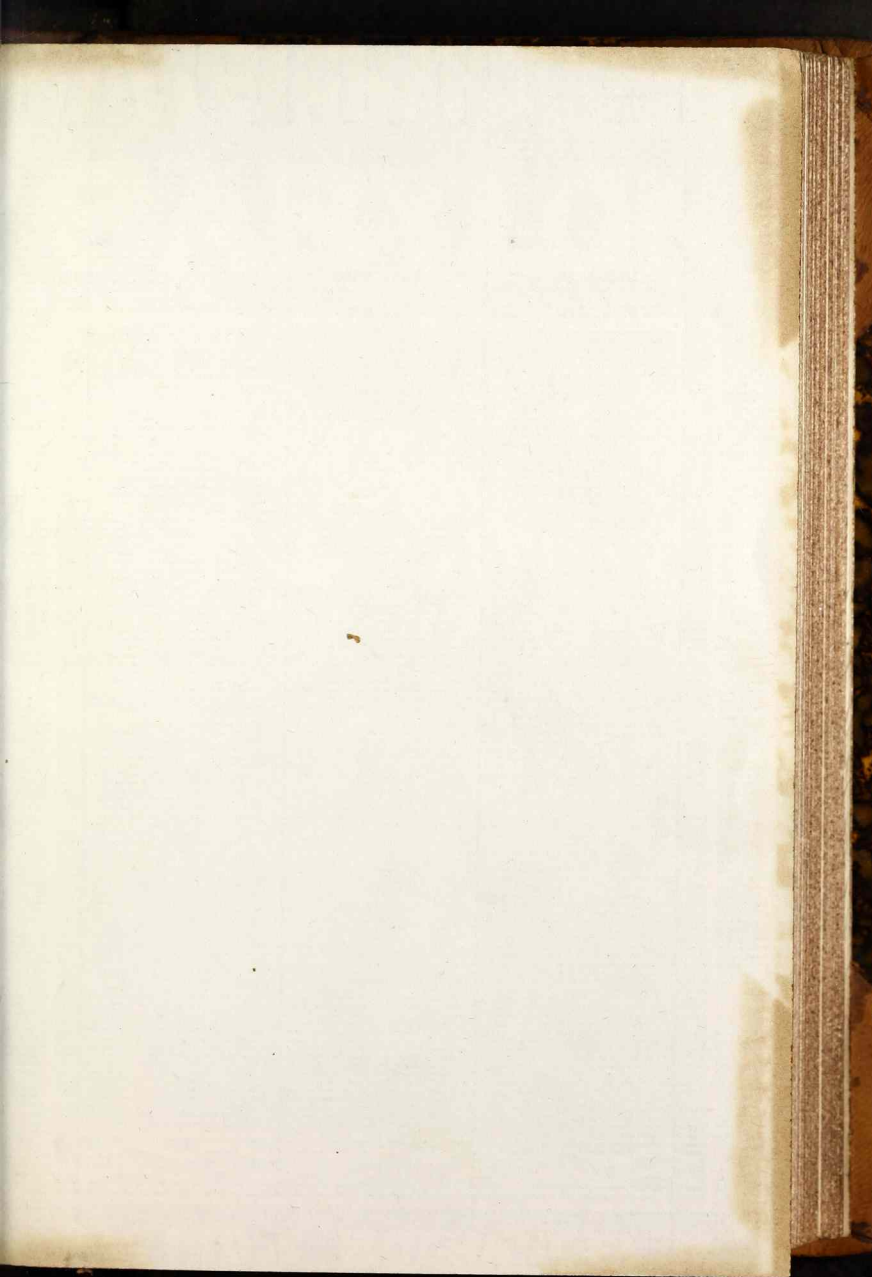
328 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

NIELS HOFFMEYER BABYLON

❖ V. PIO'S BOGHANDEL ❖

1911. h. 2558.

BABYLON

BYRON

NIELS HOFFMEYER

BABYLON

HISTORISK ROMAN FRA JUDÆERNES
SIDSTE LANDFLYGTIGHEDSDAGE

KØBENHAVN
FORLAGT AF V. PIOS BOGHANDEL
GRÆBES BOGTRYKKERI

1904

THE HOFMEYER

BABYLON

HISTORICAL ROMAN AND ASSYRIAN
MUSEUM OF THE ASSYRIAN MUSEUM

KÖLN

FOR THE ASSYRIAN MUSEUM

OF THE ASSYRIAN MUSEUM

1895

Til min Fader

Overbibliotekar Julius Hoffmeyer.

FØRSTE BOG.

TOBACCO

Floden — —

Den er født af to Floder mellem de sorte Bjerge i Armenien. De iler jævnsides frem mod Vest, som sprang de omkap mod Lilleasiens lange, dybe Dale, de brøler, bruser, bolttrer sig som unge Foler planløst og viltet mellem Klippernes Katost og Gyvel.

Men saa betænker de sig og gør et lunefuldt Sving mod Syd, de vil være noget stort og fornuftigt nede paa Kaldæas flade Sletter. De mødes og forenes, deres Ungdoms springske Mod er forbi, i rolig Endrægtighed ruller de ned ad Bjergenes sydlige Affald, større ved fælles Kræfter, endnu større ved Floder, der kommer til dem fra deres Barndoms Egne. De gør et sidste Sving mod Vest, et aller-sidste, før de bliver Floden, den store Flod, den eneste, selve Gudernes Flod.

Floden — —

Saa kommer den da bred og majestætisk frem gennem Kaldæa i sin graalige Vælde, Floden Eufrat. Den svulmer i Maaneden Nisan og trækker sig sammen igen i sit dybe Leje, naar den har kysset Kor-net frem paa de flade Bredder.

Kaldæas Velsignelse, Grødebringeren Eufrat, Flodernes Flod.

Nu er den bleven saa ægte østerlandsk fed og lad, som den luller sig frem mellem Sivskove og Dadelpalmer, mellem Kornmarker og lave Høje i den hede, tykke Luft. Solen brænder den hed, Fluere og Myg summer over dens bølgefri Flade, og Emmen stiger fra den i den stille, kolde Tropenat. Den glider, kun glider.

Og skulde den ikke glide, den kongelige Flod, i sin Rigdoms Majestæt, den der har vokset sig til Flodernes Fyrste og slikket Grøde paa sin Vej, skulde den kunne andet end netop glide gennem al den fugtigfede Væxt, som denne Ørkenglødens Overvinder har ranet fra Solen.

Og var det sømmeligt andet end at glide lydløst ind under Babels Murporte?

Vilde ikke en springsk støjende Strøm passe slet til Kongeborgens rolige Vælde, til Templet E-Sagillas kølige Linier, og kunde man tænke sig en pludrende hvirvelbrudt Flod danse under E-Ziddas Murkolosser ved Borsippa?

Nej, lydløst maa Floden glide gennem den By, der kaldes Gudens Port, Kadingira, Marduks Babel.

Og videre glider den mod Syd mellem Søer og Sumpe, Palmelunde og Marker, forbi de hellige Byer, baade Larsam og Ur og Eridu med Templerne og de gamle Præstefyrsters Paladser og dør i Havet tæt ved Søsterfloden Tigris, hvor Ørkenen begynder, og hvor Elams blaa Bjergtinder tegner sig mod Øst.

Den har ristet sin dyre Kileskrift i Mesopotamiens Lertavle, denne glidende Strøm.

— Jeg er Eufrat — staar der — Flodernes Flod, hellig er jeg, og evig blandt Folkene, jeg der blev alle Tings Oprindelse, jeg er Eufrat — Floden — —.

Nu var det i Maaneden Nisan, Foraarsmaanen.

Aaret begyndte. Floden tog til at stige.

Og de Købmandsbaade, der var fortøjede ved Babels stensatte Flodkajer, rykkede haardt i Tovene, højt som de laa med Strømmen under sig. Ude i Marsken mod Øst stod Vandet som store, stille Søer og dampede i Solen.

Men nede ved Borsippa, der er paa den højre Flodbred, tværs for Babels sydlige Mure, bredte Eufrat sig over Sesammarkerne og slikkede helt op imod Templet E-Zidda, der paa sine syv Stokværk højt bar Guden Nebos Kammer.

Herfra saa Nebo viden om, og herfra spottede Nebo Juda.

Thi rundt om og nede langs Floden boede de, hvem Jahve havde vendt sit Ansigt fra.

En Jordvold gaar langs Kanalen Chabil Yamma fra Borsippa til Eufrat, og hinsides den laa mange Huse af Ler og Sykomortræ, Benjamins Børns Huse.

Paa de flade, lerstampede Tage sad Kvinder nu mod Aften og malede Korn paa Haandkværne, nøgne smaa Børn sprang omkring, og andre Kvinder bar Vand fra Kanalen. Mod Vest ude over den gulgraa Ørken hen imod Kanaan og Zion stod Solen rød og glødende. Templets Skygge gled sort og skarp ud over Floden.

Henover Marken gik sex af Judas Ældste, krumme og graa.

De havde ikke Ord at give hinanden, og ingen Tanker at tænke, som ikke var Angst over Jahves Vrede, disse sex, som havde set Jerusalem og lugtet Brændofferrogen fra Zion.

De gik at adspørge Jahve om det, der sidst var sket, hos Hesekiel, Leviten Busis Søn, Profeten.

Og var det ikke mange Gange hændt, at de havde spurgt? Havde de ikke spurgt, da Juda fra Ørkenen saa Babels brogede Mure, og Kong Nebukadrezar havde givet dem fremmed Land og fremmed Byggegrund? havde de ikke spurgt, da Kong Amil-Marduk hævede Kong Jojakin, Judas sidste Konge af Fængslet, og satte hans Stol højst blandt Fyrsternes.

Vist havde de adspurgt Israels Jahve.

Og nu da Kong Nabunahid havde sendt Merbal, den føniciske Fyrste hjem med mange af hans Mænd, troede de da ikke, at Jahve havde vendt sin Vrede fra dem og bøjet Kongens Hjerte imod dem?

Sendte de ikke Schealtiel, Kong Jojakins Søn til

Kongen, og bad han, tryglede han ikke Babels Hersker om Naade og Rejselov for Juda?

Nej, Jahve, der boede yderst mod Nord i de skumle Bjerger, havde forladt sit Folk. Schealtiel var kommen tilbage og havde ikke rørt Kongens Sind. Skulde de nu ikke adspørge Israels egen Jahve?

Hen mod Hesekiels Hus ved Sumpen gik de sex Ældste af Juda, tunge og tavse i ensformig Gammelmandsgang, i Række efter hinanden, holdende med venstre Haand Fødderne fri af den side graa Talar, bøjede, livsmætte — bange.

Først gik Saccai, den 91aarige, hvis Børn og Slægt var 300 i Tallet, saa kom Mardochai og Rehun, dernæst Malchia og Harim, sidst kom Seraja, der var yngst af de sex, han var endnu kun 82.

De kom frem til Huset over den klæge Marksti, og satte sig under de tre svage Dadelpalmer ved Hesekiels Dør. Ingen af dem bankede paa.

Profeten maatte vel vide, at de var der.

Og Hesekiel, som var ældre end nogen af de sex, kom ud og satte sig hos dem, de kyssede hans Talar, og Seraja, den Yngste, støttede Profeten, som var syg og Dag for Dag aandede svagere. Hans Øjne var halvblinde og angrebne af Taagen fra Sumpene, de glippede med deres røde Rande midt i et bølgende Hav af hvidt Haar og Skæg. Men i hans Sind luede endnu den gamle Vrede, Nidkærheden, Iveren for Jahves Værk, den Vrede, som fødtes hos ham, da han som ung af Nebukadrezar førtes

til Chabor, Kanalen mod Nord, og han begyndte at tale blandt Israel.

Saadan var Heseziel.

Ingen talte endnu, Saccai, den ældste, bøjede sit Hoved ned mod sine gamle Knæ og Rehum rystede sin knyttede Haand mod Nebos Taarn og spyttede.

Men nu aabnede Profeten sin Mund og talte med svag Stemme. De sex bøjede sig og lyttede.

— Kommer I til mig, sagde Heseziel? Kommer du til mig, du Saccai, og du Mardochai, og du Malchia, Rehum og Harim af Judas Ældste at adspørge Jahve?

— Vi kommer at adspørge Jahve gennem dig, Heseziel, du Jahves Vægter.

— Men Jahves Ord kom til mig, saaledes blev Profeten ved og korsede sine magre Arme paa Brystet: Du Menneskesøn, tal til de Ældste, og sig dem, saa siger Jahve: Mon I er kommen for at adspørge mig? Saasandt jeg lever i det yderste Nord, jeg lader mig ikke adspørge af Jer.

Nu klagede de sex og jamrede.

Heseziel fortsatte med fjern Røst og lukkede Øjne.

— Idet I opløftede Jeres Gaver og lod Jeres Børn gaa gennem Ilden, besmittede I Jer, ved Afguderne, og endnu idag er der Folk iblandt Jer, som tjener Træ og Sten. — Og jeg skulde lade mig adspørge af Jer?

— Nej, — nej, raabte Saccai, tal ikke saadan, Heseziel, tvi dem, som tjener Babels Guder.

— Tvi — tvi — gentog de fem andre og spyttede.
Hesekiel aabnede sine Øjne og saa paa dem.

— Jeg hører, at Schealtiel er kommen tilbage,
sagde han, mon ikke Kongen gav ham Afslag.

— Saadan er det, svarede Saccai.

Profeten bøjede Hovedet tilbage.

— Mine Øjne skal de ikke se Jerusalem, klagede han.

— Er Jahves Time da ikke kommen, som du lovede? spurgte Seraja, den Yngste.

Men Hesekiel havde atter lukket Øjnene og svarede ikke.

— Vil Jahves Time da aldrig komme? Det var Mardochai, den tavse, som talte.

— Jahve lover, Tiden gaar, og Jahve lover, sagde den Yngste.

— Tvi dig, Seraja, raabte Saccai vredt, er du den, der spotter?

Profeten sad endnu saa tavs som Sten.

— Sig os, Hesekiel, hvad vi skal gøre.

— Ja, sig os det.

Men Hesekiel svarede ikke.

Der var saa stille nu. En fjern Tummel fra Babels Gader kun. Solen sank dybere mod Ørkenranden.

Da løftede endelig Profeten sit Blik.

— Jeg ser det nu, mumlede han.

— Hvad ser du, Hesekiel?

— Jeg ser dem komme over den mediske Mur mod Nord.

— Hvem — hvem?

Men Hesekiel var atter fjernt i sine Fanker.

Og nu kom fra Markerne Mænd og Kvinder af Gola, Menigheden. De gik alle tavse og langsomt i de lange Klæder, trætte af Arbejde, til Møde ved Solnedgang hos Profeten. De satte sig i Kreds og Klump rundt om. En svag Mumlen lød imellem dem, den voksede hist og her til større Udbrud. Der var unge Kvinder iblandt, som havde meget at tale om og Mænd, som skulde have Raad med sig hjem.

Men mest var der Sorg i deres Ansigter, thi Tiden var atter bleven tung for Juda i Kaldæa. Kongen, Nabunahid, var ikke Judæerne god, og Kongens Had kunde let blive de Undertvungnes Pine, dobbelt smertefuld efter den Mildhed, som baade Kong Nebukadrezar, Amil-Marduk og Neriglissar havde ladet dem blive tildel.

Flere og flere kom til fra Chabil Yamma, og længere borte fra Floden, og Solen var nu nær sin Nedgang. Da blev der stille.

Hesekiel stod op, og støttet af to Mænd, der holdt hans Arme i Vejret, begyndte han at tale.

Højere og højere lød Stemmen nu, og Solen glødede i hans hvide Skæg.

Kvinderne skjulte Ansigtet i Hænderne, thi Profeten var saare vred.

Og saaledes talte han da.

— Jahves Ord kom til mig: du Menneskesøn,

vil du dømme den blodskyldige Stad. Sig frem alle dens Vederstyggeligheder.

Det jamrede ude mellem Kvinderne og Mændene, thi saaledes havde Hesekiel ikke længe talt.

— Og du skal sige: saadan siger Jahve, det er en Stad, som udøser Blod i sin Midte, og som besmitter sig med Afguder. Du er bleven skyldig ved det Blod, som du har udøst. Man ringeagtede Fader og Moder hos dig, man handlede med Vold mod den fremmede i din Midte, man snød den faderløse og Enken. Du foragtede min Helligdom og vanhelligede mine Sabbater, man holdt Maaltider paa Bjergene hos dig, man gjorde skændige Ting i din Midte. Man har taget sin Næstes Hustru og vanhæret sin Sønnekone. Du tog Aager og Opgæld og undertrykte din Næste. — Men mig glemte du siger Jahve, Jahve.

Der lød Graad og Hulken.

— Jeg vil adsprede dig blandt Hedningene og strø dig over Landene.

Der var Mænd, som laa foroverbøjet med Panden mod Jorden og Kvinder, som skjulte Ansigtet med deres lange sorte Haar.

— Du Menneskesøn, Israel er bleven til Slagger for mig, de er Kobber og Tin, og Jærn og Bly midt i en Ovn. Slagger er de bleven.

Profeten holdt inde og der blev stille en Stund paa Marken.

Saa var der en høj, mager Mand, som stod op og raabte. Det var Jonadab, Pottemageren.

— Naar kommer da den, som skal komme?

Profeten slog sine Hænder haardt sammen og saa paa ham med et Blik, som stikkende Torne.

— Jeg ledte efter en Mand iblandt dem, skreg han, og Stemmen lød som revnet Malm, en Mand, som vilde bygge et Gærde og staa i Gabet for mit Ansigt til Værn for Landet, at jeg ikke skulde ødelægge det. Men jeg fandt ingen, derfor udøser — derfor udøser jeg min Vrede over — — —

Da kom Hesekiel ikke videre, han faldt sammen som en knækket Stængel i Armene paa dem, der holdt ham.

Og nu var ogsaa Solen gaaet ned.

Men samme Aften laa Talmai, Pottemageren Jonadabs 14aarige Søn, paa det Sted nede ved Floden, hvor en Klynge Dadelpalmer luder udover en lille Lund af Granattræer.

Mest fordi her var Skygge var det, at Talmai plejede at gaa herhen om Eftermiddagen, men Floden gjorde tilmed paa dette Sted en lille Bugt, der var dyb og klar, og hvor man kunde se Fiskene svømme.

Talmai holdt af at ligge ganske stille og stirre paa et enkelt Punkt, enten nede i Vandet eller oppe i Palmekronerne. Han var altid ene, og andre Drenge kendte han ikke. En underlig Dreng, denne Talmai, en sær, tænksom Fyr. Om Dagen, naar han sad hjemme i Huset og drejede Potter af vaadt Ler, talte han ikke, og om Aftenen gik han bort saa snart som muligt, helst til Floden mod Syd, hvor Husene hører op, og hvor Støjen fra Borsippa og Babel kun var som en sagte Mumlen mellem Skippernes Raab ude paa Floden.

Lidt længere oppe ad Flodbredden var et Færgested, hvor en plump Træfærge Dagen igennem satte

Mennesker og Okser over. Paa oppustede Faarehuder laa Planke ved Planke sammenbundet til en firkantet Flade, og foran stod Færgemanden og roede med en lang Aare.

Denne Færgemand var den ene af Talmais to Venner og Fortrolige. Han var Tømmermand, før han fik sin Færge, og havde været med til at bygge paa Nebukadrezars Kongeborg oppe i Babel. Talmai underholdt sig med ham om det vidunderlige, der laa paa den anden Side af Floden, hvor Drengen aldrig havde været. Og den brune, sortlokkede Babylover var ingen daarlig Meddeler, han havde set meget og han vidste endnu mere, og altid nyt fra de Okse-drivere og Lastdragere, han satte over.

Men denne Aften laa Talmai paa sit Yndlingssted ved Granatlunden.

— Ligger du og ser paa Fiskene? lød med ét en fremmed Stemme bag ham.

Han vendte sig om og saa en lille Kvindeskikkelse, der sad paa Hug et Stykke henne.

— Mon du ikke ligger og ser paa Fiskene? gentog hun paa Aramæisk.

Talmai svarede ikke og lagde sig om paa Ryggen.

Ingen af dem talte i nogen Tid, til han langsomt drejede Hovedet og mødte hendes sorte, bløde Blik.

— Jeg har set dig gaa hernede om Aftenen, sagde hun. Du kender Færgemanden. Hvad mon I taler om?

— Hvem er du, at du spørger, hvad Færgemanden taler med mig om?

— Jeg er Amat-Ramman, og min Moder er Lamaszu, Stjernetyderen Disis Hustru.

— Hvor gammel er du?

— Tolv Aar.

— Haa-haa.

— Og du er Judæeren Jonadabs Søn.

— Hvem har sagt det?

— Færgemanden.

— Haa-haa.

— Du gør Lerpotter om Dagen.

— Maaske — ja.

— Hvordan gør man Lerpotter?

Talmai fortalte, at man dannede dem med Pinde af det bløde Ler over Træforme. Hun sad og lod sit Blik flyde ind i hans, mens han talte, men hørte ikke videre efter.

— Mon det er sandt, at I ingen Templer har? spurgte hun med ét, da han tav.

Talmai rullede sig helt ud til Flodbredden og vendte Ryggen til. Dette om Templerne havde han ikke Svar paa.

Amat krøb nærmere som en Kat og prikkede ham med en Pind i Ryggen.

— Er du ked af, at Marduk er vred paa Jer?

Talmai spyttede.

— Marduk er meget vred paa Jer.

— Hvem er Marduk? Kender ikke Marduk, snærrede Talmai.

Amats Øjne blev store og runde.

— Kender du ikke Marduk — ha-ha — kender

ikke Marduk. Hun slog med den flade Haand i Jorden og lo paa en sær klukkende Maade. Hvad skal du sige med det, at du ikke har hørt om ham deroppe? Hun pegede alvorsfuldt op imod Babel, mod de solglødende Murmasser.

— Maaske har jeg nok hørt om Marduk, syntes Talmai han maatte sige.

— Marduk, det er den stærkeste Gud, vi har her i Landet, blev hun ved.

— Saah? —

— Kan du nævne mig nogen, der er stærkere?

— Maaske — hvis jeg vilde.

— Mon du mener Jeres egne Guder?

— Vi har kun én.

— Kun én, kluklo Amat.

Talmai nikkede overlegent.

— Hvor mon da hans Tempel er? frittede hun og rakte sit Hoved henimod ham. Hvor mon, sig mig det.

Der gled et bistert Træk over hans Ansigt, og han svarede ikke paa dette om Templet.

— I skulde ofre Kød til Marduk, maaske han saa blev god ved Jer, sagde hun blødt. Marduk er nok stærk, men han kan ogsaa blive glad, naar han lugter Røg af Kød.

— Marduk er bare af Træ og Sten, haanlo Talmai.

— Saah — hvem siger det?

— Profeten.

— Ha ha. Men sig mig saa, naar Marduk kun er af Træ og Sten, hvordan kunde han da slaa

Dragen ihjel og dele den ligesom en Fladfisk i to Dele og lave Himlen af den øverste og Jorden af den nederste? Og hvordan kan han saa have saa mange Hustruer?

— Har Marduk da mange Hustruer? spurgte Talmai spændt.

— Mange — mange.

— Hvor mange?

— Et Par Hundrede sagtens.

— Faar de Hustruer Børn? blev Talmai ved, mere nyfigent.

— Selvfølgelig — undtagen de, der ikke kan faa Børn, og saa de grimme, forklarede Amat og saa hemmelighedsfuld ud.

Dette forekom Talmai underligt, han rykkede nærmere til hende.

Amat-Ramman laa nu paa Ryggen med Armene under Hovedet og fulgte ham med sit halvdunkle, fløjlsbløde Blik under de lade Øjelaag.

— Jeg skal være Marduks Hustru engang.

— Du?

— Ja. Min Fader har lovet mig til Marduk, for at han skulde beskytte ham mod en ond Aand, der satte ham Bylder paa Halsen.

— Gik de Bylder saa bort?

— Ja — naturligvis.

Dette var mærkeligt, syntes Talmai.

— Hvordan mon det gaar til, spurgte han, naar du skal giftes med Marduk?

— Det ved jeg ikke, det er hemmeligt.

— Aa — haa.

— Om fire Aar.

— Men — sig mig, — din Fader, har han da —
talt med Marduk om det?

— Han har set det i Stjernerne.

— I Stjernerne?

— Han er Stjernetyder og gaar deroppe paa Terrassen og ser paa Stjernerne og tegner dem ned paa en Tavle. Hun pegede op mod Nebos Tempel, der laa helt mørkt og usikkert i Linierne, nu da Solen var gaaet ned.

— Men sig mig, naar du bliver gift med Marduk, ser du ham saa og — taler med ham?

Amat lukkede Øjnene, og nu kom Ordene læsende og dovent.

— De siger, man drømmer det.

— Aa — drømmer!

— Man drømmer det, ser du. Det er nok det.

Det maatte Talmai tænke nærmere over, han rullede sig ned mod Flodbredden, hvor han laa paa Maven og saa ned i Vandet.

Tænk, at man drømmer det.

— Men Marduk er nu alligevel af Træ og Sten, som Profeten siger, brød det pludselig ud af ham.

Talmai saa kun sit eget Billede tale nede i Vandet, men ingen svarede.

— Alle Jeres Guder er bare af Træ og Sten, gentog han højere, Jahve kunde brænde dem alle sammen med sin Ild, sagde han med stille Gru. — Hvis han vilde.

Han vendte sig om, men Amat-Ramman var borte, hun var gleden bort mellem Buskene.

Saa løb Talmai hjem over Markerne og naaede sin Faders, Jonadabs, Hus.

Og oppe paa Taget sad Faderen og Moderen. Talmai lagde sig paa sin Soveplads, dækkede sig til med Faareskindet og laa saa med Blikket rettet mod den mørke, stjerneglimtende Himmel.

Han tænkte paa alt det underlige om Marduk, og det, man kunde læse i Stjernerne.

Jonadabs slæbende Stemme lød henne fra Hjørnet, hvor han talte med Tamar, Moderen.

— Købmanden Jehasiel har sagt det, Kurasch*) bereder sig med alle sine Mænd. Jehasiel saa dem komme til Susa i Skarer.

Talmai lyttede.

— Helt ovre fra Ekbatana kom de. Kong Nabunahid er kommen tilbage til Babel igaar, og Schealtiel har faaet Afslag. Nabunahid er vred og bange.

Men nu blev Jonadabs Tale til Hvisken.

— Hvem er da Kurasch, tænkte Talmai, at selve Kong Nabunahid var bange for ham.

Saa langt Talmai kunde huske tilbage, var der Tale om Kongen derovre paa den anden Side Floden. Da han var otte Aar gammel, var det, at Kong Nebukadrezar døde. Han huskede dunkelt den Spænding, den bange Forventning mellem de faamælte Judæere, da Navnet Amil-Marduk opstod. Den ny

*) Cyrus.

Konge, den ny Mægtige, den Vældige mellem Murkolosserne derovre. Faderen og Moderen og de gamle Husfædre rundt om, og Kvinderne og Mændene af Benjaminiterne kom hjem fra deres Møde i Gola hos Profeten med en underlig, stille, uvant Glans over deres Ansigter. Han huskede ogsaa den Bølge af Glæde, der kom over dem kort Tid efter. Hans gamle Ven, den magre aramæiske Skriver oppe ved Kana-len, havde fortalt ham, at det var Kongen, der havde befriet Judæernes Konge Jojakin af Fængslet og bespist ham i sit Slot med Mad og Vin. Han huskede den Rædslens Dag, da en ephraimitisk Gilding to Aar senere fra Slottet kom over Floden og fortalte, at nu var Kongen myrdet. Kvinder med opløst Haar og Mænd med flagrende Talarer løb mellem Husene og raabte højt og samlede sig i Klynger.

Nergalsaruzur, raabte de.

Et nyt Navn, en ny Vældig.

Saa man de Konger? Fik Judæerne dem at se? Naar han spurgte Faderen, fik han ikke Svar, og spurgte han Surgal, Skriveren, svarede han med sine sære Ordsprog.

— Var de Konger da Guder eller Aander?

Og atter Aaret efter denne febrilske Forventning mellem Golas Folk og deres hemmelighedsfulde Hvisken om en ny Konge.

Labasi-Marduk.

Labasi-Marduk hed han nu. Jonadab sagde kun, at Jahve var vred, men kunde Jahve da ikke se alle

de Taarer og høre Graaden oppe i sine Bjerge mod Nord?

Var Labasi-Marduk da stærkere end Jahve? Kaldte de ikke Jahve Hærskare Jahve, Zebaoth Jahve?

Og nu endelig Nabunahid.

En simpel Mand, havde Talmai hørt, de kaldte ham. Skrивeren sagde, han var en Vældig for Guderne. Han rejste til Templet længere nede ad Floden, hvor han byggede for Maaneguden og ærede hans Billeder.

Kunde det da være muligt, at Nabunahid var bange?

Alt det andet, Mord og Død og Rædsel, kunde Talmai forstaa, men bange — bange —

Nej, Jonadab havde ikke Ret. Bange var Nabunahid ikke for denne Kurasch.

Med mindre han var en stor Gud fra Bjergene mod Syd.

Talmai faldt i Søvn.

Og paa de flade Lertage sov Benjaminiterne ind til nye Haab, nye Skuffelser, og over Babel rugede Natten.

Kun paa Marduks og Nebos Tempelterrasser vaagede Stjernetyderne og læste i Stjernerne om det, der kom.

Nu laa Talmai atter næste Aften paa sin Yndlingsplads ved Floden. Den hele Dag igennem i det lumre Værksted havde han længtes mod Aftenen.

En underlig Dag havde det været.

Det var sket, at Profeten Hesekiel var kommen ned til Boligerne, støttet af sine Sønner, og mange Folk gik omkring ham. Han talte bestandig, og hans Ord var vrede, han klagede iblandt, og Stemmen lød som Hulken.

— At jeg ikke fik Jerusalem at se, raabte han. Og Jahve var vred, havde han sagt, og vilde straffe Juda, fordi de ikke havde holdt Pagten.

Talmai syntes, det var haardt af Jahve. Hvad kom det dem ved, at de gamle Kanaaniter ikke havde opfyldt Loven. Kunde Jahve da ikke se, at nu tog de hver Tøddel af Pagten i Agt, saavidt han kendte den da. Baade Jonadab og hele hans Hus, og alle de Folk af Gola, han kendte, var da fromme nok og havde vel rigelig sonet, hvad de gamle forbrød.

Der var vel det med de smaa Husguder, som skulde besværge de onde Aander. Om dem stod der ganske vist ikke noget i Tora, men da nu Jahve

selv var langt borte, og Dæmonerne havde faaet Plads at røre sig paa, maatte man vel gribe til den Slags Midler; og desuden havde de smaa udskaarne Trædukker i mange Tilfælde virkelig hjulpen, baade naar Faarene døde og Markerne gav tynd Grøde. Dem kunde Jahve da umuligt lægge Vægt paa.

Jahve maatte være en streng gammel Mand og vanskelig at gøre god igen — og nu syntes Talmaj, at han snart burde vise, hvem han var, at ikke de Judæere skulde spotte ham, som ofrede til Marduk og Nebo, og som havde det godt og rigeligt og levede højt paa Kongens Naade.

Saa havde Talmaj været hos sin Ven, Skriveren Surgal.

Surgal med de sære Ordsprog.

I en lille flad Hytte ved Kanalen boede han alene. Fattigt og skralt var det for ham, og sjældent kom et Par til ham for at faa skrevet Kontrakter eller Breve paa Lertavler, de store Skrivereovre i selve Byen tog alt, hvad der faldt for af den Slags. Hvem vilde gaa til Surgal i Borsippa, som ikke var nødt til det. Noget gjorde det jo, at han havde sluttet sig til Judæerne og undertiden tog Del i Golas Møder, men de Judæere, der trængte til en Skriver, var ikke mange. De Folk brugte altid levende Vidner.

Surgal havde haft en Hustru engang i de unge Dage, men hun fornærmede ham, og han bar Klagemaal mod hende for Sanguen*), saa blev hendes

*) Dommeren.

højre Fod hugget af, og hun blev kastet i Floden. Og da det først var sket, fortød Surgal, at han havde klagel, mest da hun netop dengang var med Barn. Senere sled og kæmpede han for at dyngte Sølv sammen, Sekel paa Sekel og Mine paa Mine, at han kunde købe sig en ny Hustru. Men Surgal lod sig narre, en Krigsøverst laante Summen af ham, dræbtes og plyndredes i Ægypten. Sølvet var tabt, Surgal blev skuffet og sløv, færre og færre blev ogsaa de Folk, der søgte ham. Og sødere og sødere smagte den gærede Palmevin. Saa var det, at den halvgamle Skriver begyndte at tænke paa de Ting, der er skjult for Menneskene. Timer igennem laa han i Skyggen, drak Palmevin og søgte med sine Tanker bag om alting i Verden, gravede Aarsager frem og stillede dem op i underlige Ord.

Og naar Surgal saa Kvinderne gaa forbi, fulgte han dem med sine sorte sløvede Øjne og drømte om Heldet, der engang skulde komme flyvende til ham og give ham Sølv nok til at købe en af dem. Og det var Surgals dybeste Drøm.

Talmai var hans Fortrolige. Hvordan det var bleven saa, vidste de vel knapt selv, kanske har Surgal en Dag set Talmai løbe forbi, kanske har de truffet hinanden ved Floden; men nu søgte Talmai ofte til det lille Hus ved Kanalen og sad lyttende og beundrende ved hans Fødder.

— Du spørger mig om Aarsagen, sagde Surgal idag, da Talmai længe havde været tavs. Talmai nikkede.

— Et Spørgsmaal og et Svar er som Mand og Hustru, de avler Viden. Skrивeren søgte Anerkendelse i sin Tilhørers Ansigt. De avler Viden og Kundskab.

Talmai nikkede ivrigt.

— Men Viden og Kundskab er som Vandets Flade, blev Surgal ved, der er dybt til Bunden. — Mon du forstaar det, Talmai. — Du spørger — og jeg skal svare. Vent lidt, Købmanden Jehasiel kom fra Susa og saa Kurasch samle sine Mænd.

— Hvem er Kurasch? spurgte Talmai spændt.

— Han bor i Syd og Nord og Øst, sagde Surgal med dyb Røst, Persernes Vældige, Kongen af Ansan, Kurasch. Han skal blive den Plov, der pløjer Babel ned.

— Alt det derovre? Talmai pegede mod Byens Taarne.

— Altsammen?

— Men Murene da?

— Murene har mange Porte.

— Mon de ikke er af Jærn?

— En aaben Port er ingen Port, og Fugleungen skal selv pikke Hul paa sin Skal.

Talmai sad og tænkte paa det mærkelige, at Babel selv skulde aabne Porten for Kurasch.

Og Surgal flød hen i Drømme om alt det uanede nye, der kom. Hvem vidste, om ikke det var Heldet, han ventede. I Storm blæser Frugterne ned og falder i Skødet paa Retfærdige og Uretfærdige.

— Kongen er som en skarp Økse, der hugger ofte, og hurtigt bliver sløv, kom det endelig fra ham,

„de sorthaarige“ i Babel bløder allerede, og Kurasch er Olien, der læger.

— Men Judæerne da?

— Kurasch er den, de venter.

— Hvor ved du alt det fra? spurgte Talmai.

— En ved gerne det, han ser.

Saa sad de længe i dyb Tavshed.

— Men den, der venter, er som Planten, der bruger fem Aar om at sætte Blomst, mumlede Surgal og tænkte paa sig selv.

Og videre arbejdede hver af de to med sine Tanker.

— En trættekær Kvinde er som Tagdryp Dagen igennem, sagde Skriveren efter en Stund. Der endte hans Tanketraad.

Talmai forstod ham ikke.

— Kvinden er som Vinen, der perler i Bægeret, glat gaar den ned, men omsider skal den bide som en Slange og stikke som en Basilisk, fortsatte Surgal. Men endda — Vin er Vin, og Kvinden er Mandens højeste Løn. Aa ja — aa ja — hun er saa.

Nu var Surgal langt borte i sine Tanker, vidste Talmai, og endnu da han gik, hørte han Skriveren mumle.

— Om En fik saa meget Sølv — om En fik saa meget Sølv — aa ja — aa ja — — —

Og henne paa Vejen lød det ud til ham.

— Alting er gemt i Kvindens Skød. Liv og Slægt og Ve og Lyst, og endda skal hun stikke som en Basilisk. — Men Kvinden er Man — — —

Talmai løb til sin Plads ved Floden.

Inderst inde ventede han Amat-Ramman, men han tilstod det ikke for sig selv, og da han saa hende komme løbende langs Flodbredden, lod han, som om han ikke vidste det.

Ganske tyst satte hun sig ned foran ham og saa paa ham med sine Gazelleøjne.

— Mon du ikke ved om Marduk endnu? spurgte hun omsider.

Talmai rystede paa Hovedet og betragtede hende overlegent.

— Om en Mand daglig æder tolv store Maal Hvedemel og fyrretyve Faar og dertil drikker seks meget store Krukker Vin, vil du da ikke sige, at den Mand lever? spurgte Amat listigt smilende.

— Jo vist. — Han lever endda ikke af ingenting, lo Talmai.

— Ha ha, der ser du. Marduk æder alt det hver Dag.

— Gør han — saah — mon? indvendte Talmai vantroende.

— Vist gør han. — Og Nebo æder, og Istar, og Ea og alle vore Guder æder. — Jo, de gør, gni-strede hun imod ham, du kan selv se, om du vil. Om Aftenen sætter de det ind, og om Morgen en er det borte. Mon Mel, Faarekød og Vin stiger til Himlen eller synker i Jorden?

Talmai rystede paa Hovedet.

— Hvad æder Jeres Gud, kom det lidt efter fra hende.

— Jahve æder ikke, sagde Talmai halvvejs for-
tørnet.

— Æder ikke? spurgte hun, stirrende paa ham
med store Øjne.

— Han æder ikke, siger jeg dig.

— Da tror jeg, han har forladt Jer, fordi han
er hungrig, mente Amat.

— Om han er hungrig, da skal han æde hele
Babel.

— Hele Babel. Det var en svær Mundfuld —
ha ha.

— Og Fugleungen skal selv pikke Hul paa sin
Skal, tilføjede Talmai med en hemmelighedsfuld Mine.

Hun fattede ikke hans springske Tanke, sad
bare ganske stille og nynnede.

— De siger, at Kongen har ladet tre Judæere
kaste i Floden idag, sagde hun endelig.

Talmai sprang op og stirrede paa hende.

— Fordi de havde spottet Maaneguden.

Han saa rædselsslagen ud over Floden.

— Derovre? spurgte han.

Hun nikkede.

— De to var gamle, og den tredie ung. — Mon
de døde Legemer ikke skulde komme her forbi?
Hun lo.

Talmai saa gysende ned i Vandet.

— Hvor længe tror du, det kan vare, inden de
naar ud i det store Vand, blev hun ved. To-tre Dage
— eller maaske Fiskene æder dem.

Talmai saa angst paa hende.

Hun laa og legede med et fœnicisk Halsbaand af Rav.

— En-to-tre-fire-fem, talte hun paa Stenene.

Saa sprang han bort som et ængsteligt Vildt og løb, løb, ind over Markerne, sprang over Grøfter. Han naaede forpustet sin Faders Hus og satte sig sammenkrøben ved Faarefolden.

Han saa de tre Legemer svømme paa Vandet, og deres vide Klæder flyde tungt, han hørte dem raabe og klage, saa deres Skæg filtret og vaadt, hørte dem gurgle og hvine.

Han stønnede med Hænderne for Ansigtet.

Jahve, at du ikke hørte dem. Kommer du ikke og hører dine smaa Børn.

Gemtes da al Rædsel derovre i Babel, al Sorg og Ve og Mord og Blod.

Og for hans stakkels pinte Fantasi rejste der sig et Billede af Kongen, som et stort Uhyre med mægtige, røde Læber, langt, sort, krøllet Skæg, der naaede til Bugen, og Horn i Panden. Og Byen tænkte han sig mellem vældige Mure og himmelhøje Stentrappes, hvor Folk af alle Størrelser kom og gik, løb og raabte og flygtede for hinanden i Dødsangst.

Men som en lille uregerlig Traad, der slyngede sig mellem Drengens Billeder af Gru, opstod Tanken om at faa dette derovre at se. Den rejste sig tilsidst som en uafviselig Trang.

Og var den Tanke engang kommen, saa blev den der. Paa en eller anden Maade maatte det lykkes ham at smutte bort en Dag. Færgemanden kunde vel

sætte ham over, og hvad det angik, at Jonadab havde forbudt ham det, kom der sagtens en Lejlighed, hvor Faderen var borte.

Han gik ud i Faarefolden og saa paa de nye Lam. Han kælede for dem og lo af dem, naar de virrede med de smaa tykke Fedthaler og pattede de gamle Faars spændte Yvere.

Men staaende med Haanden begravet i den tykke Uld paa Ryggen af sit Yndlingsfaar, kom han til at tænke paa, at han saa pludselig havde forladt Amat-Ramman i Aften, skønt der var mange Ting endnu, han skulde have spurgt hende om.

Egentlig vidste han ikke ret, om han syntes om hende. Han svævede mellem Beundring og Angst for hende. Mest var det vist Angst. Og desuden hørte hun jo til „de sorthaarige“, dem Judæerne hadede, og som de helst ikke talte med.

Men en Duft af noget sært, forbudt var der over hende — —

Talmai besluttede, at han dog ganske sikkert næste Aften vilde træffe hende igen.

Han gik ud og saa op over Kanalen mod Vest. Om lidt vilde de komme fra Mødet hos Profeten. Han skyggede for Solen, der stod lavt og farvede Marken rød, men ingen kom. Der var tyst, og kun et Par smaa nøgne Børn løb omkring og legede lidt længere henne.

Det var uvant sent, de kom fra Gola i Aften.

Talmai vendte sig om og saa paa Byens røde Mure, han strakte Hovedet lyttende frem og ligesom

sugede den dumpe Larm til sig. Al hans Længsels Maal laa i Larmen. Men hvor blev Mændene og Kvinderne af. Solen gik ned, og endnu var der ingen at se ovre mod Hesekiels Hus, der laa skjult bag en Lund oppe ved Chabil Yamma.

Det begyndte at blive mørkt, og Talmai gik op paa Taget. Han spejdede og spejdede.

Nu — nu kom der noget mørkt frem udenfor Kanten af den kulsorte Lund. Hurtigt — sagtens i Løb — og standsede ved de yderste Huse. Der kom flere til. Og Mænd løb ud mod dem fra Boligerne. En enkelt sort Skikkelse kom nærmere og stod, som talte den med nogen, — en større Masse viste sig udenfor Lunden og bevægede sig langsomt indad. Flere Mænd kom frem mellem de nærmere Huse, og Talmai hørte nogen raabe. — Et Par Kvinder løb hen til dem, standsede og strakte Hænderne i Vejret.

Og pludselig lød der op imod ham et Klagehyl, det var langt og blev ved — blev ved. Det kom nærmere, lød tydeligere. Talmai hørte det var Kvinder. Han kendte Klagehylene, naar nogen var død.

Et Par Mænd var naaet til det nærmeste Hus. Saa hørte Talmai Raabet.

Han sprang op, krøb ned paa Jorden og løb dem i Møde.

— Profeten er død. — Profeten er død — dø—d. Og nærmere lød Kvindernes Hyl.

— Profeten er død, skingrede det andre Steder fra.

*

*

*

Den Nat var der ingen, der sov paa Jonadabs Tag. Talmai stirrede fra sit Hjørne paa Faderen og Moderen, der sad og græd, klædt i Sæk og med Aske paa Hovederne. Og fra Naboernes Tage hørte han den samme klagende Lyd, der gød sig ud i Natten med en uhyggelig, drævende Tone.

Saa sært var det, syntes Talmai. Han kendte Grædekvindernes Hyl ved en Dødsseng, men det havde han aldrig oplevet, at alle, baade Mænd og Kvinder, græd. Saa uhyggeligt kom det ham for her i Natten, at han ogsaa brast i Graad. De blanke Taarer randt over hans Kinder, skøndt han ikke forstod.

Han fattede ikke, Drengen, at alle Judæernes Tanker, deres Haab og Ansvar hed Hesekiel, at Navnet Hesekiel var det Skjold, de holdt i de skælvende Hænder mod Jahves Vrede. Hesekiels Ord, naar de faldt som Torneris mellem dem og piskede deres Angst til dirrende Fraade, var som en lille Del af den mægtige Straffedom, skummende og ludende som Klippekløfterne paa Sinai, en lille Del, men dog en Del, der blev godskreven dem i Hævnerens nidkære Regnskab. Om Juda havde baaret Sorg i Sjælen over sine Fædres Synd, havde du forlængst været stenet for dine stikkende Ord, Hesekiel, men det var deres Skræk for Straffen, der gjorde Ordene til en lindrende Svøbe og bær dit Navn frem som Sonebod for det, der var værre. Derfor disse pinte, ængstelige Klagehyl, der spredte sig i Mørket, kastedes brutalt

tilbage af Tyransbyens Kæmpemure og tabte sig ude over de stille Ørkensøer.

Drengen Talmai fattede ikke fuldt endnu, hvad Døden havde taget fra dem i Aften, men ét saa han, at dette var Angst.

Ulykken, Rædslen tog paa at drage den første usikre Fure i hans Barnesjæl, og ubevidst anede han det, der skulde komme og gøre den dybere, langt dybere endnu.

Grædende krøb han hen over Tagets Lergulv og kastede sig for Jonadabs Fødder.

— Mon vi ikke skulde ofre Kød til Jahve. — Mon vi ikke skulde ofre, sagde han og skjulte sit Hoved i Faderens Skød.

Men Jonadab blev vred og skød Drengen fra sig. Han troede, han spottede.

Talmai vidste ikke, at det var forbudt Judæerne at bringe Ofre i Kaldæa.

*

*

*

Da Solen stod op og gjorde Euftrat gylden, bragede pludselig Larmen af Basuner ud fra Borsippa og skar ind i Judæernes Klagekor. Benjaminiterne vendte deres taareslørede Blik mod Tempets Terrasser, som rødmede i Solen. Det var Nebos Præster, der blæste Foraarsfesten ind.

Om lidt skulde Gudens Billede sejles gennem Kanalen ned til Floden og derfra bæres ad den højtliggende Processionsgade til Marduktemplet i Calanna

i Byens Hjerter. Og langs med den lange Murgade, hvis Sider var prydet af to Hundrede Løver i farvet Tegl, skulde Babels brogede Menneskeflokk juble og danse i vanvittig løssluppen Festglæde. Jomfruer skulde ofre deres Uskyld til Gudernes Ære, og Mændene trimle ihob i Drukkenskab og Brunst.

Talmais Sind blev hver Dag mere opfyldt af Tanken om det, han saa.

Golas Folk bar deres Sorg tilskue, de arbejdede ikke, de græd, og naar de talte, lød det som Mumlén, noget underlig hjælpeløst og hemmelighedsfuldt var udbredt over deres Skikkelser i den grove Sørge-drugt.

Og Drengen forstod, at midt i deres Sorg dryppede der Meddelelser ned mellem dem fra Byen, der sved som Draaber af smeltet Bly. Der kom Folk over Floden fra Brødrene i Babel, som talte længe med de ældste og Naboerne, og altid klagede de, altid græd de. Surgal og Færgemanden fortalte ham, at Kongen var saare vred og haard og straffede med Døden høj og lav, som ikke viste Ærefrygt for Guderne.

Talmai saa da altid for sig de tre druknende Judæere, som havde spottet Maaneguden. Rædslen bredte sig i ham, og naar han den lange arbejdsløse Dag igennem laa ved Floden og stirrede op i Palme-kronerne, blev hans Tanker til blodige Billeder, der skræmte og lokkede paa en Gang, med en Magt han ikke forstod.

Om Aftenen kom Amat-Ramman. Og Talmai begyndte at længes, naar den Tid nærmede sig.

Han spejdede op over Flodbredden efter hende, og Hjertet slog stærkere, naar han øjnede hende langt borte.

Den Skyhed, han havde næret for hende de første Dage, fortog sig omsider, og nu laa de gerne og pludrede løs om alt muligt.

Amat var den, der talte mest, og Talmai spurgte oftest. Mærkelige løsrevne Stumper af Fortællinger om Babels Guder og Gudinder var det, en Flom af Forestillinger og Billeder, fremmede for Talmai og saa morsomme iblandt. Guder, som Ninip, der lignede en Blanding af en Grib og et Menneske med Vinger paa, og som elskede Blod, Mord og Krig.

Talmai undredes over, at en Gud kunde være ond alene. Retfærdighed og Strengthed, det forstod han hos en Gud, og at han undertiden maatte hævne sig, var en Ting, han daglig havde for Øje, men kun ond og hadsk — —

Og hvor underligt det lød i hans Øren, alt dette om Gudinder. Som nu Istar. Amats Øjne skinnede, naar hun fortalte om Gudindens Elskov til en kraftig Yngling, der hvert Aar, naar Vinteren kom, bukkede under for sin Fjende og blev begrædt af hele Naturen. Det var kønt, men underligt.

Dødsriget og dets Herskerinde Allât.

Hvad var det — Dødsriget? Landet, hvorfra man ikke vendte tilbage, kaldte hun det.

Naar man var død her paa Jorden, var der saa

mere? Hun sagde, man blev færget over en Flod og kom i Land paa en ny Bred, hvor man gik gennem mange Porte og ved hver af dem maatte lægge et Klædningsstykke, til man endelig stod nogen foran Dødsrigets Dronning.

Men Legemet bliver jo balsameret og begravet, og man kan jo se det, indvendte Talmai, og undertiden, naar nu en eller anden bliver kastet i Vandet, saa æder Fiskene jo Liget, hvordan kunde man da paa samme Tid gaa omkring paa et andet Sted?

Amat-Ramman kunde ikke forklare ham det; men da Talmai rystede paa Hovedet, blev hun vred og sagde, at saadan var det.

Han begyndte vist at beundre Amat. Eller om det kanske var en vaagnende Sans hos Drengen, der gjorde, at han saa paa hende med saadan Glæde, naar hun talte, eller at hans Blik lynsnart rantes ved en bestemt Bevægelse, et Spring eller en Bøjning af hendes dovent smidige Legeme. Sikkert var det en ny Følelse, der jog gennem ham, naar de laa Side om Side og greb i Vandet efter Fiskene, og han tilfældigt kom til at røre ved hendes brune Arm eller han strøg med Haanden over hendes Ryg og følte den gennem den tynde Underkjole.

De modnedes tidlig, disse judæiske Dreng, og der var arvet tykt, kvindekært Blod ned i dem fra de gamle Dage. —

Og Talmai var kommen midt ind i Længslernes Tid. Han længtes om Dagen mod det nye, mod

Livsglæde og Legemslyst og Smerte. Det pinte og lokkede. Drog — drog. --

Tiden gik, og Talmal saa mere, forstod mere for hver Dag. Det dybeste i Judæernes Sorg, den borende Følelse af Rodløshed, Smerten over det bristede Baand mellem Hævneren og de straffede, fattede han vel ikke endnu. Han saa rige, pragtfuldt klædte Mænd og Kvinder af Frænderne i Byen komme over, de kunde sagtens ikke sørge over deres Stilling, som de levede i Velstand, og heller ikke saa han nogen Fattigdom mellem Naboerne i Borsippa.

Der maatte være en anden Grund til deres Klage. Og Talmal troede at kende den.

Naar han lyttede til de gamles Samtaler, fangede han atter og atter et Ord, der dukkede frem mellem deres mumlende Sætninger.

Kongen. Nabunahid.

Alle Judæeres Liv var i Fare, mente Talmal, Kongens Skikkelse rugede over dem som en Tordensky, der gemte Lyn og Død, og naar de ældste holdt hemmelige Møder, troede han, de pønsede paa selve Kongens Død. De andre Konger var bleven myrdede, hvorfor skulde saa denne spares. Men han gik i stadig Angst for, at de ikke skulde skynde sig. Hver Dag spurgte han Færgemanden, om Kongen levede, og stadig fik han det Svar, at der ikke var sket andet end, at Nabunahid havde været paa Løvejagt, at han havde fejret en stor Fest i Slottet, eller været paa Rejse Syd paa; at nogle judæiske Misdædere havde lidt Døden, og at Kongen havde

inddraget deres Ejendomme, forekom Færgemanden saa dagligdags naturligt, at han ikke fandt det Umagen værd at berette.

Men Drengens Uro steg.

Kom da ikke denne Kurasch, som Judæerne ventede? Og kom han ikke nu, da blev det vist for sent.

*

*

*

Saa var det, at Længslerne og Uroen blev Talmai for stærke.

En Nat, et Par Maaneder efter Hesekiels Død, sneg han sig bort, mens de andre sov, og løb ned til Færgestedet for ved Solens Opgang at naa over, før man hjemme havde opdaget hans Flugt. Han laa ved Floden og skælvede i Angst. Han saa de særeste Skikkelser i Maaneglansen mellem Palmerne og hørte onde Aander mumle i Floden. Tiden sneg sig frem i pinefulde Sekunder, med Ansigtet skjult i sine svedige Hænder ventede han paa Solen og den vidunderlige Dag, der skulde blive Indgangen til et Liv, han aldrig havde drømt om.

Talmai hilste Solen som en Befrier.

Og da han saa Færgemanden komme slentrede, løb han mod ham og klyngede sig til hans Arm, som om den skikkelige Tømmersmand havde været hans bedste Ven og Velgører.

En enlig Oksedriver med sine Okser og en gammel Judæer med nedhængende filtret Haar og i en snavset Talar, ventede ved Færgestedet, da de kom derhen.

Færgemanden var forbavset over, at Talmai vilde med, men Drengen fortalte ham, at hans Fader havde sendt ham i et Ærinde, og saa fik han oven i Købet Løfte om fri Overfart.

Langsomt gik det over Floden, Strømmen var stærk, og den brede Færge drev for Færgemandens bløde Tag med den lange Aare i skraa Retning mod den anden Bred.

Mod Nord kom nogle Baade drivende ned ad den glinsende Flod.

Den gamle Judæer sad sammenkrøben og halvsov med Hovedet paa sine Knæ, og Oksedriveren

stod og talte med sine Dyr i en monoton kælent mumlende Tone.

Talmai stod foran paa Færgen ved Siden af Færgemanden og saa mod Babels Mure. Hjertet bankede, Armene havde han lagt overkors foran paa Brystet, Ansigtet var blegt olivengult i Morgenskæret.

Paa Bredden begyndte Livet at røre sig. Skikkelser bevægede sig ind over Markerne, og Flokke af Faar drog brægende langs med Floden.

Færgen stødte mod Land, Oksedriveren drev sine to Dyr frem med høje Tilraab og slog dem paa Ryggen med en lang Pigkæp. Den gamle vaagnede af sin Morgendøs og krøb forsigtig ind paa den faste Jord.

Saa var Talmai da endelig kommen over Floden. Betagen og raadvild blev han staaende og saa efter Færgemanden, der med urokkelig Ro taktfast sænkede og løftede sin lange, vaadt glinsende Aare. Han var paa Nippet til at fortryde, Talmai, at han havde lagt denne Flod mellem sig og det derovre. Om lidt vilde de vaagne derhjemme paa Taget, opdage, at han var borte, og søge efter ham i Uro, der steg med Solen. Han skimtede svagt Husene ved Chabil Yamma, han saa Folk bevæge sig langs Kanalen, og hans Øjne endte ved den lille Lund, hvor han og Amat-Ramman mødtes om Aftenerne. — Ja, — vist — i Aften, naar han var kommen tilbage, da skulde han berette for hende. Alt det han da vilde have at fortælle.

En pludselig ængstelig Iver betog ham. Han vendte sig og begyndte at gaa mod Nord langs med Floden, men tog mere Fart paa, alt som han kom frem, løb et Stykke og pustede atter ud i langsommere Gang. Foran sig havde han Muren, der endte brat ved Floden med et firkantet Taarn, og den yderste Port stod som en mørk Plet paa den graalige Flade.

Nu indhentede han Driveren med de to Okser.

Talmai gengældte forpustet Mandens Hilsen, og de fulgtes et Stykke i Tavshed.

Om Talmai havde Ærinde i Byen, spurgte endelig Driveren.

Aa ja, Ærinde og ikke Ærinde, han skulde da derind.

Driveren bemærkede, at Judæerne nok nuomdage ofte havde Ærinder i Byen, som ikke var af det gode.

Saa — hvordan det?

Aa jo, man hørte jo en Del. Det var nok ikke livssikkert og hustrygt mere at være født af judæiske Forældre.

Talmai gøs.

Men kanske Kongen fik blødere Sind nu, der var sluttet Fred og Forbund med Lydien, formodede den anden.

Talmai saa stort spørgende paa ham, og Driveren ytrede sin Forundring over, at Drengen ikke havde hørt om alt dette om Kurasch.

Jo — Jo — Kurasch, det var ham der ude mod

Syd og Øst, ivrede Talmai og gjorde en stor Bevægelse med Haanden; men Lydien, hvad var det, Driveren sagde om Lydien?

Det maatte Talmai dog vide, mente denne, for andet talte man jo ikke om inde i Babel i disse Dage.

Nej — hvad var det med Lydien?

Der var da det, at Kong Nabunahid havde modtaget Udsendinge fra den lydiske Konge. To Skuldre stod jo altid bedre sammen end én alene, naar den persiske Sten kom væltende.

Talmai havde gerne hørt mere om denne mærkelige Kurasch, der stod for ham i et saa fantastisk Skær, men Driveren havde andet at tage Vare end at tilfredsstille hans Nysgerrighed. De var kun nogle Hundrede Alen fra Porten, og Vejen begyndte at fyldes med Lastdragere, Dyr og Fodgængere, der alle gik ind ad mod Byen, Driveren havde svært ved at faa sine Okser frem, han stak dem i Bagen med Pigkæppen, raabte til Folk, at de maatte gøre Plads og vekslede Skældsord med dem, der gik ved Siden. Det var mest fattigklædte Arbejdere, mørke kortskeggede Fyre i en Slags ulden Skjorte, der naaede til Knæet og lod Benene og Armene nøgne.

Talmai bugtede sig frem mellem dem, og foran ham hævede sig nu den høje Mur med Taarnene og midt for en mægtig Kobberport, hvis mørke Fløje aabnede sig indad mellem to uhyre Kolosser, der forestillede vingede Tyre med Menneskehoveder. Han

slap med Nød og Næppe igennem, da det store Hjul paa en tungt læsset Karre pressede ham op mod den ene Portvæg. Det gungrede i den høje Port-hvælving, og Raab, Brøl, Fodslag og Vognrummel gav Genlyd derunder. Aldrig havde Talmai tænkt sig saa bred en Mur, tre eller fire Vogne vilde med Lethed kunne køre forbi hinanden ovenpaa.

Paa den anden Side stod, støttet til Tyrekolosserne, Krigere, væbnede med Spyd og med spidse Huer paa Hovedet. Han saa angst paa dem og skyndte sig forbi.

Nu gik Vejen over en muret Kanal paa en bred Træbro, og den inderste Mur rejste sig foran.

Lignende Tyrekolosser bevogtede Porten, det samme Bulder under Hvælvingerne.

Saa var han indenfor Babels Mure.

Vejen delte sig her i tre, der straaledede ud fra en Slags teglbrolagt Plads.

Han blev raadvild staaende. Færdslen delte sig i de tre Retninger og drog sig som sorte Linier ind imod Husene og Taarnene, mellem Hvede- og Sesammarker, Palmehaver og enkelte lave Boliger. Til sidst valgte han den midterste Vej, der ogsaa syntes at være den mest befærdede.

— Mon denne Vej fører til Kongeborgen? spurgte han en lavstammet Fyr, der gik ved Siden af ham og bar paa en stor Kurv med Dadler.

— Vist gør den. Alle Veje ender ved Kasr, mumlede Fyren og saa nysgerrigt paa Talmai, hvis Tonefald røbede ham som Judæer.

Længere frem blev Markerne færre og Haverne hyppigere, Vejen gik paa sine Steder mellem brogede Mure, bag hvilke man saa de brudte Tage af store rigt prydede Huse. Tempelterrasserne og Taarnene var rykket nærmere nu, og Færdslen gik ikke længere i den ene Retning alene, man mødte Fodgængere, Oliesælgere, Mænd med Bærestole og Karrer, der kom fra Byen, og ofte maatte Talmai hurtig vige til Side for Ryttere eller Hestespand, der dreves fremad af Slaver.

Solen var kommen højt op paa Himlen, og Heden og Støvet tog til. Træthed og Tørst sneg sig over Drengen, og et Øjeblik stod han stille for at hvile sig. Men hurtig mandede han sig op, Udsigten til alt det nye og til endnu større Overraskelser betog ham og kvalte i Fødselen en lille spirende Følelse af Frygt og Anger over det, han havde indladt sig paa.

Videre. —

Mere skyggefuld blev Vejen ogsaa nu, som den løb mellem høje Huse og Mure. Den kunde knap kaldes Vej heller, men lignede mere og mere en Gade. Høje Stentrapper gik her og der lige ud til Kørebanen, og Talmai saa med Forundring op mod paladslignende Boliger med store Kobber- og Jærndøre og brudte Vægge af skinnende rødt og blaat Teglmosaik.

Det tog næsten Vejret fra ham. En saadan Pragt, et saadant Mylder. Var Babel saa stor?

En Sidegade skar over i en ret Vinkel, og til

begge Sider kunde Øjet følge den snorlige Kørebane mellem Murene og Husene. Paa alle fire Hjørner laa, glimtende i Solen, Paladser med Platforme som smaa hængende Haver med grønt og broget Blomsterflor. En Klynge halvnøgne Slaver stod og pludrede paa en Stentrappes øverste Afsats. En Kvinde med langt purpurblaat Klædebon sad paa et Tag og lod sig vifte med Palmegrene af unge Kvinder, hvis udslagene sorte Haar glinsede olieagtig mat i Sollyset.

Og den Støv, der var.

Paa Gaden, hvor hver Brosten var af farvet Tegl med Kong Nebukadrezars Navn indristet i Kile-skrift, rørte sig et Liv, der gjorde Talmal ganske ør. Heller ikke fik han Lov at staa stille paa et Sted. Snart kom i rasende Fart en Flok kongelige Krigere paa smaa lette Heste, der brutalt banede sig Vej mellem Fodgængere og Karrer, snart maatte Talmal springe til Side, skræmt af Tilraab fra Slaver, der gik fire i Klump og banede Vej for deres Herre, en babelsk Rigmand, som værdig kom skridende med sit lange kunstfærdigt krøllede Skæg og Haar, iført en lang kostbart prydet Klædning og med gyldne Armringe. Der løb fire kulsorte Ætioper med en Bærestol, gennem hvis hvide Gardiner af ægyptisk Muselin man skimtede en fornem Dame med Hovedprydelser af Guld, mægtige Ørenringe og skrigende kulørt Dragt. En arabisk Købmand falbød med drøvende Stemme de Varer, som en nøgen Dreng skubbede foran sig i en Karre. Det summede

i alle Sprog, Babylonisk, Aramæisk, Assyrisk, Ægyptisk, Elamitisk, Arabisk, Græsk. Kvinder med tilhullede Hoveder, Tiggere, Lastdragere, Slaver med Muldyr, Udraabere, smaa Piger med tamme Abekatte i Snor, Oksedrivere, og barhovede offentlige Kvinder med Halskæder, fantastisk flettet Haar og malede Øjenbryn.

Talmai løb fortunlet langs Murene, standsede og saa gennem en aaben Bronzeport mellem vredne Søjler ind i en tropisk pragtfuld Have, hvor Palmer, Mastixtræer, Stenege og Cedre ludede ud over murede Bassiner med rindende Vand, Terrasser med smaa Vandfald og skyggefulde Hvilepladser med Fløjlsputer. Han løb videre, Solen brændte, og hans Øjne var rødkantede og smertede. Men hvor kunde han tænke paa det nu, videre —, videre maatte han, beruset, følelsesløs, betaget.

Atter passerede han en bred Mur, og Gaden begyndte at hæve sig over Omgivelserne. Snart laa Husenes første Stokværk i Højde med Kørebanen, og Stentrapper førte ned til Porte, der halv skjult af tunge Blomster laa som Kælderindgange under Gadens Niveau. Et terrasseformet Tempel kastede sin brede Skygge ud over Stenbroen.

Og nu standsede Talmai forundret.

Gaden endte, men til begge Sider gik Kørebanen højt over et lavere liggende firkantet Torv, hvortil store brede Trapper førte ned. Et broget Virvar af Mennesker kom og gik dernede paa mæg-

tige Figurer, som tegnede sig mørke paa Torvets Stenbro.

Og derovre paa den anden Side rejste sig en høj Mur, prydet med Drage- og Løvefigurer. Bag ved den hævede sig Taarne og Afsatser.

Dette var Kongeborgen, følte Talmai, Kong Nebukadrezars vidt berømte Bolig, Underværket, som gemte den Verden, Drengen baade længtes mod og frygtede.

Han steg langsomt ned ad Trappen og satte sig paa det nederste Trin inderst ved Muren. Her vilde han vente. Fra den Port derovre paa den anden Side, hvor Kørebanen løb lige mod Taarnet, maatte Kongen komme, mente han, og naar han sad her paa Trappen, kunde han se, naar Fløjene aabnede sig, og det forunderlige Optog kom ud. Han tog et Brød frem, som han havde gemt paa Brystet, og spiste det. Saa lænede han sig bagover mod Trinet og sad med stirrende, smertende Øjne rettede mod Porten.

Saa underlig lang havde Dagen været, saa utrolig meget havde han allerede mødt. Chabil Yamma, Faderen og Moderen, Værkstedet, Færgemanden og Amat-Ramman — hvor laa det altsammen langt, langt borte.

Han lukkede Øjnene.

Det summede og brummede inde i Hovedet paa ham, Solen brændte. Larmen brusede omkring ham. Hvor var han træt. Mennesker gik forbi ham, en og anden stødte til ham med en Fod, en Klædning

strejfedes hans Arm, Stemmer kom til ham saa mærkelig fjernt.

Han aabnede Øjnene og saa mod Porten og lukkede dem træt igen. Fjernere lød Larmen. Hovedet faldt over mod Muren ved Siden.

Og nu sov Talmai dér midt i Solen.

Talmai sov endnu, da Sidemuren kastede sin Skygge i skarpe Takker henover Stentrappen. Han vidste, at nogen havde rørt ved ham, og rystede Skuldrene i Søvn; og med ét slog han Øjnene op og saa sig forvildet omkring. Om han drømte endnu, var ham ikke klart, heller ikke, om den Mand, der sad ved Siden af ham var levende, eller det kanske var en Fortsættelse af hans Drømme.

Skikkelsen talte og Talmai saa paa ham med store søvndrukne Øjne.

— Kongen, stammede han.

Manden lagde sin Haand beroligende paa hans Arm; og ganske langsomt vendte Bevidstheden tilbage hos Drengen, han saa sig omkring og huskede, hvor han var, fæstede Blikket paa Porten, der endnu var lukket og saa beroliget derfra hen paa Manden ved sin Side.

— Hvem er du?

— En gammel Ven, blev der svaret.

Talmai betragtede ham nøjere. En graaskægget Mand var det, med en stumpet Næse, der saa ud,

som om Spidsen engang var skaaret bort. Øren havde han heller ikke, og kun to bare Huller under den spidse Hue viste den Plads, de engang havde haft.

— Jeg har da sovet en kort Stund, sagde Talmai og smilte.

— Et helt Døgn er en kort Stund for den, der sover, svarede Manden og nikkede.

Talmai holdt ikke af hans Øjne, han rykkede sig lidt til Siden.

— Og Solen har endda gaaet en god Vej, medens du sov, blev den Fremmede ved. Da jeg gik her forbi to Timer før Middag, sad du her, og se, nu er Skyggerne allerede lange.

Talmai saa forskrækket paa ham og betragtede Murens Skygge. Det hele, baade Torv og Mure, forekom ham ogsaa helt anderledes i denne anden Belysning.

— Men Kongen da — Kongen, brød det pludselig forfærdet ud af ham.

— Kongen?

— Har Kongen været her?

— For længe siden.

Det faldt som et tungt Slag ned over Talmai.

— Da har jeg sovet og ikke set Kongen. Taaerne begyndte at pine ham.

— Han er derinde bag Muren, sagde Manden og pegede derover.

Talmai sprang op. Han vidste ikke andet at gøre end kun at løbe derfra, løbe — hjemad — bort. —

Men Manden tog fat i hans Arm.

— Hvor vil du nu hen?

— Bort — hjem. — Slip mig.

— Hjem — hvorhen?

— Til Chabil Yamma. Lad mig gaa.

— I Aften? spurgte den anden og smilte saa underligt.

— Ja — ja.

— Mon du har Vinger da?

— Vinger?

— Kun med Vinger flyver man over Babels Mure.

— Men Porten?

— Porten er lukket til den Tid, du kommer saa langt.

Talmai sank sammen paa Stentrinet og begyndte at græde. Nu fortrød han. De vilde lede efter ham, de vilde begræde ham som død, de vilde søge efter hans Lig i Floden.

— Har du Herberge i Nat? spurgte Manden og lagde Haanden paa hans Arm.

Han saa angst paa den stumpnæsede Fremmede. Nej — nej, intet Herberge havde han. Og straks efter saa han kun atter i Tankerne Moderen, der sønderrev sine Klæder i Sorg.

— Vær du taknemmelig mod alle Babels Guder, at du traf mig, sagde saa Manden.

— Kan du da lede mig til Chabil Yamma? Et svagt Haab begyndte at dæmre.

— Vist ikke. — Men jeg kan skaffe dig Tag og Leje i Nat.

Det begyndte igen at stikke i Halsen paa Talmai af frembrydende Graad.

— Men hvem er du? — Sig mig det.

— En Ven, siger jeg. Nu var der igen det Smil, som gjorde Drengen bange.

— Jeg tror dig ikke, sagde Talmai og begyndte alligevel at gaa op ad Trappen.

Øverst oppe vendte han sig endnu engang om og saa sørgmodigt ud over Torvet.

— Imorgen vil du faa Kongen at se, trøstede den graa Mand og tog fat om hans Haandled.

Talmai begyndte at gaa.

— Imorgen, gentog han og holdt endnu fast ved Haandleddet.

Talmai saa paa ham med blanke Øjne.

— Gør du mig Fortrød? Vil du narre mig?

— Vist ikke, en gammel Ven — en gammel Ven.

De gik hen ad Gaden gennem Trængslen, der var vokset siden Middag. Talmai tænkte paa, at nu drog den sig vist sammen til et Sted, hvor der skulde holdes Fest.

Sløvt lod han sig lede af den graa Mand. De tog Vejen ad en Sidegade, gik ned ad Trapper, drejede om Hjørner.

Manden talte uafbrudt.

— Ikke bange — en gammel Ven. — Fandt

den judæiske Dreng sovende midt i den store By, tager ham hjem under Tag. Imorgen skal han se Kongen og senere komme hjem til Floden. — Hvad hedder den judæiske Dreng.

— Talmai.

— Talmai, se se, hvor smukt, Talmai. Gaar vi for hurtigt? Langsommere — langsommere. Talmai har gaaet mange Skridt idag fra Chabil Yamma; men Judæernes Gud forlader ingen af sine Børn. — Og hun vil blive glad ved at se Talmai, vil hun. Hun vil takke Hablai, fordi han fandt den judæiske Dreng og bragte ham hjem. Hablai er Gudernes Yndling.

— Fører du mig til din Hustru? spurgte Talmai.

— Gamle Hablai har ingen Hustru. Men den, han tjener, er mere værd end hundrede Hustruer.

Talmai blev efterhaanden roligere og saa mere tillidsfuldt paa sin Stilling. Hablai maatte vist være Slave og tjente da hos en eller anden fornem Kvinde.

— Mon du ikke er hungrig? spurgte Hablai.

Talmai maatte indrømme, at det ikke var langt fra.

— Da skal du snart faa baade Mad og Vin.

De gik nu mellem to Mure og ved Enden af den ene rejste sig et Hus, der kun havde ét Stokværk men til Gengæld var meget bredt. Midt paa Huset gik en Trappe ned mellem to Søjler, der lignede Kegler uden Spids, og som var prydet med et Virvar af slyngede Figurer. For Enden af Trappen førte en bred Dør ind til Kælderetagen.

Her gik de ned. Hablai ledte Talmai ved Haanden, og da de stod foran Døren, bankede Babyloneren paa med sin knyttede Haand. Straks aabnede Fløjene sig, de passerede to Slaver i uldne Skjorter og kom ind i et køligt Rum, fra hvilket der i Baggrunden førte to Døre til det indre af Kælderen.

Hablai aabnede den ene og skubbede Drengen ind.

Et stort Rum, der var tomt for Mennesker. Fra trefodede Ildbækkener langs Væggene drev en Taage af vellugtende Røg gennem Halvmørket. I Midten et Bassin med brogede Blomster og svømmende Blade. Og rundt om en aaben tæppebelagt Plads stod smaa lave Borde, og brede, betrukne Lejer, der hvilede paa kuglerunde Ben, metalglinsende i det røde Skær.

Talmai blev staaende. Han var angst.

Men Hablai greb ham i Armen og førte ham over Tæpperne mod Baggrunden. En halvnøgen Slave listede dem forbi. De kom gennem andre Rum, gik hen ad en lav Gang med Døre langs Siderne. Stemmer lød rundt om. Ved Enden af Gangen standsede de, og Hablai tog Forhænget til Side til et firkantet Rum. Der stod et Par Lejer plat ned paa Stengulvet og ret for gennem en Aabning i Muren faldt Lyset ind over de blanke Teglvægge.

— Talmai har gaaet langt idag, han behøver Hvile, sagde Hablai og smilte.

Drengen greb ham forskrækket i Klædningen.

— Lad mig gaa, bad han. Lad mig gaa.

— Talmai faar ikke Lov at gaa, han skal hvile.

Hablai gik, og Talmai stod ene med sit taarefyldte Blik rettet mod Døraabningen. En sagte Pludren af Kvindestemmer naaede hans Øre, et enkelt Latterudbrud skar igennem.

Han satte sig paa det ene Leje og græd med Ansigtet i sine Hænder. Hvor var han? Hvad havde de i Sinde med ham? Han gøs ved Tanken om Hablais ækle Ansigt. Og dertil denne underlige dæmpede Bolig inde under Babels Stenbro, dette sære Halvmørke. Han lyttede, nogen listede ude paa Gangen. Alt listede her.

Han rejste sig, krøb hen til Døren. Nu gik der flere gennem Gangen. Sagte tog han Forhænget til Side og kiggede ud. Der var tomt, men denne evige Kvindepludren blev ved, og nu hørte han nogen komme i den fjerneste Ende af Gangen. Hurtig lod han Forhænget falde tilbage og stod indenfor, til de listende Skridt havde fjernet sig.

Saa gik der nogen Tid fuld af Angst og Spænding for ham. Jagende Tanker sprang gennem hans trætte og forvirrede Hjerne, nu da han klagende laa paa Lejet med Øjnene fulde af Taarer.

— De vil søge efter mig i Floden — i Floden, græd han.

Atter Skridt.

Han løftede Hovedet og stirrede mod Døren. De standsede udenfor, han sprang op og sad paa

Hug. Forhænget blev draget til Side, og Hablai stod der med sit evindelige Smil.

— Staa op, Talmai, og gør dig rede, Abi-Gula vil tale med dig.

Talmai saa spørgende og uforstaaende paa ham, men stod alligevel op. —

Hablai førte ham gennem Gangen den samme Vej, de var kommen. De traadte ind i den store Sal med det sære Lys fra Ildbækkenerne, og Talmai saa, at der nu laa Folk paa nogle af Lejerne, og hist og her gled Slaver dem forbi med Metalbægre paa store Lerbrikker.

Hablai stødte med Haanden til Talmai, der forundret var bleven staaende og skubbede ham frem mod en bred Dør i det modsatte Hjørne, hvor han trak et folderigt, tungt Forhæng til Side. De traadte ind i et veloplyst Rum og Talmai saa sig forvirret omkring. Ved Lyset fra harpixsmurte Cederpinde opdagede han en Kvinde, der sad paa en polstret Bænk. Hun var ikke ung, men heller ikke gammel, det sorte Haar var overlæstet med Guld- og Sølvsmykker, om Halsen bar hun dobbeltradede Kæder af Rav, og paa Armene blinkede brede, gyldne Baand. Hendes smaa stikkende Øjne hvilede ufravendt i Talmais store ængstelige.

— Er du Judæerdrengen Talmai, sagde hun endelig med en Røst, der ligesom sang.

Hablai svarede for ham og bøjede sig dybt imod hende. Hun nikkede. Talmai gik frem mod hende.

— Jeg takker dig, fordi du giver mig Husly i

Nat, sagde han med skælvende Stemme. Imorgen fører du mig til Byens sydlige Port. Mon du ikke gør det?

Abi-Gula lo højt, og Hablai smilte.

Saa kastede Drengen sig ned for Fødderne af hende og rakte sine Arme bønfoldende op mod hende.

— De vil søge efter mig i Floden, klagede han.

Abi-Gula stødte til ham med Foden, og Hablai tog haardt fat i ham og bød ham barsk at rejse sig.

Den stumpnæsede Slave saa derpaa afventende paa sin Herskerinde, der gav ham et Tegn.

Hablai begyndte at afføre Talmai hans korte Klædning.

Rødmende af Undseelse stod Drengen ganske nogen foran Abi-Gula. Hun befalede ham at komme nærmere, og Hablai tog haardt fat i hans Arm og førte ham hen foran hende. Hun følte ham paa Skuldre og Bryst, strøg ham ned over Benene og saa ham i Haanden, mens han stod der slagen af Angst og Blu. Han krøb sammen, satte sig paa Hug og vred sig omkring, men Hablai tog bestandig fat i ham og holdt ham oprejst.

Endelig nikkede Abi-Gula, og Slaven gav ham Klæderne tilbage. Da han atter var paaklædt, vendte han sig mod hende og rakte de dirrende Hænder frem.

— Om du er god, da fører du mig til Byens sydlige Port imorgen. Vær medlidende med mig, og lad mig komme tilbage til Floden.

Men Hablai havde allerede taget fat paa ham og skubbede ham henimod Døren. Næsten som i Drømme hørte Talmai en Summen af Stemmer i Salen, da de gik igennem. Viljeløst lod han sig lede over de bløde Tæpper, men da de stod i Gangen, saa han forvirret op.

Fem Kvinder, nøgne til Midien, løb ham forbi. Han skammede sig, han gyste, græd. — Og nu hørte han en gurglende, monoton Sang derinde fra Salen.

Sveden sprang frem paa Panden af ham, og havde ikke Hablai grebet ham i sine Arme og ført ham videre, var han sikkert falden til Jorden af Skræk.

Nu laa han atter paa sit Leje. Der var mørkt, og han sansede ikke, kunde knapt tænke, rystede, hulkede, raabte paa Jahve og hviskede Faderens og Moderens Navn.

Hablai kom ind med Brød og en Krukke Vin, som han satte paa Gulvet, gik ud og kom igen med en tændt Olielampe af Ler. Og saa var Talmai alene tilbage.

Han rørte ikke Brødet, laa bare og stirrede ind i Lyset. Nu var der ogsaa mere Larm i Huset. Højere Stemmer, Mumlen, Musik.

Den Tanke steg op i Talmai, om han kunde flygte. Den rev i hans Hjerne til han sprang op og løb mod Døren; men da han fik Foden udenfor, standsede han pludselig som stukken af en giftig Myg. — Der paa en lav trefodet Stol i en Døraab-

ning sad Hablai med Fingrene nede i et Fad Kød, og Lyset bagved faldt ind paa hans Nakke og lagde rødt henover Skægtotterne paa Kinden.

Talmai sprang tilbage og kastede sig hulkende ned over Lejet.

Store, store Jahve, du der ledte Israels Folks Fod i Ørkenen og slog dets Fjender med Død, om du kender din lille Tjener Talmai, da frels ham, bad han, frels ham, og han skal give sit Liv i dine Hænder.

Men intet uden Larmen svarede. Da syntes Talmai at forstaa, at Jahve havde forladt sit Folk.

Aftenen skred frem, og der kom noget op i ham, som lignede Trods. Med knyttede Hænder og stive Øjne hviskede han ud i Rummet om Hævn, om Død og Ild over dem, der havde narret ham.

En Smule Ro og Træthed faldt over ham. Liggende paa Ryggen med Armene under Nakken begyndte han at udkaste Planer om at sætte sig i Forbindelse med dem derhjemme. Om Faderen eller Moderen aldrig forlod Chabil Yamma, var der jo Sural. Han kom ofte til Babel, vidste han.

Men saa brast Haabet igen for ham. Her under Babels Gader, dybt nede, hvem vilde søge efter ham der?

Stille — nu kom der nogen udenfor, han skjulte Ansigtet og ventede at høre Hablais Stemme. Men den, der kom, talte ikke endnu, og Talmai kunde høre, at han stod paa Stengulvet ved Siden af hans Leje.

— Fred med dig, lød en fremmed Stemme.

Talmai tog Hænderne fra Ansigtet, og saa en Yngling i Slavedragt, der opmærksomt betragtede ham.

Havde han ikke ogsaa talt i Judæernes Maal?

— Fred med dig, gentog han.

Hvor hjemligt det klang. Talmai krøb op og omfavnede hans Knæ.

— Frels mig — frels mig.

— Hvem er du?

— Jeg er Talmai fra Chabil Yamma, Benjameniten Talmai.

— Og jeg er Judæeren Amnon, Slave hos Abi-Gula.

Talmai løftede sine blanke Øjne op til hans Ansigt og brast i Graad.

— Jeg har ikke set dig før, mon du er bleven købt idag, spurgte Amnon.

— Nej — ikke købt — røvet — stjaalet.

— Fortæl.

— Og Talmai fortalte under Graad, hvordan det var gaaet fra det Øjeblik han af Færgemanden var bleven sat i Land paa den østlige Flodbred.

— Hvem er Abi-Gula? Hvor er jeg? Hvad vil man med mig? endte han.

— Da har du visselig faaet en haard Straf, sagde Amnon. Abi-Gula er ikke den, der slipper sin Fangst.

— Hvem er hun? Hvem er hun?

— Abi-Gula er Skænkeværtinde. Dette Hus til-

hører den rige Igibis' Sønner og er et af Babels offentlige Skænkehuse. Mon du ikke har set en stor Sal, hvor Gæsterne hviler og drikker Vin. Og de Kvinder, du hører rundt om, synger og danser for dem.

Talmais Øjne hængte ved ham, medens han talte.

— Tror du aldrig — aldrig — jeg kan komme hjem — eller flygte? spurgte han, da Amnon tav.

— Der er kun en Udgang, og den bevogtes godt.

Talmai stirrede.

— I tre Aar har jeg været her, fortsatte Amnon, og tre Gange har jeg forsøgt det, du nævner.

— Naa, og saa —

— Og saa aldrig mere. Han rakte sin venstre Haand frem mod Talmai, og der var et dybt Hul i Haandfladen. Det var tredje Gang, sagde han, — de huggede et Spiger igennem — — —

Talmai skreg.

— Aa ja, smilte Amnon sygt, det er visselig heller ikke Ret at tale om det. Jeg stod fra Middag til Aften spigret til en Blok — naa — naa — ja det var sidste Gang.

Der var tyst en lang Stund nu, og Talmai hørte sit Hjerte banke.

Amnon lagde sig paa sit Leje.

— Mon du ogsaa er bleven røvet, spurgte endelig Talmai ganske sagte.

— Nej.

Larmen i Huset var stilnet, Talmai gned sine svedige Hænder mod hinanden.

— Hvordan da?

— Det gik saadan med mig, at min Fader satte mig i Pant. — Han boede oppe ved Istars Tempel her i Babel og solgte ægyptiske Tøjer og vellugtende Vande til dem, der gik forbi for at bede til Istar. Jomfruer, og gifte Kvinder, der var ufrugtbare, og gamle svage. Men saa mistede han sin Ladning paa et Skib, der gik under i en Storm ved Teredon. — Saa tog de mig for det, de havde borget ham. Og senere købte Abi-Gula mig.

Talmai krøb over til ham og tog hans Haand.

— Vi to — vi to, hviskede han.

— Hvor gammel er du, spurgte Amnon.

— Fjorten Aar.

— Da er jeg fire Aar ældre end du.

Talmai strøg ham varsomt og kærtegnende henover Armen.

— Tror du — Jahve ved dette om os? spurgte han bange.

— Vist saa. Men alting er en Straf.

— Ja — men —

— Jo — det er Straf — Jahve ved alting, om han ogsaa er fraværende. Han straffede mig, fordi jeg en Dag sneg mig ind i Istars Tempel for at se paa Jomfruerne.

Talmai ledte i sine Tanker efter det, Jahve havde straffet ham for.

— Du har sagtens ogsaa fortørnet ham, mente Amnon.

Talmai nikkede. Det var troligt, at det kunde være hans Ulydighed, skønt han syntes, Straffen var vel haard. Men saa med ét faldt der ham noget ind med Amat-Ramman.

— Straffer Jahve, naar man — taler med og — og ser paa de uomskaarnes Døtre? spurgte han.

— Vist gør han. Det staar i Loven.

— Da er det vist Amat-Ramman, sukkede Talmai.

Og nu maatte han berette om sine Møder med hende ved Floden.

— Men naar man nu angrer, kom det haabløst fortvivlet fra ham.

— Det nytter ikke at angre. Jahve straffer, og naar Straffen er fuldbyrdet, er den Ting forbi.

— Jahve straffer, gentog Talmai alvorligt med sin Tanke dybt i dette Mysterium. Og det nytter slet ikke at afvende noget af Straffen. — Mon man faar den da paa en anden Maade — værre — pinefuldere?

— Vist tror jeg det, sagde Amnon.

— Men naar nu Straffen er saa stor, at den er meget større end — det man har forbrudt.

— Jahve straffer haardt, og altid haardere end en selv synes nødigt.

Talmai sprang op og holdt Hænderne knyttede foran paa Brystet.

— Men er der da intet — intet, der kan gøre Jahve god igen.

— Jo — et er der.

Et Haabets Lyn. Talmai greb fat i Amnons Arm.

— Et er der — Offer, — ikke Anger, men Syndoffer er det, der gør det. — Naar Jahve lugter en sød Røg fra Offerilden.

— Da tænker jeg, vi ofrer til Jahve her. Talmai smilte svagt. Vi to, som han har givet saaa tung en Straf.

Amnon strøg ham over Nakken.

— Men ved du da ikke, sagde han mildt, at det kun er i Jerusalem man kan bringe Ofre. Kun dér.

— Og det kan ingen Judæer mere.

Som en Kølle faldt disse Ord over Talmais Hoved. — Han kastede sig ned over Amnons Leje og græd. I dette Sekund forstod han. — Et helt Folks Sjæleangst havde naaet ham. En sort rugende Sky. Et Mørke uden Vej.

Det kan ingen Judæer mere. Der slukkedes Lyset.

Ud paa Natten faldt Talmai omsider i Søvn, da Trætheden krævede sin Ret. Men tidlig om Morgen vaagnede han igen, og, i et Sekund fuld af Smerte, saa han, hvor han var, og huskede, hvad der var sket.

Amnon sov endnu, og Talmai lyttede til hans regelmæssige Aandedræt. Der var alligevel en Smule Støtte ved det, at den anden laa der og sov saa trygt og roligt med Armen over Hovedet. En stor Trøst var Amnon.

Men Talmai tænkte saa paa det, de to havde talt om om Aftenen, og nu i Dagslyset tog hele Stillingen sig heller ikke saa haabløs ud, som i det uhyggelige flakkende Skær fra den halvt udbrændte Olie-lampe.

Amnon havde Ret, der var kun det at gøre at bøje Hovedet og holde ud saa længe til Straffen var fuldbyrdet. Og der dæmrede ligesom et lille bitte Haab langt ude i det fjerne, det, som han havde gemt paa og tumlet med i lang Tid, dette forunderlige med Kurasch, der skulde komme.

Men naar saa de Tanker kom frem, han for alting vilde glemme, alt det om dem derhjemme, kom Graaden over ham igen.

Og Amnon vaagnede og saa Talmai ligge med graadblanke Øjne, han trøstede sin yngre Lidelsesfælle og søgte at formaa ham til at møde Skæbnen med Taalmodighed.

Talmai omfavnede ham og græd en Stund med Hovedet paa hans Skulder.

Saa ledte Amnon ham fra Gangen gennem en Dør, modsat den, der førte til Salen, ud i en rummelig Gaard, hvor man, højt oppe mellem fire Mure saa den blaa Himmel. Der var en stor Kumme i Midten, hvori Vandet randt fra en lukket Ledning.

Amnon forklarede Talmai, at her badede Slaverne sig hver Morgen. Selv havde han hurtig aført sig sine Klæder og sprang op i Kummen, og nølende fulgte Talmai hans Eksempel. Da de havde tørret sig og var i Færd med at iføre sig Tøjet igen, kom flere andre Slaver til. De lo, talte om Talmai, betragtede ham nysgerrigt, en af dem gik hen og hilste ham. Det var alle unge, kraftige Mænd med smidige Lemmer og kortklippet Haar og Skæg, men Talmai kunde ikke overvinde en vis Ængstelse, han trykkede sig ind til Amnon og var glad, da de atter stod inde i Gangen.

Her maatte Amnon forlade ham, han skulde i Lag med sin Daggerning, fortalte han, og den bestod i at tilberede Vinen, at bage og koge og gaa til Haande i det Rum, der tjente som Køkken.

Mens Talmai stod alene og ventede paa, hvad der nu vilde ske, kom Hablai listende.

Talmai gjorde en Bevægelse, som vilde han flygte, men Hablai spurgte ham indsmigrende og venligt smilende, om han havde sovet godt.

— Abi-Gula, vor Herskerinde, har fundet Behag i dig, sagde han. Hun vil ikke tillade dig at gaa herfra, — saa gæstfri er Abi-Gula. Og for at ikke Tiden skal falde dig lang, har hun bestemt, at du skal tage Del i Husets Gerning. Men først maa Talmai have Mad, thi ingen gæstfri Værtinde lader sine Gæstevenner hungrige.

Talmai nikkede kun tavs.

Hablai førte ham til et Rum, hvor flere Slaver allerede stod og talte sammen. Talmai fik et Brød og en Krukke Vand, og mens han spiste, stod Hablai og betragtede ham med sine smaa Øjne. Derpaa gik de atter ud sammen.

Talmai fik at vide, at hans Gerning foreløbig bestod i at gaa Kvinderne til Haande og senere paa Eftermiddagen hjælpe med ved Opvartningen af de Gæster, der besøgte Huset.

Hablai viste ham ind i et lignende stort Rum, som det Slaverne benyttede, og her laa paa Lejer langs Væggene og rundt om paa Gulvet de Kvinder, der tjente til Gæsternes Morskab.

Talmai blev undselig staaende ved Døren.

En ustandselig Plapren og Pludren og Nynnen, og allevegne fra Øjne, nyfigent spørgende, eller dovent iagtagende, og da Hablai havde forladt ham, og

han blev alene mellem alle Kvinderne, sprang nogle op og løb hen til ham. De trak ham ved Klædningsen frem i Rummet, spørgende og sladrende.

De satte sig i Kreds paa Hug udenom ham og lo, alle de lyse og kulsorte Piger med nøgne Overkroppe og fedtglinsende, vuggende Bryster. Og jo mere undselig han saa sig omkring, jo mere han rødmede, des højere lo de. Han skjulte sit Ansigt i Hænderne.

En høj Kvinde med langt sort Haar tog fat i ham og drog ham til Side.

— Fortæl mig, hvad du saa derude. Hvem er din Moder? spurgte hun.

En anden greb om Haandleddet og trak i ham.

De famlede paa ham og nappede ham i Kinden.

— Kom herhen — kom — kom. — Sig mig, hvor du kommer fra. Hvem solgte dig?

— Hvor dine Øjne er smukke, sagde en tredie og borede sit Blik ind i hans.

— Hvor gammel er du?

— Hvad hedder du?

Nu trak de i ham fra alle Sider, og han tumlede rundt, forvirret og grædefærdig.

En lille buttet Kaukasierinde med store runde Øjne puttete en Dadel i Munden paa ham og spurgte, om han nogensinde havde smagt noget sødere.

Saa rev de ham omkuld, saa at han kom til at sidde paa et lavt Leje. Hvor han saa hen, mødte han Smil og Øjne, der spurgte. Hans Blik strejfede tilfældig en lille, bleg Pige, der laa henne i

Krogen for sig selv og saa paa ham med smalle, tungsindige Øjne i et magert Ansigt, et rent Barn var hun, saa tynd og hvid. Hun smilte ikke, talte ikke, bare saa paa ham.

Og nu stod der pludselig en Pige foran ham og dansede med bløde vuggende Bevægelser i Hofterne, og et Par andre gurglede en Sang.

— Fortæl saa — fortæl — fortæl, raabte de fra Kredsen.

Men Talmai var altfor overvældet til at kunne tale. Han mødte igen de tungsindige Øjne henne i Krogen.

— Saa ti dog stille, raabte en sværlemmet Pige med sorte Skygger paa Overlæben. Hun laa lidt til Siden og havde slet ikke rejst sig. Skal han fortælle, maa I tie.

Talmai saa hurtig hen til hende, han hørte paa Maalet, at hun var en af hans egne.

— Du hører til Judæerne, sagde han henimod hende.

Hun rejste sig og gik over til ham.

— Judæer, nikkede hun og satte sig ved hans Side.

Talmai betragtede hende spørgende. Hjælp mig sagde hans Øjne.

— Vær rolig, ingen gør dig noget ondt. Gaa og hent frisk Vand til os, hviskede hun og rakte ham en Krukke.

Talmai rejste sig og løb ud, ledte sig frem til Døren for Enden af Gangen og naaede ud i Gaarden,

hvor han fyldte Krukken. Da han kom ind igen var der nogenlunde stille. Pigerne havde lagt sig rundt omkring og nogle sad i en Klump og spiste Frugter af en stor Kurv.

Talmai gik lige hen til den judæiske Pige og rakte hende Krukken.

— Hvem er du saa? spurgte hun og gik med ham ud til Siden.

Han hviskede til hende, hvad han hed og hvorfra han kom.

— Vær tryk, der sker dig intet ondt, sagde hun; men vogt dig for Hablai.

Talmai gøs og saa ængsteligt mod Døren.

Nogle af Kvinderne kom hen til dem, og Judæerpigen fortalte, at den ny Slave var kommen fra Floden ved Chabil Yamma og hed Talmai.

Lidt efter lidt begyndte hans Frygt og Undseelse at sætte sig saa meget, at han turde se sig lidt frejdigere omkring, og endelig følte han sig saa meget til Rette, at han begyndte at fortælle om sine Æventyr Dagen forud.

Kvinderne lyttede. Beretningen morede dem, de spurgte og rakte Hovederne frem for bedre at høre, gnaskede Frugter i sig og kastede ham Kærnerne i Hovedet. Og da han havde endt sin Fortælling, regnede Spørgsmaalene atter ned over ham. De mindste Ting vilde de vide. Hvordan Gaderne saa ud, om der var mange Skibe paa Floden. De maatte høre om Soldaterne og om de Folk, han havde mødt i Byen.

Den lille blege Pige havde nærmet sig og stod i Ud-kanten af Kredsen med sit Blik hængende i hans.

Uden at tænke derpaa var det, som om han kun henvendte Ordene til hende, skønt hun ikke spurgte.

En af dem klappede ham paa Kinden og lovede ham, at de nok skulde være gode ved ham, og en anden kom slæbende med Frugtkurven og satte den foran ham. Der var ogsaa én, der midt i Forvirringen kyssede ham paa Panden.

Nu var han begyndt at fortælle og blev ved. Kredsen af de lyttende Piger tyndedes ud, nogle af dem gik bort, andre lagde sig paa Lejerne i doven Ligegyldighed, men mange blev tilbage omkring ham og kunde ikke faa nok at høre. Talmai maatte fortælle alt om sin Moder, om sit Hjem og — ja, ogsaa om Amat-Ramman. Det var ikke langt fra, at han begyndte at føle sig hjemlig vel tilpas, som han sad der og førte Ordet, og jo mere betydningsfuld han forekom sig selv, desto vidtløftigere bredte han sine Beskrivelser ud. Talmai laa til sidst træt og ør paa Ryggen midt paa Gulvet i Kvinderummet og lod Stemmerne og Latteren bølge omkring sig. Den høje Pige med det lange sorte Haar sad paa Hug ved hans Hoved og viftede Fluerne bort.

Der var en Stund, hvor Middagsdøsen lagde sig over dem, hvor Pigerne laa og sov eller dovnede. Da fløj Tungsindet atter paa Talmai. Hans ubevidste Kyskhed ligesom begyndte at røre sig mod denne ukendte, vamble, syndefulde Duft af halv-

nøgne Kvinder, han tænkte paa dem hjemme ved Floden og paa det nye haabløse.

Saa kom Hablai og førte ham til Slavernes Spiserum, hvor Drengen sad tavs midt imellem de unge og halvgamle Slaver, der skæmtede og aad, fniste og kæmpede paa skrømt. Skamløse Bemærkninger summede som Fluier omkring i den lumre Luft. Ogsaa her maatte han besvare Spørgsmaal og fortælle, om det end blev færre og trægere Ord, end før hos Kvinderne.

Amnon saa han til sin Skuffelse slet ikke.

Senere paa Eftermiddagen kom Hablai til ham i hans Rum. Han bragte ham en blaa ulden Klædning og satte skinnende Metalbaand paa hans Arme og Ben. Tavs og villieløst lod han Slaven gøre med sig, hvad der behagede ham. Et eget ildevarslende Udtryk lurede i Hablais Blik.

— Abi-Gula vil, at du skal pleje dit Legeme og gøre din Hud blød. — En fjortenaars Dreng med blød Hud haa — haa — om man ikke skal se paa det ogsaa, snærrede han og nappede Talmai i Armen med to blanke Kobberringe. Og hun har givet mig denne Krukke med vellugtende Olie til Dig. Imorgen samler vi Hunde op fra Gaden og gyder Olie over deres skabede Hud.

Han gav Talmai i Haanden en stor Vifte af Palmeblade, paa en udskaaren Træstang.

— Mon du før har set saadan en Vifte i Jeres lugtende Faarestalde. Visselig ikke. Mon ikke Faarnerne selv vifter sig med deres Fedthaler. Haa

haa — ene Haand forneden, anden Haand højere oppe paa Stangen.

Hablai satte sig paa Hug og lod Talmai vifte sig.

— Ingen Flue og ingen Myg faar Lov at sætte sig paa Abi-Gulas Gæster. Hver Gang en Myg stikker en af dem, stikker Hablai den vellugtende Talmai.

Viftestangen dirrede i Talmais svedige Hænder, men Hablai blev siddende og nød Køligheden fra Viften og Drengens Angst.

Endelig rejste han sig og bød Talmai følge med. De gik ind i Salen. Talmai blev staaende lige indenfor Døren, og den lumre Vellugt stemmede op for Brystet af ham, men Hablai stødte til ham og drev ham frem.

Rundt paa de smykkede, bløde Lejer laa Mænd af meget forskelligt Udseende. Nogle med det almindelige i Babel brugelige Skæg, sirlig ordnet og krøllet i Lag og Rader, andre glatragede, nogle i lange hvide, andre i korte brogede Dragter, Fremmede af alle Nationer og Indfødte.

Slaver med lignende Vifter som Talmais stod ved hver Leje og viftede uafbrudt i lange bløde Tag Gæsterne, der laa henslængt paa Ryggen eller hvilende paa den ene Arm. De drak af Bægre, som stod paa lave trebenede Borde ved Siden af dem eller spiste oliede og krydrede Retter af runde Lerbrikker.

En egen Lydløshed hvilede over det hele. De enkelte Gæster syntes ikke at tale videre sammen. Slaverne løb let og behændigt mellem hverandre, et

Par Bægre klirrede, Vandet plaskede i Blomsterkummerne i Midten, en dæmpet Mumlen lød hist og her.

Hablai førte Talmai frem mod et Leje, hvor en Gæst netop havde lagt sig. Han stillede ham op i et Par Alens Afstand og befalede ham at vifte.

Drengen bevægede Viften som han saa de andre Slaver gøre det, og stirrede stift paa Manden, der strakte sig lad og fed paa Hynderne — Talaren, Skægget, Næsen og mange Smaating i Mandens Ydre tydede paa, at det var en Judæer, og da han gav Ordre til den opvartende Slave, hørte Talmai, at han ikke havde taget Fejl. Det var virkelig en af hans egne. Hvor det var underligt, en af dem, paa hvem Jahves Straffedom hvilede, laa her sorgløst og velnæret. Forunderlige Babel.

Talmai saa sig omkring.

Overalt denne lydløse Bevægelse af Vifter, der gled op og ned, blødt, ustandseligt, hans Blik søgte Hablai, der stod ved et Ildbækken i Hjørnet og lod sine Øjne glide spejdende udover Rummet, givende Agt paa hver især. Pludselig saa Talmai hans Blik standse ved et Leje længere henne, hvor en Gæst havde gjort en pludselig Bevægelse. Hablai tog en tynd Metalstang med glødende Spids op af Ildbækkenet, og med et Par katteagtige Skridt var han henne hos Slaven og berørte hans Ben med den. Slaven løftede Benet i Smerte, men fortsatte tavs sine Bevægelser med Viften.

Talmai rystede af Angst. Hver Gang en Myg

stikker en af Abi Gulas Gæster, stikker Hablai den vellugtende Talmai. — Sveden randt ham ned ad Panden og ivrigere viftede han, med stive Øjne stirrede han paa sin Gæst, at ingen Myg skulde nærme sig.

Om han skulde tale til ham. Det var jo en af hans egne, kanske han kunde hjælpe.

— Jeg er Judæeren Talmai — Jeg er Judæeren Talmai, hviskede han i Takt til Viftens Bevægelser og fæstede sit bedende Blik paa den fede Gæst.

Men Manden hørte det ikke.

— Man har røvet mig — Judæeren Talmai — Judæeren Talmai, gentog han lidt højere.

Gæsten hævede sine Øjne halvt op til ham og saa ligegyldigt paa ham. Saa gjorde han en Bevægelse med Haanden. En Flue. Talmai følte Blodet stivne i Aarerne paa sig, han viftede hurtigere, febrilsk, og skottede hen imod Hablai, der heldigvis just saa i en anden Retning.

Men nu lød der Støj af klirrende Ringe i Døren til Gangen, og otte Kvinder kom ind i Række efter hinanden. De var nøgne til Bæltestedet og deres røde og blaa Klædninger, der skjulte Benene, bølgede i et Virvar af Folder under Hofternes vuggende Bevægelser.

Talmai kendte Judæerpigen og nogle af Kvinderne fra om Formiddagen.

De satte sig i en Kreds paa Tæppet i Midten. Det rødlig Lys blinkede i Metalbaandene paa deres sorte Haar og Arme, den mørke Lød skinnede mat

oliefedt i de bløde Flader over Skuldrene og Bryster. Og nu stod en efter en op og dansede en Dans paa Stedet til de andres monotone Sang. En Dans, der kun var som en blød Dønning af Bevægelser fra Hovedet gennem Brystet, Hosterne og til Spidsen af de nøgne Fødder og ligesom vred sig ud gennem Fingrene.

En lad, æggende Bølgedans.

Gæsterne laa dovent og betragtede Kvinderne med tilsyneladende ligegyldige Blikke. Et enkelt Smil. Lyden fra en Gæst, der havde rejst sig halvt i Lejet. Men Stilhed. Slaverne viftede mere forsigtigt, Vifterne gled mere lydløst.

Talmai stirrede — stirrede og følte Blodet banke i Tindingerne. Et Blik fra Hablai fik ham til at føre Viften i hurtigere Takt. Armene begyndte at smerte af Træthed.

Men nu slog han Øjnene ned, blev rød og skælvede.

Der foran paa Tæppet stod en Kvinde og dansede med halvlukkede Øjne i hele sin gulbrune Nøgenhed, kun indhyllet i et Net med vide Masker, som kun rystede og svingede omkring sig i kunstfærdige Folder og Kast. Hendes Hud glinsede af Salve, og Lysskæret sitrede paa hendes gyngende Bryster. Hendes kridhvide Tænder lo mellem de store, brede Læber. Vifternes Bevægelser var som sagte Aandedræt i Stilheden, og Taagen fra Ildbækkenene drev forbi i lange Skyer.

Talmai følte Benene ryste under sig. Han stod

med nedslagne Øjne og førte sin Vifte som i Drømme. Skuldre, Arme og Hænder gjorde ondt.

En befriende Støj sagde ham, at Kvinden havde endt sin Dans. Han saa til Siden, og nu laa hun udstrakt paa Tæppet og aandede ud i trætte Drag. Brystet hævede og sænkede sig under Nettet, mens Haaret i sorte slangede Lokker flød ud over Skuldrene og Tæppet.

Talmai saa paa hende, hagede sine smertende Øjne fast i hendes halvt aabne Mund og fulgte Legemets Bølgelinie under Nettet. Han aandede tungt og Kinderne brændte paa to Pletter under Øjnene, Viften førte han mekanisk i hastig stakaandet Takt. Og midt som han stod, mærkede han Graaden komme, ned over Kinderne randt Taarerne som en forløsende Strøm, født af et ungt Blods Spænding, af Angst for dette nye forunderlige, hæslige, betagende.

Den fede Judæer havde rejst sig og gjorde sig rede til at gaa. Flere Gæster var paa Vej ud, andre kom til. Talmai stod som en Statue af Sten, støttet til Viften, da Hablai kom hen til ham og tog ham haardt i Armen.

— Abi-Gula befaler dig at komme, sagde han og gik foran.

Talmai fulgte ham sanseløst, de gik hen mod Hjørnet af Salen, hvor Stedets Herskerinde laa paa et Leje, iført en pragtfuld, guldoverlæsset Klædning af let Stof, der lod Brystets og Hoftens Runding træde frem.

Talmai stirrede aandsfraværende paa hende, men

Hablai bød ham vifte hende, og stillede ham op ved Siden af Lejet, saa at Abi-Gula kunde se hans Ansigt. Han begyndte at vifte uden at vide, hvad han gjorde, og hans Øjne søgte mod Kvindernes Kreds i Midten.

Derinde havde nu alle Pigerne rejst sig og dansede paa én Gang den stillestaaende Dans fra før.

Abi-Gulas Øjne hvilede ufravendt paa Talmai, hun smilte svagt og iagttog spændt Udtrykket i hans Ansigt.

— Mon du nogensinde har set skønnere Kvinder, hørte han hende sige.

Han saa paa hende og rystede paa Hovedet.

— Har du grædt?

Hans Øjne begyndte at fylde.

— Er ikke dette skønnere end Faarestaldene ved Borsippa? spurgte hun og strakte Armene dovent henimod ham, men da sank Talmai ned foran hende og lagde Hovedet op imod Kanten af Lejet.

— Frels mig, frels mig, hulkede han.

Han følte hendes Fingre i sit Haar. Hun tvang hans Hoved tilbage og kyssede ham med aabne Læber paa Kinden under Øjet.

Det Blik Talmai da rettede mod hende var saa fuldt af Vaande, at hun lo.

— Vift mig, hviskede hun midt i sin Latter og lagde sig bagover med Armene under Hovedet. Og medens hun laa der og nød Viftens Kølighed, saa hun ufravendt paa Talmai, der stirrede paa hende, hjælpeløst bedende, som en Frø under en Hæl.

Knapst følte han, at der blev stille rundt om, som Aftenen skred frem, og først da Abi-Gula havde rejst sig og var gaaet sin Vej, saa han sig omkring.

Gæsterne var borte, Kvinderne var borte.

Han saa sløvt mod Udgangen til Gaden, hvor Hablai sad paa Hug og lod sine Øjne spejdende glide rundt i Salen. En enkelt Skikkelse laa og sov paa et af Lejerne, og Slaverne gik og spøjte med hinanden, mens de bar Bægre og Bakker ud. Der var halvmørkt, nu da nogle af Ildbækkenerne var slukket, og andre kun brændte mat blaaligt.

Talmai sneg sig langs med Væggen, tog Forhængen til Side fra Døren i Baggrunden og stod i den lange Gang. Han gik mellem Dørene til Kvinderummene, hvor Latter og Pludren lød som plaskende Strømme, Lys faldt gennem Aabninger i Forhængene, og han saa Kvinder, nøgne og halvnøgne bevæge sig derinde.

Talmai mærkede, at noget tog fat i hans Klæder, han vendte sig om og saa i den smalle Lysstribe fra et Forhæng en lille mørk Skikkelse, der stod op ved Væggen, et magert Ansigt med to store blanke Øjne.

Det var den unge blege Pige fra Kvinderummet.

Hun knælede ned foran ham og greb hans Haand, som hun lagde op mod sin Kind, men forvirret og uforstaaende rev han den til sig og løb til sit Rum, hvor han kastede sig paa Lejet.

— Jahve, — hør din lille Tjener Talmai. Hjælp mig.

Talmai var bange for sit Liv, bange for sin Skæbne, bange for sig selv, — bange — bange.

Han slog Panden mod Væggen Gang efter Gang, og vred sine Hænder. Saaledes sad han sammenkrøben og skælvende, da Amnon kom ind.

— Fred med dig, Broder Talmai.

Talmai saa op paa ham og skjulte atter Ansigtet mellem sine Knæ.

Som denne første Dag gik de følgende Dage og mange til.

Talmai blev sløv.

Fordi han var saa ung, den yngste af Slaverne, satte de ham til Kvindernes Opvartning. Men var han saa ung, at ikke denne Duft af dovne Kvinder skulde gyde sin Gift i hans Blod. Havde han været en ung Dreng, da han spøjte med Amat-Ramman ved Floden, blev i hvert Fald det, der skete, da han satte sin Fod paa Babels Grund, til en pludselig Væxt for hans Legeme og Sjæl.

De fyldte altfor meget tung, hed Vin i ham, de famlede paa ham med fedtede Fingre og kyssede Blodet frem paa hans Kinder. Derfor blev han først sløv.

Det kunde hænde, at han følte ligesom en Bølge af Haab kaste sig ind over hans Tanker og skumme op som en Brænding i hans Sjæl, naar han talte med Amnon om Aftenerne. Der var en egen ren Luft omkring ham. Kanske kom dette af, at Amnon ikke saa denne lade Sanselighed i Kvinderummet og

i Salen, men levede sit Liv mellem Mændene i Køkkenet.

Men Amnon saa ogsaa alting i simple Linier. Brøde gik forud for Straf, Ydmyghed under Straffen beredte Vejen for Tilgivelse, og Tilgivelse var det, der tilsidst bragte Straffens Ophør.

Saa ligefremt og enkelt var Amnons Syn, og naar Talmai om Aftenen sad ved Siden af ham og tæt ind til ham, gød der sig en tryk Ro over ham.

Amnon hørte af Folk, der kom i Køkkenet, om det, der skete ude i Byen, og fortalte Talmai det. Men Talmai forstod ikke alt.

Denne underlige By, der var broget som et Tæppe af sammenflikkede Lapper, hvor ingenting syntes bundet af Love og Sædvaner, hvor Livet var springende løst og tilfældigt vævet. Judæere ofrede til fremmede Guder, ingen Lov indadtil under Familiens fasttrukne Grænser, alle handlede, kun handlede, ingen Faareavl, ingen Høst. Pragt, Dovenskab, Liderlighed, Foragt for Fædrenes Tro.

Saadan kom Tankerne om Babel til ham gennem Amnons Ord, og Talmai lyttede.

Om Kongen berettede Amnon ogsaa. Men meget var det ikke, han hørte om ham. Mest lød Fortællingerne om Fester og Rejser, og Festerne havde saa megen fremmed Duft over sig, at Fantasien ikke ret slog til. De Fester, Amnon selv havde set som Dreng, var de, der holdtes ved Istars Tempel, og de var saa vilde og skamløse, at han ikke dengang havde forstaaet dem.

Naar Ordene slap op, og Stilheden i Huset var kommen, kunde de høre den mumlende Larm ude fra Byen, der steg ned til dem mellem Murene.

Da tænkte Talmai altid paa Floden.

*

*

*

Det var sket en Dag mod Aften, at Talmai blev alene i Kvinderummet med den lille, blege Pige. Hun sad i Krogen som en vantreven Fugleunge, hvem de andre har hugget ud af Reden, og stirrede paa Talmai med de Øjne, han altid fandt hvilende et eller andet Sted i Rummet, naar han bar frisk Vand og Kød ind, eller han stod og fæstede Haaret paa en af Pigerne.

De begyndte næsten at plage ham, de smalle Øjne. Nu kom hun henimod ham, standsede og lagde sin blege Haand med de lange Fingre paa sit sorte glinsende Hovedhaar.

— Mon du aldrig danser? spurgte Talmai og vilde gaa.

Hun rystede paa Hovedet.

— Taler du heller ikke?

— Fremmed her, sagde hun endelig, som om hun ledte om Ordene.

Han nikkede og saa venligt paa hende. Nu da hendes Øjne blev blankere, og hendes tynde Læber pressedes sammen, mindedes han, at de andre Piger ofte lo af hende og skød hende til Side.

— Hvorfor danser du ikke?

Hun rakte sin ene nøgne Arm frem imod ham og tog med Haanden om Albuen, strakte ogsaa Foden frem og pegede paa sin spinkle Vrist.

— Fordi — jeg er saa tynd, hviskede hun, har været her i to Aar — men bliver ikke som de andre.

— Hvad hedder du? spurgte Talmai.

— Zidis.

— Var det dig, der stod i Gangen den Aften og — tog min Haand?

Hun saa bønligt op paa ham og nikkede.

— Hvad vilde du, at du gjorde det?

— Vær ikke vred, Herre — det kom saadan til mig, at jeg maatte.

Talmai følte sig smigret ved hendes Ydmyghed og klappede hende paa Skulderen.

— Du talte om din Moder, sagde hun videre med sit fremmede Tonefald. Og du kommer ogsaa derude fra. Ved du, at de ledte efter mig — ved Floden.

— Ved Floden?

— Ved Nilen langt borte mod Syd.

— Aa — dernede.

— Saa du ingen af mine derude? — Der kommer saa mange af mine herop med Skibe og over Ørkenen, spurgte hun og hængte sit Blik fast i hans.

— Jeg kendte dem jo ikke.

— Jeg troede det. Hun lukkede Øjnene.

— Kanske jeg nok har set nogle af dine, mente Talmai, men der var jo saa mange af alle Slags.

— Den Gang de tog mig, sagde hun, brændte alle Boligerne, og Mændene laa omkring og var døde, men min Fader og mine Brødre var borte, saa maa-ske de lever. Hun saa paa ham, som om hun mente, at han kunde vide det. — Osiris ved det, men her kommer aldrig Solen ind, klynkede hun, og naar jeg beder til Osiris' Hustru Isis, svarer hun mig ikke.

Talmai forstod ikke denne Tale om Osiris og Isis, han stod blot og tænkte paa hendes Skæbne.

— Tog saa Krigerne dig med herop, da Boligerne brændte? spurgte han.

Hun sank ned paa Knæ og skjulte Ansigtet i Hænderne.

— Herre — tal ikke om det.

— Vilde de dræbe dig — eller — —

— Værre — værre.

— Værre endnu?

— Jeg maatte tjene dem — mange — skønt jeg — skønt jeg kun var saa lille, stønnede hun.

— Du maatte — — —

Talmais Tanke famlede sig frem i et Vildnis, han ikke kendte. Men da han pludselig forstod, knyttede han sine Hænder og strakte dem frem.

— At Jahve ikke dræber de Dyr med sin Ild, raabte han og stampede i Stengulvet.

Zidis rejste Hovedet.

— Herre — tal ikke om det.

*

*

*

Og naar Talmai senere fik Zidis at se, læste han altid i hendes Øjne, at hun bad om noget, han ikke vidste. Herre — Herre — stod der i dem. Det gjorde ham godt og rankede ham i Ulykken, at nogen kunde bede ham om Gunst. Han gav hende det bedste Kød, som hun slet ikke spiste, han gemte Vin af sin Krukke til hende, fordi det gjorde ondt i ham, at de havde taget hende med Vold, saa lille hun var dengang.

Men i hendes Blik skinnede altid den Bøn — Herre — Herre —.

En Dag spurgte han Zidis, hvad det var, hun altid bad om uden at tale.

Og dette var da hendes Bøn.

— Herre — en Gang om Dagen kan man i dit Rum se Solen en lille Stund. Lad mig vente paa den Stund hos dig, at jeg kan tale med Osiris.

Og da sad herefter Zidis hver Dag i Talmais Rum og ventede paa Solen, naar den et Øjeblik gik forbi deroppe mellem Murene. Om ikke Osiris skulde se hende.

*

*

*

Amnon plejede med en skarp Sten at ridse en Streg i Lergulvet for hver Dag, der gik, og for hver syvende satte han et Kryds. Dette var Sabbaten.

Paa den Dags Morgen dækkede Amnon og Talmai Hovederne til og sørgede. Thi Loven bød, at

alt Arbejde skulde hvile fra Morgen til Aften; men her i Skænehuset kunde man ikke hvile, fordi Judæerne havde en Lov.

Talmai havde søgt at skjule sig paa de Dage; men Hablai der saa, at han ikke var mellem de andre Slaver, fandt ham frem og brændte ham til Straf i Foden, og senere gav han ham altid dobbelt Arbejde paa Sabbaterne.

Derfor græd Talmai sig i Søvn de Aftener.

*

*

*

Talmai begyndte at forstaa mere, alt som han færdedes mellem Kvinder og Mænd, og den Sløvhed, der bredte sig i ham den første Tid, veg omsider for en stærkere Villie.

For hver Dag fik Talmai rankere Ryg, og hans Ansigts Linier fastere Form.

Han vilde hade al denne dovne Last, han saa omkring sig. Naar Pigerne hviskede ham fortrolige Meddelelser i Øret om deres Kærlighedsleg, bed han Tænderne sammen og tvang sit Blod til Ro. Det var altfor nøgent for ham.

Og Amnon styrkede ham.

Naar man modstod Fristelser, sagde han, erhvervede man sig Fortjeneste og bragte Straffens Ophør nærmere . . .

Men tit talte de ogsaa om det, som ethvert ungt Blod længes imod, og Amnon kunde da en Sang, som

var skøn, og som fik hans Øjne til at straa. En Sang fra Samaria var det, som hans Moder havde faaet fra sine Fædre.

— Sig Ephraims Sang om Sulamith, Amnon.

Talmai satte sig med Haanden for sit Ansigt og lyttede, om ikke Amnon vilde synge.

Jeg sov, men mit Hjerte vaagede.

Da hør, min Elskedes Røst, han banker.

Luk op min Søster, min Veninde, min rene Due,

Thi Duggen er falden paa mit Hoved, og mine Lokker skinner
af Nattens Draaber.

Min Elskede stak sin Haand gennem Døren, og mit Indre
dirrede, min Haand rystede.

Da stod jeg op og lukkede ham ind.

Mine Hænder dryppede med Myrrha,

Og Myrrhaen flød i Draaber over Laasens Haandfang.

Døren var aaben, og jeg søgte min Elskede med Øjet,

Men min Elskede havde vendt sig bort, var gaaet forbi i Natten.

Jeg ledte efter ham, men fandt ham ikke.

Jeg kaldte paa ham, men han svarede mig ikke.

Vægterne i Staden fandt mig, de slog mig.

Vægterne paa Muren saarede mig, tog mit Slør fra mig.

Jeg besværger jer, I Stadens Døtre, om I finder ham,

Da sig ham, jeg er Døden nær, fordi jeg elsker ham, saadan
elsker jeg ham.

— Amnon, min Broder — mon du tror, at Jahve straffer, fordi jeg talte med Amat-Ramman?

*

*

*

Der gik flere Dage, og Maanederne aad Dagene op.

Zidis begræd Solen, der skjultes under Regn-
tidens Skyer, hun blev blegere, hendes Øjne større,
hendes Ord færre. Talmai gav hende de største Frug-
ter og klappede hendes Haar, fordi han havde ondt
af hende.

— Men jeg æder kun, for at jeg ikke skal dø
her, sagde hun.

— Og hvorfor vil du ikke dø her?

— De vil kaste mig for Hundene og ikke svøbe
mig og lægge mig i Graven dernede. Og da kommer
jeg ikke i de Dødes Rige og ser Osiris.

Talmai rystede paa Hovedet. De Dødes Rige,
hvad var det?

Men Kvinderne lo af ham, fordi han talte med
Zidis. Livet i Skænkehuset gik sin Gang, den ene
Dag næsten som den anden. Om Sommeren kom
flere fremmede Gæster, alle de Købmænd, der søgte
til Babel langvejs fra. Under Byens Fester steg
ogsaa Gæsternes Antal, og vildere gik det til, naar
de halvdrukne og støjende kom ind fra Festrusen i
Gaderne.

Det kunde ske, at Tanken om Flugt listede sig
paa Talmai. Om han en Nat overrumplede Slaverne,
der bevogtede Døren, ved Ammons Hjælp eller ved
en af Pigernes, eller maaske ved egen List. Men
Amnon raadede ham altid fra det, naar de talte om
det. Han viste Talmai sin Haand med Arret fra
Spigeret; og desuden, sagde han, Straffens Ophør og
Friheden kom nok, naar Jahve vilde. Selv om Tal-

mai nu ikke delte denne usvigelige Tro paa Jahves Vrede for en Synd, der ikke forekom ham selv saa stor, fandtes der dog Ting nok, der kunde skræmme ham bort fra alle Flugtplaner. Først Hablai, hvis Øjne syntes at se gennem Vægge og Forhæng, saa Slaverne ved Døren, som heller ikke var venligt sindede mod Talmai, fordi de misundte ham hans bedre Stilling. Skulde det lykkes for ham at overvinde alle Vanskeligheder, maatte han ty til fremmed Hjælp, og hvem skulde han da gøre til Medskyldig og udsætte for Fare.

Han havde en Dag i Kvinderummet talt med Judæerpigen om det, og nogle andre af Pigerne havde lyttet. De holdt af Talmai allesammen og nærede en Respekt for ham, som var mærkelig for hans Alder, men som havde udviklet sig af hans rolige afvisende Kulde overfor dem, og af deres Beundring for hans ranke Skikkelse. Der var snart ikke en af dem, som ikke havde forsøgt at besnære ham, først paa de Maader, de anvendte overfor Gæsterne og dernæst ved andre mere indsmigrende, mindre nøgne Midler. De kappedes om at takkes ham, de kunde strides med hverandre om et Blik af ham. Judæerpigen betragtede sig som den, der var nærmest til hans Fortrolighed paa Grund af Frændskabet, og hun opbød hele sin forføreriske Ynde for at bøje hans Sind til sig, hun hviskede ham ømme Ord i Øret og opsøgte ham paa ensomme Steder i den vidtløftige Bygning. Forgæves. Talmai var kold

overfor hendes Hensigter, han havde set saa meget Kvindekød her, at han let modstod.

Men mere som Følge af end trods denne Kulde voksede Pigernes Beundring for ham, og langt fra at ville hjælpe ham til Flugt, tænkte de snarere paa, hvorledes de skulde beholde ham længst muligt, saa vist som de ikke vilde slippe Haabet om endelig at besejre hans Modstand.

Nej, Talmai maatte vente paa den Stund, da Tilfældet kom ham til Hjælp.

Om han endda kunde komme i Forbindelse med Sural ved et Bud, et Brev eller saadant. Men saa ofte han saa Judæere i Salen og vilde nærme sig dem, syntes de ham saa ligegyldige for hans Skæbne, og Hablais Øjne sad paa Lur og vogtede ham ogsaa for den Fristelse.

Naar han listede omkring i Skænkehusets Gange og Rum, plagede Tankerne ham, han stod stille og vred sine Hænder, kastede sig ned og bad til Jahve. Slaver og Piger strøg ham forbi, og Kvindehænder tog om hans Arm i Mørket. Hvor skulde han skjule sig og sin Sorg, hvor tænke uforstyrret i denne Biskube, hvor han stadig fandt nye Rum, mørke Gange og hemmelige fastlukkede Døre.

Hablai var ond paa Talmai, fordi Abi-Gula havde befaleet ham at give Drengen gode Klæder og Olie til at gøre Huden blød.

Men mere ond blev han, da Abi-Gula en Dag tog Talmai til Tjener. Den Dag bestemte han, at Judæerdrengen skulde føle, hvem der var Abi-Gulas øverste

betroede Slave. Gennem mange Aar havde han langsomt kæmpet sig frem til det, han var. Ørene og Næsen havde han engang som Straf mistet i denne Kamp. Altfor god var den Stilling, han havde, og altfor søde de Gunstbevisninger, han i Kraft af sin Magt tiltvang sig hos Husets Kvinder, til at en lumpen Judæerdreng, som han ovenikøbet selv havde bragt til Huse, skulde gøre ham Rangen stridig. Derfor sad han paa Lur og gemte sin Hævn paa Bunden af sit Smil.

For Talmai blev den nye Tingenes Orden en ny Pine. Han hadede Abi-Gula, han vred sig under hendes stikkende Blik, han væmmedes ved hendes halve Nøgenhed, hendes famlende Berøringer.

Om Dagen maatte han hjælpe hende ved Omklædningen sammen med hendes opvartende Piger, han maatte gnide hendes Legeme med vellugtende Olie og bringe hende Mad og Vin. Og om Aftenen var det ham, der viftede hende, naar hun hvilede i Salen.

Altid saa hun paa ham, hendes Blik ligesom sugede sig frem over ham.

Dertil kom, at Abi-Gula var skinsyg, hun taalte ikke, at Talmai talte med Kvinderne, og midt som han gik, kunde det hænde, at han pludselig saa hendes forhadte Skikkelse staa i en Krog eller liste sig forbi i den mørke Gang.

Hvad nyttede det, at Amnon trøstede ham og formanede ham til at holde ud. Pinen steg.

*

*

*

Og det, der skete udenfor Talmais snævre Kældermure, gjorde Pinen større endnu. Dønningerne fra Stormen derude naaede ham gennem Amnons Fortællinger fra Køkkenet. Kong Nabunahid.

Først hørte han om Kongen, at han byggede paa Kajmurene langs Floden, og dernæst lod grave i Bunden af de gamle Templer baade i Babel og længere nede ved Eufrat for at finde de gamle Tavler med Indskrifterne om Fortidens Konger og deres Bedrifter. Men Folket vrededes paa ham, fordi han bragte Gudernes Billeder til Babel, og dets Raseri gjorde Kongen nervøs, han slog i Blinde omkring sig. Mest gik det ud over Judæerne, som han betragtede som Fjender, der stod ham imod, og vendte Maaneguden Sins Hjerte fra ham. Han lod mange af dem dræbe og kaste i Floden baade af dem i Babel og i Borsippa. Talmai grebes af Skræk for sine egne ved Kanalen. I Drømme saa han blodige Billeder, brændte Huse, Lig i Floden. Men saa kom det en Dag, at han hørte Amnon nævne det Navn, han selv havde gaaet og gemt paa.

Kurasch.

Aandeløst lyttede han til Amnons Beretning.

Kurasch havde slaaet Lydiens Konge Krösus og indtaget hans overdaadigt rige Stad Sardes. Og Babel var Lydiens Forbundsfælle. Kong Nabunahid havde lukket sig inde og viste sig aldrig offentligt.

Da Amnon tav, sad de længe uden at tale, saa krøb Talmai hen til ham og lagde sine Arme om hans Skuldre.

— Du, Amnon, sagde han, nu tror jeg, at Jahve igen vil besøge sit Folk.

Og Regntiden veg for Sommeren, Solen kom frem, og Floden svulmede. Høsten gik forbi, og Regntiden kom igen, Solen spredte Skyerne, Varmen lagde sig tung og kvælende ned over den støvdampende Stad. Høsten kom. Regntiden kom. To Gange fejrede Babel Foraaret, og to Gange kom Guden Nebos Billede ud fra Borsippa og førtes til Templet i Calanna.

*

*

*

Larmen fra Byen kom ned til dem om Aftenen, og alt som Tiden gik, steg den. Vildere bruste den op, mere dumpt klang den.

Talmais Øjne lyste i Halvmørket, Hænderne rystede paa ham.

— Hører Du, Broder Amnon, om en kort Stund, da vil Fugleungen pikke Hul paa sin Skæl.

*

*

*

— Amnon — Amnon — hører du — hør.

Amnon vaagnede og saa Talmai sidde oprejst med Ansigtet svagt lysende i Morgenskæret. Regnen plaskede ned udenfor i Gaarden. Men midt i den

silende, mumlende Lyd af Regndraaberne hørte han det gungre paa Stenbroen udenfor Murene.

— Hører du, Amnon, det er Heste. — Mange, mange Heste.

Amnon krøb op og stak Hovedet ud i Lysaabningen, og Talmai stod bag ham med opspilede Øjne. De lyttede. Støjen fra Hestehovene blev ved, der lød ogsaa Raab imellem. Tavse stod de og stirrede mod Murene, som ventede de, at Stenene skulde skilles.

Og Lysskæret voxede og lagde sig graat over deres Ansigter. Men Larmen blev ved. Lyden fra Hestehovene drog sig bort og klaprede svagt i det Fjerne, men andre Lyde kom og steg, rungede ud som Løvebrøl, tog af og tog til, brød frem i Stød og døde hen, kom igen — kom igen.

Talmai rakte sine Hænder frem mod Lyset.

— Som de dræbte Amil-Marduk, som de dræbte Labasi-Marduk, saadan dræber de Nabunahid. De rider mod Slottet, — de stormer, — Kongen bløder, — — Hestene tramper paa ham — — — raabte han med Hovedet bagover og dirrende Næsefløje. Jahve — Jahve, at du ikke lader os se det — om du aabnede Murene for os — —

Men Amnon lagde sin Haand paa hans Skulder.

— Jeg tænker Krigerne er Kongens, sagde han med sin rolige Stemme.

Dagen igennem gik Talmai drømmende omkring og sansede ikke Abi-Gulas Blik, heller ikke hørte han Slavernes mumlende Samtaler eller mærkede den

Spænding, der havde meddelt sig til Skænkehusets Beboere.

Om Eftermiddagen kom flere Gæster end sædvanlig. Klynger af drukne Folk, der talte højroset sammen. Salen var et Kaos af Skikkelser, der ravede omkring, Slaver bugtede sig imellem dem, Vifterne stod stille, Pigerne dansede vildere mellem Gæsterne, der laa ind over Tæpperne og greb efter dem. Kvindeskrig, drukne Brøl, en ram Lugt af regnfugtig Tøj.

Talmai stod fortumlet ved Abi-Gulas Leje med den evige Vifte i Hænderne. Hun laa smilende udstrakt, med Armene under Hovedet og saa sig omkring. Nogle Judæere sad og laa i Nærheden og talte sammen, og Talmai strakte sig frem for at lytte, han gjorde et Skridt imod dem, men mødte Hablais Blik.

Langt ud over Natten blev Orgiet ved og steg i Vildskab med Timerne.

Da Talmai dødtæt søgte sit Rum, laa Gæsterne endnu rundt om paa Lejerne i Salen.

Amnon sov, men Talmai vækkede ham.

— Hvad er der sket, Amnon?

Amnon fortalte, at Kong Nabunahid havde holdt sit Indtog idag med sine Krigere og Hoffolk, og at de medbragte Gudebillederne fra Larsam mod Syd. Folket i Babel var ikke langt fra Oprør, fordi Kongen krænkede Guderne ved at bringe deres Billeder bort og ved at forsømme Dyrkelse af Babels store Skytsgud Marduk.

Men Amnon og Talmai forstod ikke rigtig dette.

Tunge Timer i Uhygge med Arme, der ikke kan rækkes frem, Hænder, der ikke kan gribe, og Øjne, der stirrer sig matte og vaade paa tykke Mure, saadan blev Tiden nu for Talmai.

Først tændtes hans Sind til Lue, saa flakkede Luen som et Lys i Træk, men pludselig og stærkt kunde Flammen stryges til Lue igen.

*

*

*

Nu kom der en Tid, hvor Amnon og Talmai hver Aften hørte Babel rase. Det var som om Blodet var stegen Byen til Hovedet og bankede i hidsige Pulsslag.

Og Talmais Hjerte slog omkap dermed. Han følte Murene og Taget ligesom knuge og presse.

De lærte Larmen at kende, de vidste, naar der var Fest i Byen, eller naar Folket rasede mod Kongen, men langt ud mod næste Foraar blev den ved at stige og falde som Vandet i Floden.

Saa blev der stille med èt.

Saa tyst, at de om Aftenen kunde høre Floden mumle. Den var saa sær denne Stilhed, at den knugede, og nu længtes de efter Larmen, der var bleven

dem kær, kun fordi den var der, og fordi den fortalte om Liv.

Salen var tom for Gæster om Dagen, og dødt slæbte Livet sig hen i Skænkehuset.

Hvad var der da sket?

Som en Tordensky i Lummerheden trak det persiske Uvejr op fra Øst.

Kurasch, Kongen af Ansan, Mediens og Lilleasiens Undertvinger, stod mod Nord i de mediske Bjerge paa Vej mod Babel. Kong Nabunahid havde hvervet Lejetropper fra Ægypten og budt sine Krigere op til Babel fra Sumir og Akad, fra Landet ved det gamle Ninive, Assyrerne, og fra Egnene mod Syd langs Floden. De laa i store Lejre ved Sippar Nord for Byen, langs Floden og indenfor Murene.

Babel skulde tvinges, Fremmede fik ikke Adgang til Byen, Portene var lukket Dag og Nat, Handel og Samkvem stod stille, Floden var tom for Skibe.

Men Kurasch var standset ved Floden Gyndes, en Biflod til Tigris, der kom inde fra de mediske Bjerge. En af de hellige hvide Heste var falden i den og druknet, og for at hævne sig paa Floden svor han at knække dens Magt. Han lod sine Krigere grave et Net af Kanaler paa begge Sider og Vandet lede ud i dem, at Gyndes' gamle Leje kunde blive tørt.

Naar dette var fuldbyrdet, vilde Kurasch gaa mod Babel.

Det forstod Talmai. Hans Kinder brændte, hans Øjne straaledede.

Og Abi-Gula, der saa, hvor højt han bar sit Hoved paa den attenaarige ranke Krop, fandt Behag i ham.

Og selv Hablai bøjede sig for ham, fordi han vidste, at Talmai var Abi-Gulas Yndling.

the first of these is the fact that the
the second is the fact that the
the third is the fact that the
the fourth is the fact that the
the fifth is the fact that the
the sixth is the fact that the
the seventh is the fact that the
the eighth is the fact that the
the ninth is the fact that the
the tenth is the fact that the
the eleventh is the fact that the
the twelfth is the fact that the
the thirteenth is the fact that the
the fourteenth is the fact that the
the fifteenth is the fact that the
the sixteenth is the fact that the
the seventeenth is the fact that the
the eighteenth is the fact that the
the nineteenth is the fact that the
the twentieth is the fact that the
the twenty-first is the fact that the
the twenty-second is the fact that the
the twenty-third is the fact that the
the twenty-fourth is the fact that the
the twenty-fifth is the fact that the
the twenty-sixth is the fact that the
the twenty-seventh is the fact that the
the twenty-eighth is the fact that the
the twenty-ninth is the fact that the
the thirtieth is the fact that the
the thirty-first is the fact that the
the thirty-second is the fact that the
the thirty-third is the fact that the
the thirty-fourth is the fact that the
the thirty-fifth is the fact that the
the thirty-sixth is the fact that the
the thirty-seventh is the fact that the
the thirty-eighth is the fact that the
the thirty-ninth is the fact that the
the fortieth is the fact that the
the forty-first is the fact that the
the forty-second is the fact that the
the forty-third is the fact that the
the forty-fourth is the fact that the
the forty-fifth is the fact that the
the forty-sixth is the fact that the
the forty-seventh is the fact that the
the forty-eighth is the fact that the
the forty-ninth is the fact that the
the fiftieth is the fact that the
the fifty-first is the fact that the
the fifty-second is the fact that the
the fifty-third is the fact that the
the fifty-fourth is the fact that the
the fifty-fifth is the fact that the
the fifty-sixth is the fact that the
the fifty-seventh is the fact that the
the fifty-eighth is the fact that the
the fifty-ninth is the fact that the
the sixtieth is the fact that the
the sixty-first is the fact that the
the sixty-second is the fact that the
the sixty-third is the fact that the
the sixty-fourth is the fact that the
the sixty-fifth is the fact that the
the sixty-sixth is the fact that the
the sixty-seventh is the fact that the
the sixty-eighth is the fact that the
the sixty-ninth is the fact that the
the seventieth is the fact that the
the seventy-first is the fact that the
the seventy-second is the fact that the
the seventy-third is the fact that the
the seventy-fourth is the fact that the
the seventy-fifth is the fact that the
the seventy-sixth is the fact that the
the seventy-seventh is the fact that the
the seventy-eighth is the fact that the
the seventy-ninth is the fact that the
the eightieth is the fact that the
the eighty-first is the fact that the
the eighty-second is the fact that the
the eighty-third is the fact that the
the eighty-fourth is the fact that the
the eighty-fifth is the fact that the
the eighty-sixth is the fact that the
the eighty-seventh is the fact that the
the eighty-eighth is the fact that the
the eighty-ninth is the fact that the
the ninetieth is the fact that the
the ninety-first is the fact that the
the ninety-second is the fact that the
the ninety-third is the fact that the
the ninety-fourth is the fact that the
the ninety-fifth is the fact that the
the ninety-sixth is the fact that the
the ninety-seventh is the fact that the
the ninety-eighth is the fact that the
the ninety-ninth is the fact that the
the hundredth is the fact that the

ANDEN BOG.

Kong Nabunahid, der nu i Slutningen af Maanednen Tebet laa mod Nord med sine Krigere i Lejrene langs Floden, var dybt bekymret for sin Skæbne. Han gjorde hyppige Rejser til Babel, og hans Budbringere befor Vejene langs Floden mellem ham og Sippar længere Nord paa, hvor hans ældste Søn, Belzarussur, havde indesluttet sig med en stor Del af Hæren. Kun lidet trøsteligt lød Beretningerne derfra. Belzarussur levede i Sus og Dus med Fester og skamløse Orgier, og hans Hovedsmænd og Krigere ventede med Ro paa, hvad der skulde komme.

Kongen væltede sig vaagen paa sit Leje om Nætterne. En Stab af Hovedsmænd, Gildinger, Forelæsere og Hoffolk vaagede med ham for at kunne udføre hans mindste, ofte modstridende Befalinger, og hver Time modtog han fra Stjærnetyderne Beretninger om Himmellegemernes Stilling. Men selv disse ellers sikre Tegn var uklare og selvmodsigende; om der kunde udledes noget af dem, var det vel snarest til Ulykke. Maaneguden Sins Præster var altid om ham. De bad med ham, og han ofrede sammen med dem til Guden.

Kongens Omgivelser og Babels Borgere baade undredes og harmedes over denne ubetingede Tillid til Sin. Man frygtede den store Marduks Vrede. Naar Nabunahid en Gang om Ugen deltog i de naturlige Mysterier i Sins Tempel i Babel, skælvede Byen, og de dødsstille Gader var som en stum Rædsel. Og alt som Tiden nærmede sig Maaneden Nisan, spændtes Forventningen som en knagende Bue. Vilde Nebo komme ud fra Templet i Borsippa, og vilde Bel-Marduk gaa ham imøde paa Processionsgaden ved Foraarsfesten?

Marduks og Nebos Præster rasede mod Kongen. Røgen fra deres Syndofre steg daglig mod Himlen, der endnu dækkedes af Vinterens Skyer. I Krigsguderne Adars og Nergals Templer laa Asken om Offerstedet i store Høje. Jomfruer kom i Klynger til Marduks og Istars vidtløftige og skumle Templer for med deres egen Uskyld at købe Gudernes Hjælp. Det travle brogede Liv, Babels Buldren var stilnet i en lummer, knugende, utugtig Atmosfære.

Saa faldt en Morgen Solens første Straaler mellem to splittede Skyer ned over de fugtglinssende Gader og sitrede i den blanke Tegl paa Husenes Sider. Dagen efter straaled den hed og uindskrænket paa en dybblaa Himmel, og fra Solguden Samas' Tempel skød Offerrøgen lodret op gennem den blikstille Luft. Næste Dag kom Solens trofaste Hærskarer, Myggene, ind over Byen. Støvet havde rejst sig og dampede ud over Floden, der begyndte at boble og tage Fart.

Imorgen var Foraarsfestens Tid.

Skælvende som et Offerdyr ventede Babel denne Nat. Og da Stjærnetyderne paa Tempelterrassen saa Himmellegerne blegne i det første Morgenskær, var der ikke en Sjæl i Babel, som sov. Rigmænd og Pøbel, Købmænd og Slaver, fornemme Kvinder og Skøger lyttede mod Borsippa, og deres Øjne søgte de mørke Terrasser paa Nebos Tempel, som netop farvedes af Morgenrøden.

Kongen var urolig og rystede af Angst paa sit Leje i Kongeborgen.

Aftenen før var han kommen til Babel, og Natten igennem havde han vaaget. Først stod han op og befalede Forelæserne at berette om de Velgerninger, han havde vist Babel, om Flodkajerne, han havde bygget, om Templerne, han havde smykket. Saa lod han Sins Præster komme og havde sammen med dem begivet sig til Maanegudens Tempel ved Kongeborgens sydlige Hjørne. Han havde ofret to unge Okser og Hvedemel, og Præsterne havde flænget sig med Syle i Brystet og Armene. Men straks derpaa maatte Stjærnetyderne aflægge Beretning; hver halve Time lod han dem komme til sig. Men naar en af de graahaarede Mænd med de rødkantede Øjne traadte over Tærskelen til Kongens Soverum og kastede sig ned foran ham med Panden mod Jorden, forbød Nabunahid ham at tale. Han frygtede onde Tydninger. Stjærnetyderen Larassib talte endda og varslede Marduks Vrede; men Kongen lod ham føre bort og hans Øjne stikke ud, at han

ikke mere skulde bruge dem til falske Iagttagelser.

En haard Kamp stredes indenfor Kongens lange, buklede, kulsorte Haar, der i en skarp Linje endte over Øjenbrynene og gjorde Ansigtet blegere endnu. Det graa Skæg, hvis Rader af Krøller begyndte at opløse sig under Hovedets Bevægelser, savnede det sædvanlige Hylster af Skind, som Kongen altid bar om Natten.

Nabunahid var en Fredens Konge, der ikke havde anden Trang end religiøse Ceremonier, Tempelbygning og Løvejagt. Maaneguden Sin havde hjulpet ham i de første Regeringsaar i Kampen mod Manda-krigerne i Syden, og fra den Dag havde Sin hele hans Hjærte. Men nu i disse Tider, da Babel truedes af Persernes talløse Krigere, de 10,000 udødelige, om hvis uovervindelige Egenskaber der gik Ry i hele Lilleasien, Medien og Syrien, nu da Kurasch havde slaaet Kongen af Lydien, Nabunahids Forbunds-fælle, nu kom Tvivlen om Sins Styrke. Var ikke Marduk Babels ældgamle Stadsgud, og havde han ikke glemt Dyrkelsen af ham, den mægtige Beskytter mod Dæmoner, forsømt hans Tempel, afvist hans Præster.

Om nu Nebo, Gudens Søn, ikke imorgen blev baaret ud fra Borsippa og Marduk ikke kom ham imøde, da var alt tabt, de andre Guder vilde følge den mægtige Inlilla-Marduk, deres Fornemste.

Men Præsterne var det jo, som bar Gudebillederne ud, nuvel — Præsterne kunde man tvinge. Han kaldte paa sine Høvedsmænd og befalede dem at sende Krigere ud for at bringe Marduks og Nebos

Præster til sig. Han ventede i Spænding, en Time — mere, — han skikkede Slaver ud for at søge efter de udsendte, de naaede til Flodbroen; hvor Mændene kom dem imøde. Men Nebos Præster var intetsteds at finde. Templet var lukket og mørkt, Terrasserne tomme. Kongen rasede, lod Krigerne pine med gloende Jærn og Hovedsmændene kaste i Fængsel.

Præsterne skulde bære Gudebillederne ud. Han -- Kongen af Sumir og Akkad — vilde det. Om Babels Pøbel ikke saa Marduk og Nebo paa Festgaden imorgen, da vilde selve Kongens Magtkunne røkkes. Han saa sine Forgængeres blodige Lig. Oprør — Oprør — selve Tanken var som et Øksehug — og Kurasch — jo — jo. — Kongen brølede, — Gildinger kom løbende, — Kvinderne i Kamrene ved Siden af det kongelige Soverum krøb sammen som ængstelige nøgne Fugleunger. Nabunahid brølede som en Tyr. Præsterne skulde tvinges til at bringe Gudebillederne ud.

Han befalede, at Krigere skulde omringe Marduks og Nebos Templer i Babel og Borsippa, de skulde bryde Portene op, piske eller pine Præsterne til at tage Gudebillederne og føre dem frem. Men hurtigt — hurtigt. — Morgenens nærmede sig.

Borgerne hørte med Forbavselse Skridtet af Krigerne, der gik gennem de stille Gader i hastig Takt. De dundrede over den store Flodbro, naaede Borsippa og Templet, der ragede kulsort op mod den stjerneglimtende Himmel, og slog Kreds om det. Hovedsmændenes Kommandoraab klang tredobbelt i Tempelmurenes Ekko. Med Stiger besteg de Ter-

rasserne. Ti Basunblæsere fik Ordre til fra Toppen at blæse i deres Basuner, saasnart de saa Solens røde Skive over Babels Taarne mod Øst. Hovedstyrken brød Portene op og trængte ind i de nederste Rum, løb gennem Gaarden og Salene med Fakler, søgte bag hvert Alter, flængede Forhæng, huggede Døre itu med Øxer. Der var tomt. Ikke en levende Sjæl uden Offerdyrene, der brølede i Staldene.

Morgenskæret tog til, den første Rødme begyndte. Hovedsmændene, der vidste, hvad det kostede, hvis de ikke fandt Præsterne, løb som vanvittige omkring i de tomme Rum og i Offergaarden. De afsøgte Terrænet udenom Tempelmuren. — Forgæves.

Saa steg Solen op, og Spillemandene, der trode, at Præsterne var fundet, satte Basunerne for Munden. Fra Nebotemplets syvende Afsats lød de lange, gjaldende Toner ud over Babel.

Da var det, som Byen drog et Suk.

Gaderne begyndte at fyldes, man løb imellem hverandre og raabte, Mænd omfavnede hinanden og Kvinder græd af Glæde. De rige kastede Mønter i Grams til den lasede Pøbel, der mylrede frem som Bænkebidere fra raadne Kroge. Offerrøgen begyndte graasort at vælde op over Tempelmurene i den indre By. Paa alle Tage saa man Skikkelser i Klynger eller enkeltvis, staaende eller siddende paa Hug, alle med Ansigtet rettet mod Syd. Processionsgaden fyldtes. Man stillede sig op langs Siderne, kæmpede for at faa Plads i forreste Række, skændtes, raabte.

Vin- og Oljesælgere drev langs Rækkerne med deres store Kurve af flettet Siv.

Marduk havde ikke forladt sin By.

Tre Gange med en halv Times Mellemrum skulde Basunerne lyde, før Nebos Billede blev baaret ned paa det hellige Skib for at sejles ad Kanalen til Festgadens sydlige Ende. En Gang havde de lydt; om lidt, — bi kun — om lidt. —

Kong Nabunahid besteg Taget, da Mændene var gaaet for at tvinge Præsterne. Han sad i en Stol af Guld med Elfenbensarm-læn, og omkring ham stod Maaneprester, Stjærnetydere, Hushovmestre, Gildinger og Slaver. En tyk Kappe af hvid Uld skjærmede ham mod den endnu kølige Morgenluft. Men længe blev han ikke her.

Et Stykke af den graahvide Flod lyste svagt i Morgenskæret, den kom frem ved Foden af Slots-muren, og længere henne slog den en Bugt til venstre uden om Rammantemplet. Friere maatte han staa, højere op. Han rejste sig og gik hastig ned ad Trinene til den store Forgaard i Slottet, hvor Slaver og Kvinder myldrede og krydsedes som Myrer paa en hvid Landevej. Hele Følget ledsagede ham.

Han gik gennem Sale og Gaarde til den nordlige Del af Borgen, og gennem en uhyre Port af blank Kobber naaede han ud til en bred, mod Floden aaben Gaard med kegleformede, overpydede Søjler helt nede ved Vandspejlet. Ind under Jorden tabte den sig i Mørke mellem Skove af Søjler. Ad en bred Stentrappe, der ragede ud i Vandet, gik

Kongen og Følget op og stod paa en Afsats, der ligesom dannede Taget over Gaarden, men hvor Palmer, Mastixtræer og mørkegrønne, tætte Buske i skarpt afgrænsede Figurer dannede det nederste Stokværk af de hængende Haver. Smaa Kanaler med rindende Vand og Bassiner med sjældne Fisk spejlede Træerne, røde Granatbuske, Morbærtræer og Popler vældede op ad de brogede reliefprydede Sider af den næste Afsats. Fire saadanne Haver laa som kæmpemæssige Trappetrin over hinanden. Paa den øverste bugnede Slynplanter i overdaadigt Vildnis langs Randen, og svaje Palmer bøjede deres Kroner ud over det bratte Affald mod Øst, hvor man dybt nede saa Mennesker i Slotsgaarden, som smaa Væsenner uden Krop. —

Nabunahid besteg denne øverste Have. Han støttede sig til en Palmestamme, men afslog at sætte sig paa Stolen, som fire Slaver havde baaret efter ham. Hans Øjne søgte Nebos Tempel, og Brynene trak sig sammen, da han saa Flodens svagt graaligrøde, bugtede Baand. Solen nærmede sig fra Underverdenen, om en kort Stund vilde Porten fjærnt mod Øst aabne sig for den.

Da saa han tre Mænd hastigt nærme sig nede fra Floden. Han fulgte dem med Øjnene paa deres Vej mellem Træerne og Bassinerne op over Trapperne. Han strakte Hovedet frem for at se deres Ansigter, traadte helt ud til Kanten og stampede utaalmodigt i Jorden. Gildinger og Slaver faldt paa Knæ.

Mændene sprang op ad Trinene og kastede sig næsegrus ned foran Kongen.

— Mon I bringer Bud fra Borsippa? spurgte Nabunahid.

— Nej — fra Marduktemplet.

— Naa? —

Han traadte ned til dem og sparkede den nærmeste paa Skulderen.

— Vi har søgt. — Vi fandt ingen Præster. E-Sagillas Tempel var tomt.

Kongens Ansigt trak sig sammen i kridhvidt Raseri, og Manden, der havde talt, slog Panden mod Stenflisen, rystende af Angst.

— I har ikke søgt, — I lyver, raabte Kongen, der ene stod oprejst mellem skælvende, sammenbøjede Skikkelser rundt om. — I har faaet Gaver af Præsterne for at lyve.

Mændene stønnede.

— Styrt dem ned, — grib dem, — de Løgnere, — de Spottere af Marduk, skreg Kongen.

Et Par Slaver rejste sig. De tre Mænd hylede hæst. Kongen pegede paa Randen mod Øst. Flere Mænd traadte til og greb dem; den ene laa bevidstløs med Hagen mod et af Stentrinene, ham maatte de bære. Kongen fulgte dem gennem de kiselstrøede Gange mellem Buskene, og Følget krøb efter ham paa Knæene. De to dødsdømte, der endnu var sig selv bevidst, strittede fortvivlet imod og greb efter Træer og Grene paa Vejen. Den ene knuste et Morbær mellem sine Fingre, og da han tog sig til Ansigtet,

smurte han den røde Saft ud over Kinderne. Det lignede Blod paa hans kalkhvide Hud. De naaede Murkanten. Den bevidstløse susede ned i Dybet og spiddedes paa et af Kongeborgens Taarnhjørner. Han fik en let Død. De to andre greb med Rædselens Energi fat i Slingplanterne paa Muren, de lange seje Stængler flængedes og reves fra hinanden, Mændene hvinede, Skikkelserne nede i Slotsgaarden flygtede til alle Sider med opadvendte Ansigter — — —

Da stod Solen op.

Kongen var sunken sammen i Stolen, som Slaverne havde anbragt bag ham, men pludselig rejste han sig og lyttede, gik fremad, lagde Haanden bag Øret. Alle tav. Der var saa stille, at man hørte en Kvist svippe tilbage, som Kongen havde grebet.

Nu hørte de det alle. Vist var det Basunerne fra Borsippa. De lød fjærnt, men skingert med bæverende, lange Toner — derpaa i korte Stød. — Vist var det Basunerne fra Borsippa. —

Kongen gik frem, troede ikke sine egne Øren, stod atter stille og lyttede. Hans Øjenbryn trak sig op. Han greb sig om Skægget og aandede dybt ud. Saa vendte han sig om mod Følget med et Ansigt, der var dybrødt af Glæde og Solglød.

— Ser I — de fortjente det, de Løgnere. Han pegede ud over Murkanten. — Nebø kommer ud. Marduk har ikke forladt sin By.

Straks befalede han, at Maanepresterne skulde bringe Sin et Offer.

Mens Nabunahid og Følget skred ned ad Sten-

trapperne fra Stokværk til Stokværk, kunde de høre Larmen fra Gaderne tage til, og tilfreds saa han ud over den By, han allerede mente at have mistet.

Han gik gennem de mange Kvinderum og lod sine Hovmestre uddele Gaver, Tøjer og Smykker, til de forbavsede Slavinder. Han standsede og saa paa to mørk olivengule indiske Kvinder, to Søstre, som for nylig var bragt ham som Foræring af en sydbaylonisk Statholder. De sad tæt sammen paa Hug, med Armene om hinandens Hals, og saa forfærdet paa ham. Han hviskede noget til Øversten for Gildingerne og gik videre.

Nu vilde Kongen paa Løvejagt og gav Befaling til at berede dette mærkelige Skuespil, hvor Slaver i to Tove førte de store velnærede Rovdyr frem i en af Slottets rummelige Forgaarde, og den kongelige Jæger derpaa i Ro og Mag dræbte dem med sine Spyd og sin med Guldtraad omvundne Bue. Men straks efter opgav han det igen. Først vilde han bevare Minderne om denne vigtige Morgen for Eftertiden. Han lod Skrivelserne komme med deres vaade Lertavler og begyndte at diktere. — Saa blev han tankefuld og stod op, skønt Beretningen ikke var naaet længere end til alle hans Titler. Han spurgte Stjærnetyderne, hvor lang Tid der var gaaet, siden Basunerne lød. En halv Time, sagde de. Han befalede dem at melde ham, saasnart de lød anden Gang og lod sine Paaclædere og Haarskærere kalde. Selv vilde han overvære Festen idag.

Men lød da ikke de Basuner?

Kongen begyndte at blive urolig og slog Haarskæreren over Haanden.

Og var det ikke som om Larmen paa Gaden begyndte at stilne.

Nabunahid rejste sig og sendte Slaver ud i alle Retninger, kaldte Stjærnetyderne til sig og spurgte, om de intet havde hørt. De skælvede, men svarede, at endnu var der intet at melde.

Saa mærkedes det med ét i Slottet, at der var sket noget. Fodtrinene blev listende, Stemmerne tav eller dæmpedes.

Men det Budskab, der var kommen fra Nebotemplet i Borsippa, turde ingen melde Kongen.

Det var naaet til Slottet ved nogle af de udsendte Mænd. De fortalte hviskende om Præsternes Fravær og Spillemandenes alt for store Iver. Hovedsmændene var straks flygtet eller havde skjult sig. Det hviskedes fra Mand til Mand, det fødte saadan Angst, at hver søgte at skjule sig saa fjærnt som muligt fra Kongen. Alle vidste, hvad der var sket, undtagen netop han og saa den Haarskærer, der just nu havde krøllet Monarkens vældige Skæg og lagt det sirligt i Rader og Afsatser.

Saa gik ogsaa Haarskæreren og havde Befaling til at hente Paaklæderne.

Men Nabunahid stampede af Utaalmodighed, da han saa sig omkring i det tomme Rum. En saa uhørt Frækhed, at man havde ladet ham alene.

Solen begyndte at sende sine Straaler ind gennem den frie Lysaabning i Loftet.

Og med et greb Stilheden ham, den ligesom tog ham om Halsen. Hans Raab blev kun en hæst Strubelyd. Hans blodrandede Øjne søgte Forhænget ved Døren. Som en gal Hund vilde han styrte sig over alt levende. —

Foran Døren laa to nøgne Skikkelser paa Knæ med Panden mod Tæppet. Det var de indiske Søstre, man i sin Raadvildhed havde sendt ind til ham. Den yngste laa nærmest Døren, og da Kongen kom, rejste hun Hovedet og Overkroppen og rakte Hænderne fladt frem for sig, Haaret hængte kulsort ned over Skuldrene og dækkede de spæde Bryster, og Blikket tryglede saa angstfuldt blødt under de lange Øjevipper, at det vilde have rørt en Oxe. Men Kongen greb hende om Halsen og slyngede hende i sit vanvittige Raseri med saadan Kraft mod Dørens Karmsøjle, at de graa Dragefigurer paa den farvedes røde af hendes Blod.

Nabunahid greb et Spyd, der stod i Søjlegangen til Forgaarden og løb brølende ud i det fri. Overalt var der tyst og tomt, — vanvittigt tomt — rædselstyst. Han løb op ad Stentrappen til Taget, naaede frem over den forreste Fløj. I Rummet mellem Slotet og den høje Mur saas ikke en levende Sjæl. Han sprang Trinene ned og løb mod Murtrappen, snublede, kravlede og sprang op ad den.

Nu stod han paa Muren og saa over den aabne Plads mod Processionsgaden ved Slottets østlige Murhjørne. Den var næsten tom. Et Par Grupper af

samtalende Slaver en enlig Kvinde, en blind Tigger med sin Dreng; det var alt.

Kongen slyngede Spyddet ind over Torvet og støttede sig stønnende til Porttaarnets Væg.

Saa gik han vaklende over til Sins Tempel og borede sit Ansigt ned i Asken foran Maanegudens Alter.

*

*

*

Da Folket paa Festgaden ikke hørte Basunerne anden Gang, begyndte Forbavselsens Uro at brede sig. Masserne bevægede sig ned mod Floden, og paa den store aabne Plads, hvor det hellige Skib skulde lægge til, og Nebos Billede bringes i Land, var Trængslen saa stor, at flere Personer trængtes helt ud til Flodbredden og faldt i Vandet. Den Sværm af Baade, der laa og ventede udenfor, var snart saa overfyldt af Mennesker, at man skubbede de ulykkelige tilbage, naar de under høje bønfyldende Raab greb fat i Rælingerne.

Men endnu spejdede man forgæves mod Kanalen. Paa den modsatte Bred begyndte Folk ogsaa at stime sammen. Man hørte Raab, og det var klart, at noget var sket. Fra Baad til Baad gik saa Budskabet over Floden, og naaede endelig Masserne paa den hellige Plads.

Nebo vilde ikke komme ud, Basunerne havde lydt forgæves.

Det tog fat som en øredøvende Summen og voksede til rungende Brøl. Trængselen blev endnu tættere, da de, der stod længst oppe mod Calanna, vilde se, hvad der var hændt og pressede paa. Kvinder skreg og Mænd kæmpede med hinanden med Bryst og Ryg fast sammenkrystet. Nogle løftedes op og bares svajende frem og tilbage, andre sank sammen i en Urskov af Ben og trampedes ihjel under fortvivlede Forsøg paa at redde sig ved at klamre sig fast til Knæ eller bide i Læggene paa dem, der endnu stod. —

Men lidt efter lidt syntes Kræfterne at faa en bestemt Retning. De yderste kastedes med stor Kraft fremad paa den højtliggende Gade, og efterhaanden opløstes Knuden udefra og ind. Med Angsten i Hælene spredtes Mænd og Kvinder ud i Byen, men endnu paa Trapperne ned fra Festgaden var der mange, der faldt og trampedes ned af dem, der kom efter.

Processionsgaden og den hellige Plads tømtes i kort Tid og først længe efter saa man enkelte Skikkelser gaaende mellem Ligene af de kvalte eller bøjende sig over en saaret, hvis Jamren lød underlig højt i den stedse fjærnere Larm. Det var Slægtninge, der søgte deres Kære eller Tiggere, der vilde plyndre Ligene.

Den nylig undslupne Fare tæmmede endnu Ba-

bels Borgere og skræmmede dem fra videre Tumult. De søgte deres Huse, talte deres Husstand, og først da begyndte Frygten for Ulykken at æde sig ind i deres Sind og Hadet til Kongen at boble op.

Ham gav de al Skyld.

Spændingen og Uroen havde kastet en svag Skygge ind i Abi-Gulas Skænkehus. Man vidste, at Kurasch stod i de mediske Bjerge; men mest ventede man paa, at Regnen skulde høre op og For-aaret bringe enten den ene eller den anden Afgørelse og fremfor alt flere Gæster.

Amnon og Talmai talte Nætter igennem om deres Skæbne, hvis nu det skete, som de haabede, at Jahve vilde sende sin Mand for at hæve Straffedommen over Judæerne. Hvordan dette skulde have Indflydelse paa dem her inde under Stenbroen, gjorde de sig ikke klart, og Amnon var nok den, der havde mindst Tiltro til deres kommende Held.

Hen mod Aften kunde Zidis komme listende til Talmai saa stille som en Kat. Og han talte med hende om det, der skete. Ofte havde hun Mærker paa Armene, fordi Hablai slog hende, og Pigerne nappede hende. Men Talmai strøg hende over de blaa Linjer og Pletter. Hans Tanker krympedes i Knude, naar han tænkte paa, at de tog hende med Vold, saa lille hun var den Gang.

Men heller ikke forstod han, hvorfor hun blev ved at leve, saa unødvendig, saa haabløs svag hun var. Hvad der end skete, for hende den lille svaje Stængel var der ikke Haab, om ogsaa to røde Pletter kunde lue paa hendes Kinder, naar hun mærkede Uro derude. Og den Slags smaa Kvinder er som Blade, der skælver i den mindste Luftning. —

Derfor lod han hende tale om Nilen og Markerne og Solen dernede i Ægypten og nikkede godmodig til hende, naar hun fortalte om den hellige Lotusblomst, lagde sine lange Hænder sammen og aandede paa dem, som om hun varsomt gemte den imellem dem.

Men Talmai saa ikke Lotusblomsten og forstod ikke, at man kunde længes saa meget just efter den. —

— Tror du da, Zidis, du nogensinde kommer tilbage til Nilen? spurgte han hende en Dag.

— Naar jeg dør, sagde hun og smilte mens hun nikkede.

Talmai rystede paa Hovedet. Igen dette efter Døden. Amat-Ramman havde talt om det og nu Zidis. — De dødes Rige, Landet, hvorfra man ikke vender tilbage, som Amat havde kaldt det. Nej — han saa pludselig klart, at de maatte have Uret. Thi hvis der var saa godt at være, hvorfor dræbte de sig da ikke allesammen.

Saa steg Tanken om Amat-Ramman frem, som noget fjærnt, forbudt, noget der sitrede som Solglands paa Floden.

Men Amat-Ramman skulde være Marduks Hustru. —

En Ting var der, som fyldte Talmai med Afsky. Det var Abi-Gulas stedse tydeligere Glæde ved ham. Han led og taalte, og Amnon styrkede ham i Standhaftighed.

Og forunderligere end alt andet var Hablais pludselige Venlighed. Tingen var, at den gamle Slave i Talmai frygtede en Medbejler til Værdigheden som Hushovmester, og under sin smilende Maske lurede han kun paa en Lejlighed til at styrte den unge Mand ned fra den Højde, der forekom Hablai saa svimlende, og som han selv havde brugt trange Aar af sit Liv om at kæmpe sig til. Han vidste ogsaa, at hvis Talmai blev Abi-Gulas Elsker, da var der ingen Grænser for den Magt, der kunde naas paa det Grundlag. Derfor passede han paa. Naar Talmai var hos Abi-Gula, kunde han pludselig under et ligegyldigt Paaskud bryde ind for at forstyrre dem, og naar han talte med ham, advarede han ham under en paataget spøgefuld Mine mod at vove sig for langt frem overfor deres Herskerinde, da saadant ofte før havde draget de sørgeligste Følger efter sig.

Hvis ikke Abi-Gula havde gjort Hablai ansvarlig for Talmai og truet med rædselsfulde Pinsler, om han lod ham slippe bort, havde han allerhelst hjulpet ham til Flugt. Men nu vogtede han sig vel; thi hun kendte ikke Tilgivelse.

En Dag, da Talmai var hos Abi-Gula, befalede

hun Slaverne, at de skulde berede et Maaltid for de to alene.

Hablais Ben rystede under ham, da han erfarede det, han sneg sig omkring hendes Rum, lyttede ved Døren, sparkede Slaverne, der kom med Maden, og gik endelig ind.

— Skønne Abi-Gula, Stjærnernes Fordunklerinde, din Tjener Hablai hungrer ogsaa, sagde han i sin ynkeligste Tone og skred ydmygt frem mod hende.

— Saa gaa og mæt dig i dit Rum, svarede hun ligegyldigt.

— I lige saa mange Aar som Planeternes Tal har jeg tjent min af Istar misundte Herskerinde, just idag for syv Aar siden kom jeg til den store Igibis Skænkehus, til min Gudinde, mod hvem jeg kun er en smudsig Øgle.

— Gaa — og lad os ene, snærrede Abi-Gula.

— Mon ikke den judæiske Pige Ma'akka og Ægypterinden Zidis venter Talmai, blev Hablai ved og sendte ham et Blik, der var som et Krater af Ondskab.

Men det Øjekast, Abi-Gula gav Slaven, gjorde det af med alt hans Mod. Han kastede sig paa Tæppet og krøb ud paa sine Knæ.

Et lavt Bord med krydrede Spiser, Frugter, Palmevin og Øl blev sat frem, og Abi-Gula bød Talmai at lægge sig tilbords.

De spiste i Tavshed, og hun gav ham de bedste Stykker. Talmai tog kun lidt til sig, men hun fraad-

sede, saa at Saften fra Frugterne flød hende fra Mundvigen ned ad Hagen, og hendes Fingre glinsede af Fedt. Hun tømte adskillige Skaaler med Vin og gurglede velbehageligt. Ansigtet blussede og Øjnene skinnede under de mørkebrune, buede Øjelaag.

— Mon ikke Abi-Gula er en naadig Herskerinde, læspede hun og bøjede sig over mod ham.

Talmai nikkede. Han var ækel ved hende, ækel ved sig selv. Han lyttede anspændt efter Trinene udenfor, om ikke nogen skulde komme og forstyrre dette hæsleige Maaltid.

Hun laa og pludrede ustandseligt om Gudinden Istars allermest slibrige Elskovshistorier, aad videre, lo himmelhøjt og kastede Dadelkærner paa ham.

Da hun var mæt, strakte hun sig bag over, og saa paa ham, som vilde hun trække ham til sig med Øjnene.

Talmai slog sine ned, hans Hjærte bankede.

— Vi er ene, hørte han hende hviske.

Men da grebes han af Skræk. Han sprang op og lød ud, snublede over Hablai, der laa udenfor paa Gulvet og lyttede, og kun som en fjærn Lyd hørte han Abi-Gulas Raab og Hablais Latter. —

I sit Rum fandt han Zidis.

— Hvor du er bleg, Herre, sagde hun.

Men Talmai satte sig paa sit Leje og stirrede stum frem for sig.

Hun sad paa Hug foran ham og holdt noget omhyggeligt indsvøbt i Fligen af sin Klædning.

— Se her, hvad Isis har sendt mig, sagde hun

med et lykkeligt Smil. Hun stak Haanden ind under Fligen og tog et lille graat Firben frem, som hun forsigtig holdt i sin hule Haand. Og mens hun aandede paa det, hviskede hun de ømmeste Ord til Dyret, der stiv af Skræk sad og bevægede de buede vortede Laag over sine spillende Øjne.

— Isis har sendt mig det, Herre — nede fra Floden. — Det sad i Krogen før, da jeg vaagnede. I Drømme har hun sendt mig det.

Talmai betragtede hende og Firbenet med Øjne, der ikke saa, og lyttede med Øren, som ikke hørte.

Zidis gemte atter sin Skat og saa bekymret paa ham.

— Du er ikke glad som jeg Herre.

Hun strøg ham ned over Armen med den Haand, der ikke holdt om Firbenet.

— Om en kort Stund, da — — —

Talmai sprang op og saa mod Døren. Forhænget gik tilside, og Hablais Fjæs kom tilsyne. Slaven lo og Forhænget gled for igen.

Talmai sank ned og blev ved at stirre mod Døren. Had og Skræk stredes om hans Sjæl. Han skjalv som i Feber.

— Hvad fejler Du Herre? spurgte Zidis og saa angst paa hans fugtige Pande.

Men Talmai svarede ikke, sad kun og huggede sin knyttede Haand mod Væggen, Gang efter Gang i tankeløs Ensformighed.

Og saa kom det, han ventede. Abi-Gula traadte

ind. Hablai holdt Forhængen for hende, mens han aad sine Øjne ind i Talmais.

Hun gik frem mod Lejet. Zidis faldt ned og lagde Panden mod Gulvet, mens hun omhyggelig holdt om Isis' dyrebare Gave. Talmai havde rejst sig og saa trodsigt paa Herskerinden.

Abi-Gulas Kinder blussede endnu efter Vinen. Hun maalte ham med det Blik, som skuffet Lyst giver en Kvinde, der kun kender Dyrets Tilfredsstillelse af Trang.

Saa lo hun højt og skrattende, pegede paa Zidis og befalede Hablai at føre hende ud. Han tog fat i hende med et haardt Tag og skubbede hende foran sig gennem Døren.

— Den ægyptiske magre Fugleunge altsaa, sagde Abi-Gula, da de var ene, og lo igen.

Talmai saa ufravendt paa hende og stod, som ventede han et Angreb. Han følte Blodet stige op i Kinderne og brænde under Øjnene.

— Saa tal da, hvæsedes hun mod ham.

Han aabnede Munden og sendte sit Blik fast og kækt ind i hendes.

— Ingen kan tvinge mig til det, der er stygt for Jahve, sagde han langsomt, stødende hvert Ord ud.

— Jahve — hvem er Jahve? vrængede hun, og som om hans Kraft, hans Trods tvang hendes Tanker i Knæ, som om hun taaget anede en Styrke bag ved hans Mod, gentog hun med aaben Mund — hvem er Jahve?

Talmai følte hendes stumt spørgende Blik som en Sejr.

— Om jeg sagde dig, hvem Jahve er, da forstod Du mig ikke. — Om din Tanke fløj højere end Stjernerne, og var stærkere end Bjærgene, da forstod Du ikke hvem Jahve er. Han knyttede Hænderne sammen paa Ryggen og bøjede Hovedet tilbage.

Han ledte om en Tanke, der var stor nok til at rumme Guddommens Uendelighed. —

— Jahve er den, som er i alt, sagde han og hævede sit Blik berust af sine egne Ords fremmede og nye Storhed.

Men Abi-Gula fattede kun Lyden af hans Ord. Hun stod og nød hans Betagelse. Saa attraaværdig havde hun aldrig set ham. Skulde hun tvinge ham, skulde hun hævne sig, skulde hun — bede ham. — Hun kneb Tænderne sammen, smilte, rakte Hænderne frem, — og kom saa med et til at tænke paa Zidis.

— Mon du længes efter Ægypterindens kælne Tunge, sagde hun og lo kaglende. — Spar det. — Den skal ikke mere være dig til Besvær.

Talmai blegnede.

— Du vil da ikke — — —

— Vent og se, hvad jeg vil, sagde hun og gik ud.

Han stod som naglet til Stedet og hørte hendes Skridt blive borte. Saa slog det som et Lyn ned i ham, hvad hun havde ment.

Han sprang mod Døren og løb hen ad Gangen, stod stille og lyttede, greb sig til Hovedet.

Nu hørte han Zidis skrige. —

Der — i Kvinderummet.

En stor, bred syrisk Slave bar hende ud. Hun holdt med Hænderne fast om en Flig af sin Klædning.

Talmai løb til, men standsedes af Hablai, der fulgte efter Slaven. De kæmpede, Talmai bed ham i Fingrene, men to andre Slaver kom til og holdt ham. Hablai gjorde sig fri og slog ham.

Og nu var Zidis bragt ind i Slavernes Rum. —

Et Øjeblik Stilhed. Pigerne kom løbende og sneg sig nysgerrigt mod Døren. Talmai saa, at en af dem holdt sig for Øjnene.

Saa skar der et Skrig igennem, hjælpeløst, dødsensfortvivlet, det endte i en rallende Gurglen. Kvinderne hylede og løb til.

— De har — — —

— De har skaaret Tungen af hende, raabte de. Talmai sank bevidstløs om.

— Amnon, — Broder Amnon — hvad har Zidis gjort, at de straffer hende som et Dyr? Mon ikke Bjærgene, Palmerne, Husene rækker sig op til Jahves Himmel og anklager dem, skriger om Hævn, trygler om Ild til at dræbe dem med.

— Jahve kender kun sit eget Folk, Talmai.

— Nej — Nej — det er ikke sandt. — Det kan ikke være saa, at han lader dette ske. — Da er han ikke stor nok. — Aah, Amnon, du véd ikke, hvilken Tanke jeg har fattet. Det klemmer mit Bryst, det fylder mit Hoved, som skulde det springe, dette ny med Jahve. Jahve er alle Folks Jahve, Tusinders, Markernes, Skovenes, Flodernes, Luftens Jahve er han — en eneste Jahve er han. — Du skal tro det, Amnon, hører du, — du skal. — Jahve selv har givet mig den Tanke. —

— Men hvorfor sker da alt ondt. — Er Jahve ogsaa i Abi-Gula? Er det da ham, der lod dem skære Tungen af Zidis? — Tæm din Tunge.

Da blev Talmai tavs.

— Der ser du. Nu tvivler du allerede, sagde Amnon og smilte.

— Lad mig tænke. — Ti — og lad mig i Ro.
— Min Tanke forvirres. —

Zidis laa bleg paa sit Leje i Kvinderummet, og Pigerne havde salvet og forbundet hendes Tunge-stump. Hun jamrede sig svagt Dagen igennem og famlede omkring sig, som om hun søgte noget.

Talmai kom og bøjede sig over hende, da slog hun Øjnene op og Laagene skælvede. Det var et afmægtigt Forsøg paa at smile. Han vendte sig om og tog med begge Hænder om Hovedet, sank saa ned og lagde Panden mod sine Knæ.

— Jahve — Jahve — at du lod dette ske.

Han rejste sig og tørrede hendes Pande med et Klæde, og mens han mærkede Graaden snøre Halsen sammen, tænkte han paa, at Zidis' lemlæstede Tunge aldrig mere skulde tale til ham og sige som igaar — du er ikke glad som jeg, Herre.

Hun famlede igen med Haanden hen over sin Klædning, og de Øjne, hun løftede paa ham, sagde saa tydeligt som nogen Tunge — de tog Isis' Gave fra mig. — Skaf mig den, — skaf mig den. —

Da gik Talmai bort og græd. —

Om Abi-Gula mente, at nu var Talmai straffet nok gennem Zidis, eller hun vilde spare ham, til hun kunde gentage sit Forførelsesforsøg, vidste han ikke; men han saa hende ikke de følgende Dage,

og selv holdt han sig saa fjærnt fra hende som muligt.

Men Hablai triumferede. Han følte atter Grunden fastere under sine Fødder efter Talmais i hans Øjne rent ud forbavsende Dumhed. Han raabte Smædeord efter ham, naar han saa ham, og opførte sig i Skænkehuset som en Herre, hvis Magt sejrrig er genopstaaet fra Fornedrelse. Kvinder og Slaver skælvede for ham, og han spredte Straf eller Naade omkring sig som en Konge. Hans eneste Ønske var, at Talmai maatte befæste sin Standhaftighed, at den ikke skulde svigte ham ved Abi-Gulas næste Forsøg.

Saa var det Solen brød frem, og Foraarsfesten skulde være. Amnon havde hørt om Uroen derude, og baade han og Talmai ventede hin Morgen paa Lyden af Basunerne. De hørte dem fjærnt og kendte Larmen igen fra Gaderne. De lyttede i Tavshed til den og hilste den som en gammel Kending. Men hvorfor stilnede den igen?

Forunderlige, gaadefulde Babel. —

Den Dag bar Talmai paa sine Arme Zidis ind i sit Rum og satte hende paa Lejet, at hun kunde se Solen.

Og hendes Øjne bad deres stumme Bøn til Osiris.

Kongen havde forladt Babel om Natten.

Hoffolk, Gildinger, Maaneprester og en stor De af Haremet fulgte med i lukkede Vogne og Bærestole. Slottet bevogtedes af nogle Hovedsmænd og Krigere, Sale og Gaarde stod tomme, og det vanlige brogede Mylr var afløst af Stilhed.

I hurtige Dagsrejser bevægede Nabunahid sig nordpaa langs Floden til sin Søn i Sippar. Hver Dag skikkede han Sendebud til Babel paa en af den Slags Færger af Skind og Planker, som Bjærgboerne i Armenien benyttede, naar de med Flodstrømmen rejste til Byen for at handle, og hver Dag gik Budet tilbage paa hurtige Heste.

Naar dette Bud landede ved Kajen ud for Slottet, eller hans Færge fangedes ind ved Søjleraden neden for de hængende Haver, stimlede nysgerrige til for at høre nyt fra Sippar og fra Lejrene langs Floden, og Beretningerne spredtes fra Slottet ud i Calanna, naaede i stedse voksende Ringe til de yderste Mure, og fløj fra Staddelen Tima paa højre Flodbred med hastige Vinger helt ned til Borsippa.

I Sippar havde Kongen truffen sin Søn Belzarussur foran Ninips Alter midt i Offerrøgen, der vældede op om Krigsgudens svære Billede og sværtede hans Gribansigt og store, plumpe Vinger. I Asken laa de halvt fortærede Rester af smaa Barneknogler, og i Templets Forgaard stod de skælvende Drengene nøgne med tilbundne Øjne og klynkede jammerligt. —

Mødrene i Babel tog deres Børn ind til sig og takkede Marduk, at han sparede dem, og i Udkanten af Byen nedenfor Sletten Dura mod Sydøst, hvor Judæerne havde deres Boliger og Marker, grebes Jahves Folk af Rædsel ved Rygtet om Belzarussurs Offer.

Det næste Bud meldte, at Kongen og hans Søn havde trukket Krigere sammen til det lille Bjærgdrag, der gaar mellem Evfrat og Tigris og spærrer Vejen nordfra til den flade Slette ned mod Babel.

Men endnu havde Kurasch ikke rørt paa sig. Han fuldførte ganske rolig sin Hævn over den formastelige Flod Gyndes. Hans Krigere havde endnu ikke ombyttet Spaden med Sværdet, men Kanalernes Næt voksede daglig. Om kort Tid vilde Kvinder kunne vade over den forhen dybe Flod.

Babel begyndte at rejse Ryggen som et stort Dyr. Hvorfor angreb Kongen ikke, mens Perserne puslede med disse latterlige Drengestreger? Var Nabunahid bange?

Blandt de rige og fornemme bestod endnu et Parti, som skyldte den myrdede Konge og den ret-

mæssige Herskerslægt sin Stilling og Magt. Det pustede af fulde Lunger til Ilden. Disse Folks Had til Herskeren fik nu endelig Udsigt til en sød, forløsende Hævn. Hellere Kurasch, hellere persiske Satraper end denne Røver og Morder Nabunahid, der havde stænket deres Slægters Tavler med Blod.

Og ude paa Sletten Dura, hvor Nabukadrezars kæmpemæssige Gudebilled stod forladt midt i det golde Sand, samlede Judæerne mod Aften i store hvide Skarer, og deres Bodssalmer steg entonige og mægtige op mod Hærskarejahve.

Endnu lød Beretningerne fra Staden beroligende i Kongens Øren. Sendebudene fortalte ikke, at Mænd gik omkring paa Gaderne og talte om Gudernes Vrede mod ham, om Stjærnernes Sprog, der hilste Kurasch som Babels Befrier. De turde ikke heller melde om Judæerne, der blandede sig mellem Pøbelen og hviskede dem søde Ord i Øret om Slottets Skatte og Kurasch' guddommelige Gavmildhed. Og skælvende fortav de, at Schealtiel, den ulykkelige Kong Jojakins Søn og Serubbabel, Schealtiels Søn holdt hemmelige Møder rundt i Byen med de fornemme blandt Nabunahids Fjender.

Udenfor Slottet paa den aabne Plads og paa de høje Gader rundt om stod Klynger af den laveste Pøbel og stirrede gridsk og sultent op mod Murene. Folk med Øjne, der var rødrandede af den babelske Svøbe, Øjesygen, spedalske og gamle, ækle Kvinder med deres misbrugte Skøgedøtre; Slaver og nøgne Hunde.

For hver Dag saas flere Mennesker paa Gaderne. Det var, som om man levede der, samtalte der, spurgte nyt og hidsede hinanden op til Raab og Skrig. Sydfra strømmede Babyloniere til Byen gennem de atter aabnede Porte, de medbragte alle et glødende Had til Nabunahid, der havde bortført deres Gudebilleder. Dem søgte de efter i Babel, ofrede Myrrha og græd, kom som en larmende Strøm ind gennem Solgudens Port, hvirvlede Gadernes Mængde med sig som løse Stene og skød som en Brænding op ad Kongeborgens Mure, bag hvilken deres Gudebilleder, deres Lykke, gemtes.

Og fremmede kom igen paa Skibe ad Floden. Mest Syd fra. Graadige kastede Babels Købmænd sig over deres Varer, som de længe havde maattet savne, og store Masser af kostbare vævede Tæpper og vellugtende Vande, som laa i Varehusene og ventede, læssedes paa Skibene og bragtes sydpaa til Ægypten, Indien eller Arabien.

Selv Persere vovede sig ind i Babel, stolende paa de Rygter om Stemningen, som kom til Susa gennem Købmændene. De modtoges som Venner, maatte tale hele Dagen og sad midt i Klynger paa Gaderne og besvarede de Tusinder af Spørgsmaal, som regnede ned over dem. Om hvordan Kurasch saa ud, om hans Heste var prægtige, om hans Kameler drak Vand, om hans Skatte, om hans Kvinder, om hans Krigere, om hans kongelige Gavnildhed.

Og de Ord var ikke ringe, som hans Landsmænd brugte for at male hans ufattelige Majestæt.

Nu endelig begyndte Tingenes rette Sammenhæng at naa til Nabunahids Bevidsthed. Om end Sendebudene anvendte de varsomste Udtryk i deres Beretninger, saa var der dog ingen, der formaaede at standse de Rygter i Farten, som løb fra Lejr til Lejr langs Floden op til Sippar.

Kongen rasede som en uvan Tyr, ofrede Oceaner af Myrrha og Bjærge af Røgelse til Ninip og til Sin, flængede sig i vild Ekstase med Syle og Knive og tvang Stjærnetyderne til falskelig at udlægge Himlens Sprog. Forgæves — Guderne vilde ikke formildes. Budskaberne fra Babel lød mere truende for hver Dag.

Da besluttede han at sende Belzarussur til Staden med en lille Del af Hæren. Han skulde for enhver Pris søge at bringe Ro, uddele Gaver til Pøbelen, foranstalte Offerfester og lade Byen glemme, — som den drukne Mand glemmer.

Belzarussur var just den, der var skikket til et saadant Ærinde. Den trediveaarige Arvefyrste kendte kun selv altfor godt til det, der bringer Tankerne til at ligge dovne paa Glemselens Løjbænk. Hans Fantasi naaede med Hensyn til Udsvævelser og unaturlige Fornøjelser en mere end kongelig Højde, halv nedbrudt og sløv, halv grusom og snu som han var. Vist skulde han fylde Vin i Uhyrets mæg-

tige Gab og faa det til at danse en dinglynde Dans paa Bagbenene.

En kvart Dagsrejse fra Babel standsede han og ordnede sine Skarer til et prægtigt Indtog i Staden. I en Karre af Kobber og Elfenben sad han selv iført en Klædning af blaa Uld med indsyede Guldfigurer og med Pandebaand og Armringe af Guld. Bag hans Stol stod en Hofembedsmand i lignende blaa Dragt og holdt over hans Hoved en Solskærm af Palmeblade. 42 nøgne Slavinder trak Karren frem ved to sølvindvirkede Tove, 21 sorte paa den ene og 21 hvide paa den anden Side. Ved Siderne gik de Dreng, der opdroges i Slottet til Kongens Tjeneste med skinnende blanke Kobberringe paa de nøgne Kroppe. Dernæst kom de fornemste Hoffolk, Underkonger og fremmede undertvungne Fyrsteslægtninge, med ægyptiske Rustninger, paa smaa stærke Heste, og efter dem Hovedsmændene med Bueskytter, Slyngekastere og Spydbærere. Bagest i Toget fulgte Vogne og Bærestole med Præster, Haremskvinder, Skatmestre og Pengeuddelere.

Fra Murene saa Babels Beboere Toget blinke i Solen. Man strømmede ud mod de nordlige Porte, og mange gik det imøde.

Belzarussur saa sig smilende omkring, hilste naadigt med Haanden til højre og venstre og nikkede. Men hans Ansigt, der blussede af rød Sminke midt i det sorte Haar og Skæg, udtrykte ikke en Glæde, der svarede til det solglimtende Optog. Hans Øjne søgte forgæves Stadens fornemme og rige. Kun

Pøbel og nysgerrige var det, som stod langs Vejens Sider og viftede med Palmeblade til ham, ventende paa Pengeuddelerne i de sidste Vogne.

Mismodig drog han gennem Porten i Slotsmuren og lagde sig straks træt til Hvile, mens Slottet fyldtes og Krigerne tog Opstilling i Porttaarnene og paa Murene.

Men senere stod han op og hidsede sin Viljekraft ved et krydret Maaltid, rigelig Vin og uhøviske Danse af sine Slavinder. Han befalede, at man næste Dag skulde foranstalte en stor Fredsfest med Ofringer i alle Templer, en Mardukfest med Optog og Mysterier og rundt i Byen paa aabne Pladser skulde Babels Borgere bespises under store Solsejl. Tre Dage skulde Festrusen vare.

Fortrøstningsfuld og tilfreds med sin Ide gik han til Ro for Natten, og kun Haremets Kvinder saa hans kongelige Selvgælde.

Den Nat følte man i Babel en ubestemt Lummerhede. Duerne i Istars Tempel kurrede uroligt. Og Belzarussur havde en ond Drøm.

Men Babel havde aldrig før ladet Fester og Ædegilder gaa Dør forbi.

Fra Solopgang begyndte Mænd og Kvinder at myldre frem. De kongelige Kokke, Mundskænke og Borddækkere med en Stab af Slaver rejste Solsejlene og dækkede de lange lave Borde med Vin, Kød og Frugter. Selv ude paa Sletten Dura blev der beredt et bugnende Maaltid for Judæerne.

Senere paa Dagen kom Balzarussur selv ud og lod sig bære omkring for at se paa Forberedelserne og udforske Stemningen. Til sin Glæde saa han nu flere af de højere Stænder og mere tilfreds Ydmyghed end Dagen forud. Kun omkring de Borde, der var bestemt for Judæerne var der tomt, hvad der forundrede mere end det foruroligede ham.

Processionerne begyndte allerede tidlig paa Formiddagen. Gennem Gaderne drog de lange værdige Optog af Præster og Tempeltjenere med Gudernes Insignier, udskaarne Billeder paa lange Stænger og Dyr. Templernes Forgaarde fyldtes, og helt ovre fra Tima og Borsippa saa man Offerøgen.

Festpyntede Smaafolk, Haandværkere og smaa Jordbrugere fra Udkanterne og Omegnen, i hvide og blaa Klædninger havde omringet Bordene. Den sultne Hob Tiggere stod fremmest og nød paa Forhaand de helstegte Okser og Faar, der bares frem, og smækkede med Tungen ved Synet af de store Krukker Vin.

Ved hvert Bord stod kongelige Slaver parat til at opvarte høj og lav. Babel var Kongens Gæst.

Basuner forkyndte, at Maaltidet kunde begynde, og Tusinder af ventende kastede sig over de lækre Retter.

Hele Oxerygge flengedes med Knive, med Fingre, med Tænder. Afgnavede Knogler flød over Bordene. Man laa paa Knæ og aad, kæmpede og sled for at faa de bedste Stykker. Nogle laa hen over Jorden, dækkende over et heldigt Rov og bed efter mere. De overmætte havde endnu ikke tilfredsstillet deres rasende Ædedrift, man saa dem kaste op og begynde for fra. Vinen tylledes i oprakte Halse som Vand i bundløse Kar, spildtes og flød.

Og endnu en Overraskelse havde Belzarussur beredt sine kære Gæster. Kongelige Sangere fordeltes mellem Bordene og forlystede de ædende med Sang og Musik, og Slavinder dansede for de grinende og hikkende Tilskuere.

Men mellem Gæsterne var Folk, som Belzarussur ikke saa, og som han knap havde ønsket, eftersom man altid helst ser sine Gæster tage for sig af Retterne. Men disse laa tavse imellem de andre og

saa til, ventende paa den Stund, da Maverne var fulde. Det var fornemme Mænds Slaver og Judæere af dem, hvis Tunger talte listigt og blødt. Da Maden var af Bordet, og Vinen rullede sit Triumftog gennem Aarerne paa de drukne, begyndte disse Mænd deres hviskende Tale.

— Du er ikke mæt længere end til Aften. Endnu idag bliver din Mave tom. Hvad gør du imorgen, talte en.

— I Slottet findes vanvittig store Skatte, Guld-oxer, Guldfaar, Guld, der flyder som Vin. Hvad vil du gøre, naar dette Maaltid er forbi, hviskede en anden.

— Kongen har beværtet jer, fordi han ved, at I da bliver drukne, og hvorfor vil han, at I skal miste jer Sans? Svar mig, hvorfor? spurgte en tredje og lo.

— Kurasch er en mægtig Mand for Guderne, sagde en fjerde og bøjede sig listigt frem mod to halvdrukne, maabende Smede. Han har lovet Mar-duk at dele Borgens Skatte mellem Babels Mænd og Kvinder, om han finder dem med Palmeblade i Hænder, naar han holder sit Indtog gennem den nordlige Port.

— Kong Nabunahid har krænket Guderne.

— Kong Nabunahid har forstyrret Templernes Fred.

— Kong Nabunahid er bange for jer, hører I, bange for jer. —

Saadan talte de listige Mænd, som ikke havde ædt af Kongens Mad. —

Sværme af halvdrukne, lurvede og pjaltede mellem rene og festpyntede, drog svinglende gennem Gaderne mod Calanna. Efter dem kom som Hajer i et Kølvand Kvinder og Ruffersker, vortede, øjesyge, hæslige.

Det dybe Torv foran Slottet fyldtes.

Ude paa Sletten Dura, fjærnt fra det urørte Maaltid samledes Judæernes Gola.

Raabene og Larmen voksede fra Minut til Minut inde i Byen.

Torvet lignede et smudsiggraat Hav med Tusinder af Hoveder som sorte Prikker, og oppe paa Gaderne udenom og paa Trapperne stod de Krop ved Krop med Ansigterne vendt mod Slottet.

Hvad de raabte, hvad de vilde, var der ingen, der vidste.

Belzarussur var bleg af Raadvildhed. Han hørte den øredøvende Larm og sad hjælpeløs mellem sine skælvende Hoffolk. Det gyldne Pandebaand med den brede ædelstenbesatte Forflade, der skulde have prydet ham, naar han op ad Dagen foretog sin Triumftur rundt i Byen, havde han taget af, holdt den tankeløst mellem Fingrene og kradsede paa det med sine malede Negle.

Hvad skulde han gøre? Var Babel dog ikke mæt og tilfreds?

Et nyt mangestemmigt Brøl derude fra Torvet.

Han sank bag over og greb sig til sit syge

Hjærte. Stum sad han og hostede svagt. Ørene og Læberne blev blaa og Pandeaaudet rullede lydløst hen over det dybtfarvede Tæppe.

To Læger, der stod bag hans Stol, heldte dufte og kølende Vand over hans Pande.

— Hvad vil den skabede Hundeflok da? klagede han med svag Stemme.

Ingen svarede, og Slaven bevægede sin Palmefifte i aandeløs Iver.

— Er de ikke drukne nok, jamrede Arvefyrsten. Nye Raab.

— Sig til dem, at de maa drikke, hvad de finder. Lad dem plyndre Skænkehusene. Giv dem Kvinder, giv dem Adgang til de hellige Lunde. — Kast Penge til dem i Dynger, men fjærnt, — langt borte paa Markerne ved Samas' Port. — De forstyrrer mit Helbred med deres vanvittige Gøen. —

Fire Basunblæsere steg op paa Muren mellem Porttaarnene og blæste ud over Pladsen. Et Øjeblik blev der stille, men straks efter steg Raabene atter og gjorde Basunernes Lyd tilskamme. De forreste, der stod nær op til Muren og paa den høje Gade, tyssede rasende paa de andre. De vilde høre, hvad den Hovedsmand sagde, der stod frem og hævede sin Røst. Men skøndt Anstrengelsen bragte hans Øjne til at træde frem af deres Huler, formaaede hans Ord ikke at trænge frem til andres Øren end Basunblæsernes. —

Saa sloges Portens vældige Fløje tilside og en sluttet Trop af Krigere brød paa med deres Skjolde,

der sad saa tæt sammen, at de dannede en eneste Flade. De drev Mængden foran sig et Stykke hen ad Gaden, og efter dem kom Ryttere og Karrer, forspændt med Heste, der fnysede og stampede, angst for Larmen.

Skjoldlegemet skiltes i to Dele, Rytterne trængte ud imellem dem, de skød Hestene frem og drog sig som en Kile ind gennem den tætte Skov af Menneskelegemer. Paa en stor Karre med flad Bund stod en Mand, der ragede højt op, og nede paa Pladsen, hvor man havde opdaget Uroen ved Porten, var alle Øjne rettede paa ham. Med store Armbevægelser slyngede han Haandfulde af Metalstykker ud over Gaden og helt ned over Torvet, hvor Masser af Hænder indfangede dem. —

Efter ham kom to fornemme Ryttere af Kongens Slægt, der raabte til de omkringstaaende noget, som kun en enkelt opfattede, men som bredte sig med Lynets Fart ud over Torvet og Gaderne. —

— Kongen vil uddele Penge paa Pladsen ved Samas Port. —

— Belzarussur har aabnet Templernes hellige Lunde. — Idag tilhører Tempelkvinderne hele Babel. —

— Skænkehusene staar aabne, Ingen behøver at sulte eller tørste. —

Imens skred Toget af Ryttere og Karrer frem. De bageste af dem var lukkede og indeholdt de lovede Skatte.

Blandt de yderste i Menneskemassen, der stod helt ude paa den Del af Gaden, som laa foran de

høje Mure om Igibis Huse og Haver, begyndte, da Rygterne om Kongens Løfter naaede dem, nogle at strømme udad for at komme først til Pengeuddeelingen, og andre — af dem der tørstede mere efter Kvinder end efter Guld — tog ilsomt Vejen ad Tværgaderne ud mod Istartemplet og Indgangene paa Marduktemplets Mure.

Forgæves var der dem, der raabte, at Belzarussur løj, at han kun vilde bedrage Byen og falde over dens Borgere, naar de var udmattede af Drik og Kvinder.

Da ingen vidste, hvorfor man i Grunden stod der foran Borgen og raabte, da ingen havde vovet at være den, der befalede og førte Masserne mod et bestemt Maal, grebes de drukne og halvdrukne Skarer af ny Tørst. —

Skænkehusene stod aabne, det forstod de. —

Og Belzarussur smilte atter, da man meldte ham, at Pladsen tømtes.

Saalænge man har Bytte nok at kaste for et Rovdyr, saalænge det æder og er mæt, behøver man ingen Frygt, tænkte han. —

Talmai laa over sit Leje i Skænkehuset og raabte Jahves Navn. Saa helt havde de nye Tanker grebet hans Sjæl, at de smærtede som en Kødets Lidelse. Han vaagede med aabne Øjne Nætterne igennem, og hans Tanker løftede Taget og førte ham svimlende højt mod de Uendelighedens Lande, hvor Angst kæmper med ufattelig Glæde.

Men om Dagen, naar hans Hjærte krympedes ved Synet af Zidis, da sank hans Tanker fra den navnløse Højde i slidende Hast.

Var Jahve i alt, da var jo intet ondt. Eller var det Onde kun Straf, som Amnon sagde. Skulde den nye forunderlige Tanke, der standsede Aandedrættet og bragte Rummet til at svinde bort i ubegribelige Afstande, skulde den da ikke være andet end et Spind, der springer ved lette Fingres Berøring.

Og Zidis, skulde hun da straffes, skulde hun da lide for hans Skyld. Nej det onde var ikke Straf. Og Jahve kunde ikke være ond. —

Hvad var det da? — Fandtes der da noget,

han ikke kendte, som var Ondt, men ikke Straf?
— Hvad var da dette Onde? —

Han pintes og bad under denne Tankernes hvileløse Kredsgang, saa helt alene, som han stod i den Strid. Kunde han endda tale med andre Juedære. Han længtes mod Gola, skreg paa Jahve, at han skulde give ham Frihed. —

Det, som skete udenfor, gled saa lydløst forbi ham, at Amnon end ikke kunde fange hans Sind, naar han om Aftenen berettede om Belzarussurs Tilbagekomst og Festerne i Byen.

Han gik omkring som en Drømmer, saa ikke Hablais ondskabsfulde Herskerglæde, hørte ikke, at Abi-Gula stod udenfor hans Rum og lyttede efter hans Aandedræt.

Kvinderne i Skænkehuset blev tavse, naar han gik forbi. De nærrede en ubevidst Ærbødighed for hans fjærne, dystre Blik, de kaldte ham en Seer og bøjede sig for ham.

Og disse Piger, der kun kendte Kyskhed, Uegennyttighed, Kærlighed fra Beretninger eller taagede Barndomserindringer, elskede Talmai i Tavshed og gav Zidis alle deres Kærtegn, al deres Ømhed, fordi de saa, at han var god ved hende.

Da skete dette. —

Zidis stod med ét i Talmais Rum og pegede mod Salen. Hun bøjede Hovedet forover og hendes Øjne stirrede. Hun gik frem til ham, greb ham i Armen og udstødte smaa pludselige Skrig.

Og nu hørte Talmai ogsaa en fjærn Larm og Raab. De kom fra Gaden, og de lød i selve Skænkehuset. Han sprang hen til Døren og lyttede. Hjærtet hamrede.

Der — for Enden af Gangen brød de ind. Mange Mænd. De brølede som vilde Dyr. Hablai kæmpede med en, men faldt. De tumlede over ham. Slaver kom til og brødes med Mændene. — Kvinderne hylede bag Forhængen i Gangen.

Zidis klyngede sig angst til Talmai og skreg. Han greb om hende og knugede hendes Arm.

Mændene havde naaet Kvindernes Rum og brød ind. Talmai kunde høre deres Hvin skære gennem de druknes Brøl.

Flere kom — mange — — de løb videre gennem Gangen og raabte paa Vin.

Da slog det ned i Talmai, at nu var Tiden inde. En Tanke greb ham. —

Han løb ud, trak Zidis med sig, næsten bar hende i sine Arme. Han stødte paa hele Sværmen længere henne. Man vilde standse ham, men han lod som om han var beruset og skubbede sig frem, brølende som de andre.

En pjaltet Tigger med filtret Haar tog fat i Zidis.

— Tæm dig — Pigen er min, raabte Talmai og slog ham i Ansigtet.

Ude i Salen laa de drukne hen over Tæpperne og paa Lejerne. Ved Indgangen til Abi-Gulas Rum stod en Klynge af hendes Slaver og brødes med nogle Mænd, der vilde ind. En saaret laa mellem Benene paa dem, med sin hvide Kappe plettet af Blod. —

Talmai slæbte den halvt bevidstløse Zidis videre mod Udgangen. Han greb i Farten Hablais Jærnstang, der stod op mod et trebenet Røgelsekar, og slog om sig med den. Begge Udgangsdøre stod aabne, og han skimtede allerede den blaa Himmel udenfor. Men to eller tre Mænd spærrede Vejen.

Han vendte sig et Øjeblik om og støttede sig til Pillen.

Da saa han Hablai nærme sig med et kort, knækket Spyd i Haanden, som han svingede med rasende Fagter. Han havde haft samme Tanke som Talmai, at dingle som om han var beruset. Men de smaa stikkende Øjne lynede mod Talmai. Han

nærmede sig og vilde slynge Spydet mod ham. Zidis skreg.

Da bøjede Talmai sig sammen som en Kat og sprang ind paa den rasende Slave, greb ham i Struben og tumlede om med ham. — Han mærkede at Fødder trampede forbi og Legemer tumlede hen over dem. Men før Hablais hæse Rallen var hørt op, slap han ikke sit Tag. Slavens Øjne traadte frem af deres Huler, Ansigtet blev blaat, Skummet stod om Læberne.

Saa greb Talmai igen om Zidis, og bar hende hurtigt ud gennem Døren, sprang op ad Trappen og stod i det fri.

Solen — aa Solen, som den lyste.

Det var for Talmai, som hans Hoved var fyldt med noget lyst, let, varmende.

Og saa dette, at der ingen Mure var, men en lang, skinnende Gade.

Man løb henad den, man gik længere henne. Det svimlede for ham alene ved Synet af Mennesker, der var langt borte og derfor saa smaa ud. Han aandede Solen ind, hævede Brystet og pustede ud igen i et Suk, der lignede et Raab.

Men saa trængte Larmen fra Skænkehuset op til ham og vakte ham til Erkendelse. Og Zidis, der klyngede sig til ham, pegede hen over Gaden med en stum Opfordring til at komme bort.

Talmai greb fat i hendes Haand og løb. Den Vej, ad hvilken han var kommen for over fire Aar siden med Hablai.

Hvor skulde han gaa hen?

Til Borsippa — vist ja. Men hvordan finde Vejen her i dette ukendte Virvar af Gader. Han drejede

op tilhøjre ad en bred Stentrappe og saa en snorlige Gade foran sig, med endnu flere Mennesker, endnu mere Larm. Han gik langs med Murene, standsede af og til og saa sig omkring.

Zidis fulgte ham i Hælene som en Hund, der kun gaar, hvor dens Herre vil.

Saa naaede de et Skæringspunkt af Gader. Og der til venstre, for Enden af den nye Gade, laa Taarnene af Slottet. —

Nu vidste han, hvor han var.

De tog Vejen til højre bort fra Slottet. Han kendte den fra hin ulyksalige Morgen.

Trængselen tog til, og de fleste strømede udad.

Talmai gik hastigere for hvert Minut. Hans Længsel efter Borsippa, efter Faderen og Moderen og Hjemmet og Floden og Faarene gav ham Vinger. Han gik og udmaalede sig, hvor Glæden vilde gribe dem derhjemme. Han længtes efter Gola. Hvor de skulde takke Jahve.

Men Zidis blev træt. Hendes nøgne Fødder, der næsten ikke var vænnet til Gang og allermindst til den haarde Stenbro, smertede for hvert Skridt. Hendes Øjne derimod straaede ved Tanken om Friheden. De fulgte Gaden, Husene, Murene, Haverne, de fæstede sig lynsnart forskende paa hver de mødte, som om de ventede at træffe en af hendes dernede fra Floden. Men Smærterne tog til. Til Slut var det hende næsten umuligt at flytte Fødderne mere.

Talmai vendte sig om, da han hørte et svagt Skrig fra hende.

Hun stod og støttede sig til Jærndøren i en høj Mur og saa bedende paa ham.

— Mon du er træt, sagde han lidt utaalmodig, kom nu.

Hun pegede paa sine Fødder og bad igen med Øjnene.

— Saa lad os hvile en kort Stund, sukkede han.

De satte sig paa Hug i Krogen mellem Muren og Porten.

Talmai saa bedrøvet paa Husenes Skygger, der allerede begyndte at voxte hen over Gaden mod Murene paa den anden Side.

Zidis, der saa hans Blik og læste hans Sorg, bøjede Hovedet og bevægede Læberne som i Bøn.

— Alt dette har Jahve givet os, Zidis. Friheden og Solen. Takker du Jahve nu? —

Zidis saa paa ham og rystede paa Hovedet.

— Han har saa, kom det lidt stærkt fra ham.

Saa listede der en Taare ned ad Zidis Kind. Hun tænkte mest paa Osiris, men frygtede Talmais Vrede, og som for at afværge den lagde hun begge Hænder paa sit Hoved og bøjede sig.

— Længes du efter din Flod og din Osiris og din Isis — og dit Liv efter Døden, spurgte han.

Hun rystede atter paa Hovedet.

— Hvad mon du da længes imod, stakkels Zidis. — Vi længes altid, tilføjede han og hævede sit Blik med lykkelig Sejrsmine.

Hun saa stort op paa ham og knugede sine

Hænder sammen foran paa sit smalle Bryst og lagde saa Øjelaagene blødt ned over de blanke Øjne.

Men Talmai forstod endnu ikke hendes Tavsheds Sprog.

— Kom, sagde han og rejste sig. Solen synker.

Hun stod op og fulgte ham lydigt paa sine ømme Fødder. To Skridt tog hun, naar han tog et.

Foran gik Talmai med højt rejst Hoved og sendte sit Blik straalende af Forventning frem ad Vejen til Babels sydlige Port, Samas' Port.

De kom forbi alle Haverne, var allerede saa langt, at Markerne begyndte, og forundret saa han, Menneskemylret voxte.

— Der sker noget ved Porten, sagde han, og Zidis nikkede, se hvor de flokker sig i Klump.

Da de kom nærmere, hørte de ogsaa Raab. Langs med Vejkanten sad Mænd og Kvinder paa Hug og delte blanke Metalstykker.

Talmai saa, at Solen rødmede mere, end godt var, og forstærkede sine Skridt.

Paa den aabne Plads, hvorfra de tre Veje straalende ud, havde Belzarussurs Uddelere taget Plads, midt i Kredsen af Krigerne, der med stort Besvær holdt den begærlige Mængde i Ave. Og udenom var Pladsen en bølgende, virrende Mark af Legemer.

Talmai og Zidis puffede sig frem mellem de stadig voksende Skarer. Hun led ved hvert Skridt, den ene Fod blødte, Sandaler traadte hende paa den. Hun skreg. Talmai bød hende sin Skulder, og med

Armen om hendes Liv gik han videre den vanskelige Gang.

Imens sank Solen dybere. —

Han stødte til Folk, der ikke vilde vige tilside, hørte, at de raabte Skældsord til ham, en pjaltet Tigger med Saar i Ansigtet spyttede paa ham, men ilsomt banede han sig Vej mod Porten, gysende for, at Solen skulde gaa ned, før han naaede den.

Porttaarnene rødmede allerede.

Endelig saa han den inderste Mur ligge foran sig, og imellem ham og den var der nogenlunde mennesketomt. Han greb Zidis og bar hende i Løb henimod den, han skimtede Lys paa den anden Side af Porthvælvingen, kom igennem den og — standse brat foran Broen over Kanalen.

Samas Port var lukket. Han saa den mørke Kobberflade mellem Sidernes vingede Kolosser.

Da satte han sig træt ned ved Nimiti-Bel, den inderste Mur, og Graaden tog til at klemme i Struben. Zidis strøg ham over Armen og virrede med Hovedet. Paa den Vis trøstede hun ham.

Da kom der Krigere og stødte til dem med deres Spyd. Ogsaa den Port skulde lukkes.

De rejste sig og gik langsomt indad igen.

Hvor vende sig hen, hvortil hælde sit Hoved inat.

Og med et begyndte Sulten at melde sig.

— Mon du er hungrig? spurgte han Zidis.

Hun rystede paa Hovedet, men saa alligevel saa bleg og dødsens-træt ud, at Talmai fik ondt af hende.

— Kom, lad os sætte os, sagde han.

De slæbte sig hen til Udkanten af Torvet og satte sig med Ryggen lænet mod en lav Mur, bag hvilken et Par Morbærtræer ludede udover dem.

Zidis havde sine Øjne uafbrudt fæstede paa Talmai, at hun kunde læse den mindste Bevægelse i hans Ansigt. Og hver Forandring i hans Minespil afspejlede sig med trofast Nøjagtighed i hendes.

Hun saa ham først sidde sløv med Blikket hæftet paa den bølgende Menneskemasse foran, og Solen lagde sin røde Glød over hans Træk, den store skarpe Næse, de mørke Skygger paa Overlæben og Hagen, de kuplede Øjelaag, og hans kulsorte Haar, der vældede frem under en blød ulden Hue.

Men pludselig blev hun var, at hans Øjne tog en bestemt Retning og stirrede paa et Punkt ude i Mylret.

Han tog sin Haand op og skyggede med den over Øjnene, bøjede Hovedet frem og trak Overlæben i Vejret fra de kridhvide Tænder.

Hendes Blik fulgte Retningen af hans.

Hun saa da en barhovedet, graahaaret Mand, der var i stadig Bevægelse. Han borede sig ind mellem Legemerne mod Midten af Klumpen, kom ud igen og løb om paa den anden Side, trængte sig ogsaa frem her, kom tilbage, løb ud paa Pladsen og gravede sine Hænder ned i en stor, graa Sæk, han bar om Halsen. Ilede derpaa hen til Kredsen igen, hvor hans graa Haartop bugtede sig frem mellem de sorte Hoveder. —

Talmai havde rejst sig.

— Surgal, raabte han.

Zidis saa forbavset paa ham.

— Vent her, sagde han til hende og løb frem mod det Sted, hvor Manden var forsvunden.

Hun saa ham komme ud og Talmai gribe fat i ham. De talte ivrigt, og Talmai omfavnede ham. Men hurtig som et Lyn forsvandt atter Manden ind i Mængden. — Talmai ventede til han kom ud, standse ham og pegede over mod Zidis. — De kom begge hen mod hende.

— Dette er Surgal, — Skrивeren Surgal fra Borsippa, sagde Talmai og smilte glad. — Lovet være Jahve, at jeg traf ham. —

Surgal saa opmærksomt prøvende paa Zidis og vendte saa Ansigtet mod den Kant, hvor Solen lige var gaaet ned.

— En fattig Mand maa æde Tiden, at den slunkne Vom ikke maa æde Stene, sagde han. — Og endnu er det Tid. —

Derpaa ilede han tilbage til sit Arbejde, puffede sig frem til de forskellige Pengeuddelere og fyldte Mønt paa Mønt i sin Sæk. —

Talmai blev staaende og fulgte ham skuffet med Øjnene.

Men nu var Tusmørket kommet, og Krigerne i Midten begyndte at røre paa sig. Pengeuddelerne besteg deres Vogne og Toget satte sig i Bevægelse, efterfulgt af Skarerne, der trak ind mod Byen til nye Glæder. —

Surgal kom hen mod Talmai og Zidis.

— Sæt dig, sagde Talmai.

Surgal satte sig.

— Fortæl mig om Borsippa — sig mig — —

— Stille, sagde Surgal, hver Ting har sin Stund. —

Han tog frem af sin Sæk Haandfulde af Metalstykker, der var afpasset efter bestemte Værdier, baade Kobber, Jærn og Sølv, og da han havde spredt dem foran sig paa sin slidte Talar, begyndte han at lægge dem tilbage i Sækken, mens han talte halvhøjt.

Talmai stampede af Utaalmodighed.

— Saa tal dog — —

— Fire Gange syv — og to — tre — — —
talte Surgal.

— Har du set Gola, har du set vor Bolig —
har du — — —

— Fem Gange syv og en Sekel, fortsatte Skriven uforstyrret.

Talmai greb ham fortvivlet i Armen.

— Saa hold dog op. — Gem dem til du kommer hjem til Borsippa. — Svar mig — tal — Surgal — Surgal, raabte han.

Skriven rev sin Arm til sig og blev ved med sine Mønter.

Men endelig — endelig lagde han langsomt og eftertænksomt den sidste Haandfuld i Sækken.

— En Mine og en halv — samt tre Gange syv Sekel, gentog han. — En kongelig Gave, — og

en slidsom Dag. — En Mine og en halv — se, se — — —

Talmai havde sat sig og betragtede ham skuffet, ventende paa, at han skulde lede sine Tanker bort fra Sølvfloden og ind til Borsippa.

— Naa? —

Surgal saa endelig paa ham og ligesom vaagnede til Bevidsthed om, at der blev talt til ham.

— Lever de Døde? spurgte han og fik pludselig et rædselsslagent Udtryk, da han endelig havde forstaaet, hvem der sad foran ham.

— Nej — nej, ivrede Talmai, jeg har været røvet. — Har aldrig været død. —

— De søgte i Floden, sagde Surgal, — med lange Stænger. — To Maaner før hun døde. Ja — to Maaner, nikkede han. —

— Hvem, — hvem. — Tal og sig — hvem døde? spurgte Talmai og blegnede.

— Hun — Jonadabs Hustru Tamar, Tubals Datter. — Den onde Aand steg op af Sumpen og skyggede over Gola med sine mørke Vinger — pustede Feber i deres Aande, — de var ikke saa faa, der fik den Gave. — Men Feber og Død er Tvillingbrødre, ja, de er saa, de er saa — — —

Talmai stønnede, og Zidis stirrede angst fra den ene til den anden.

— Hun fik da baade Ligklæder og Grædekvinder, ja, godt var det for hende, blev Surgal ved. Han fik det ikke. —

— Han — — skreg Talmai.

— Om da ikke Sivene vil kaldes Klæder og Fiskene Grædekvinde. Surgal sukkede. — Det var en Ynk at høre, ret en Ynk. — Det Raab i Vandet, og Boblerne — utsch — — Ser du, Mændene kom, hviskede han og bøjede sig over mod Talmai, der havde skjult Hovedet i Hænderne og hulkede, — Mændene kom deroppe fra Templet og satte Sins Billede ved Chabil Yamma og bød Benjamins Børn at falde ned og tilbede det. — Men en Ting er at tilbede med Munden, en anden Ting at tilbede med Hjertet. — Jeg gjorde det første, ja — hvad godt var for mig. —

— Men han — Jonadab — — fik Talmai frem.

— Han Jonadab — han kendte ikke sit Livs Sødme, han vilde ingen af Delene. — Og han fik hverken Ligklæder eller Grædekvinde uden Fiskene. — Det var en Ynk. —

Talmai havde rejst sig, og hans Øjne lyste i Halvmørket. Han flængede sin Talar foran, saa at det nøgne Bryst skinnede frem og vendte sit Ansigt mod Borgen, de knyttede Hænder rakte han frem.

— Dette maa du straffe Jahve — Jahve. Dette maa du straffe Jahve. — Hævnen er din. — En Hævner er du. — Hævn dine Børn, hævn dit Folk, hævn Israel, du, der er større end alle Guder, du, der ser alt, du, der ved alt, hele Jordens, hele Himlens, raabte han hæst og strakte Hænderne mod Himlen, hvor Aftenstjernen glimtede frem.

Zidis Øjne hængte ved ham, hendes Næsebor sitrede, hendes Arme laa overkors i stum Tilbedelse.

— Hævnens kommer op fra Sumpene, mumlede Surgal, Hævnens kommer fra den mediske Mur, den kommer nedad Floden, — den vokser som en Palme midt i Babel.

Senere fik Surgal frem af sin Sæk en smudsig Læderpose med Honning og et Brød. Han bød Zidis og Talmai at spise af det, men Talmai tog kun lidt.

Saa gik de indad mod Byen alle tre, og Mørket var kommen. Stjernerne lyste, foran dem steg et stærkt rødgluligt Skær op paa Himlen fra Offerbaalene og Faklerne inde ved Calanna.

Talmai sansede ikke, hvor han gik, og Zidis slæbte sig træt efter ham med bøjet Hoved.

Surgal gik og mumlede halvhøjt om sine Penge. Men pludselig faldt hans Øje paa Zidis, og som om hun først nu ret trængte ind i hans Bevidsthed, blev han ved at nidstirre paa hende.

— Hvorfor mon din Slavinde aldrig taler? spurgte han endelig Talmai. — Endnu har jeg ikke hørt hendes Røst. —

Talmai svarede ikke, og Zidis bøjede Hovedet.

— Har hun ingen Tunge at tale med da? —

— Nej, sagde Talmai, — just det. —

Hun rystede paa Hovedet og pegede paa sin Mund.

— Haa haa — ingen Tunge. En kongelig Ting for en Kvinde.

De svarede ikke Surgal, og tavs tumlede han i sine Tanker med dette vidunderlige kvindelige Fortrin.

— En trættekær Kvinde er som Tagdryp Dagen igennem, mumlede han og mindedes sin døde Hustru.

Talmai standsede og pegede paa den dybrøde Røg, der snoede og væltede sig over Marduktemplet ved Kasr.

— De Daarer, raabte han. Om en kort Stund skal Baalet blive større endnu, og den Røg skal være en sød Lugt for Jahve. —

— Mon, skød Surgal ind og lo kort.

— Jeg vil søge Judæerne, mine Brødre i Babel. Før mig til dem, sagde Talmai og vendte sig mod Skrивeren.

— Nu — paa denne Tid. — Enhver Ting har sin Stund, svarede Surgal og begyndte at nynne med en underlig Maverøst. — Imorgen — imorgen. — I Nat glimter Stjernerne i de hellige Lunde, og Lillierne vokser langs Vejen, deres Bægre dufter, blev han ved og raslede med sine Sølvpenge nede i Sækken. — Der er en, der er Skriver og bor nede i Borsippa og ofte har en slunken Vom og aldrig har en blød Arm om en gammel Nakke. — Han har Sølv, — han har Sølv, — han har kongeligt Sølv. —

De gik videre en Stund i Tavshed. Færdslen voksede, Larmen fra Calanna blev mere hørbar.

Talmai ilede fremad. Hvorfor vidste han ikke. Hans Tanke syslede med Faderens og Moderens Død, med Straffen, med Hævnen, med Sorgen over Jahves Folk — og med Kurasch.

Surgal havde igen faaet Øje paa Zidis.

— Hun er ikke mange Sekel værd, tænkte han. Men ved Jahves hellige Navn, som skrevet staar i Tora, hun er tavs og føjelig som et Gudebilled. — Bi en Stund, sagde han og greb fat i Talmai. — Hvad hedder din Slavinde? —

— Zidis. —

— Zidis — haa haa. —

De fortsatte atter deres Vej.

— Sikkert har du ikke betalt meget Sølv for Zidis, sagde Skriveren en Stund efter.

Talmai rystede paa Hovedet, men svarede ikke.

— Jo mere en Slavindes Bryst svulmer, desmere svulmer hendes Herres Sølvsæk. — Og denne Kvindes Bryst ligner Sletten Dura, blev Surgal ved.

Zidis bøjede Hovedet og sukkede.

— Bi igen. — Surgal standsede og saa indtrængende paa Talmai. — Du mangler Sølv, du mangler Mad og Tag. Hvor vil du skaffe disse kongelige Ting til dig selv og hende — Kvinden Zidis? —

— Jeg gaar til mine Brødre, sagde Talmai.

— Dine Brødre? — Er Jonadabs Søn bleven en Hund, der slikker gnavede Ben hos de rige og mætte? —

Zidis vred sine Fingre af Angst og Skam ved disse Ord, men Talmai smilte.

— Den, der giver Fiskene Æde og klæder Havens Træer med Blade og Knopper, den skal skaffe mig disse Ting, sagde han stille.

— Og den, der lader Træerne dø i Skyggen, haa haa. — Har Jahve ikke sendt dig Kvinden Zidis? —

— Maaske —

— Nu vel, mon han gjorde det, for at Hungeren skal dræbe Jer begge. Vist ikke. — Jeg giver dig fire Gange syv Sekel Sølv for hende. Hun hunger ikke mere hos mig, og du faar Mad og Vin til Livets Ophold. Hun passer mig, fordi hun er uden Mæle; jeg gaar ikke til de hellige Lunde i Aften, jeg tager hende med mig over Broen til Borsippa, og du — — —

Men Zidis faldt paa Knæ for Talmai, klamrede sig til ham og tryglede ham med sit Blik.

Talmai saa paa Surgal og rynkede sine Bryn.

— Zidis tilhører ikke mig, sagde han harmfuldt, men Jahve har sendt hende til mig, at hun skal være en Torn i mit Kød, der minder mig om min Hævn. —

— Sikkert er hun ogsaa skarp nok dertil, lo Skriveren. Daare som du er. — Lad os gaa. —

Og mens de gik, mumlede Skriveren sine gamle Ordsprog. — Alting er gemt i Kvindens Skød, Liv og Slægt, og Ve og Lyst. Men endda skal hun stikke som en Basilisk — —

Og videre gik de til Trængslen blev saa stor, at de maatte presse sig frem langs Husmurene.

De tog, ledet af Surgal, Vejen, der skærer den brede Gade lige mod Slottet, Øst paa op til Fest-

gaden, og fulgte denne hen mod det Sted ved Slottet, hvor Marduktemplets Indgange laa.

— Hvor fører du os hen? spurgte Talmai.

— Til Marduktemplet. —

— Vi er trætte, Zidis og jeg. Sig os hellere, hvor vi kan træffe mine Brødre. —

Og Talmai var dødtræt, som han sagde. Men endnu mere udmattet var Zidis, der hver Gang de standsede et Øjeblik, satte sig paa Hug for at faa den Smule Hvile.

De maatte vige ud til Siden for at give Plads til en Klynge Fakkeltænder, der bar Offergaver til Templet.

— Maaske du hellere vil til Istartemplet, sagde Surgal og pegede tværs over Gaden mod de kulsorte Terrasser, der tegnede sig gigantisk skarpt mod den rødfarvede Baggrund af Røg.

— Istars hellige Lund er sikkert ikke saa fuld af fremmede som Marduks. —

— Den hellige Lund? spurgte Talmai og saa forbavset paa Skrивeren.

— Vist ja, raabte Surgal højt for at overdøve Larmen. — Er det ikke derhen, vi søger begge? — De hellige Tempelkvinder, de duftende Lillier, hele Babels Ejendom idag. —

— Nej, nej — ikke jeg, raabte Talmai igen, før mig til mine Brødre.

— Vil du da sælge mig Zidis?

— Nej. —

— Jeg giver dig fem Gange syv Sekel.

— Nej. —

— Ja, saa gid Jahve maa bevare dig, skønt du ikke fortjener det. — Sural forsandt hastig i Trængslen.

Talmai saa hans Haartop, der glødede i Fakkelskinnet bugte sig frem mod de slangeprydede Mure omkring Marduktemplet.

Der stod de ene og fortumlede midt i den fest-svinglende By. De satte sig paa en fremspringende Kant ved Siden.

Zidis sank sammen med et dybt Suk. Trætheden havde gjort hende saa sløv, at hun lænede Hovedet op mod Talmais Skulder og sank hen i en søvnliggende Tilstand.

Talmais Øjne stirrede tankefuldt paa de skiftende brogede Optrin foran ham, de strejfede snart en Kvinde, der med halvt tilhyllet Hoved bøjede sig over en drukken Mand, som laa ved Murkanten. Snart fæstede de sig paa en støjende hylende Kreds, som jublede til to tilfældige Skøgedanserinder, der opførte en skamløs Dans midt paa Gaden, snart fangedes de af et værdigt Fakkeloptyg, der skred frem mod Templet, bærende Gaver og Insignier, Brød og uhøviske udskaarne Billeder paa lange Stænger.

Han greb sig om Hovedet og sukkede, ikke langt fra Graad.

Midt i Larmen, midt i den skamløse, dyriske Rus, i det forførende varme røde Skær følte han hele Babel som den Skøge, den var. Hans Tanke

gik atter de store vide Veje. Han saa et mægtigt Uvejrs med Luer trække op fra Nord. Og nede fra Floden, fra Ørkenen og ude fra Solnedgangen vadede store Dyr, med mange Hoveder, vældige Gab, flade Klofødder mod Byen, hvor alle flygtede i Dødsangst, endnu nøgne fra deres syndefulde Orgier. Han hørte en mægtig gjaldende Røst over den hylende Sværm, der raabte, at nu var Stunden kommen, nu var det Hævnens Tid. Og fire Cheruber med milebrede Vinger kom flyvende, holdende hver i sit Hjørne af et mægtigt Klæde, og paa dette bar de Gola, alle de judæiske Mænd og Kvinder i hvide Klæder, over mod Zion, der blinkede som et Maanesegl mod Vest. Og Jorden slog Revner, Huse styrtede deri, og Menneskene hvinede i deres susende Fald ned i Afgrunden. Vandet kom — — —

Zidis var vaagnet og skreg, da hun saa Talmai sidde med sit blege Ansigt og de fjerne stirrende Øjne.

Og der foran dem kom et Optog langsomt skridende frem.

Talmai rejste sig og stirrede paa det, endnu knap vendt tilbage fra Drømmenes Vidder. Men dette Optog lignede intet, han havde set.

Forrest gik Offerpræster og Renselsespræster i deres brogede Offerkjortler med de klingende Klokker og de hellige Ædelstene, bærende Zakmukubillerne, og efter dem fulgte Besværgerne med tilbundne Hoveder. De mumlede deres drævende Manesange.

Men Talmais Øje gled forbi dem til de Rækker,

der kom efter. Syv Par — to og to efter hinanden, — skred de frem, Jomfruerne, der gik til Templet i de kridhvide folderige Klædninger at tjene Marduk. Med bøjede Hoveder, med højt sat Haar, med blinkende Pandebaand og Ørenringe.

Under bløde Vridninger med Hosterne flyttede de Fødderne i smaa Skridt, og Skuldrene fulgte Bevægelsen i lad Takt. Deres Øjne saa fremad, og Talmai læste forundret i dem en hellig Iver, en fremmed uforklarlig Glød.

Men der, ved det fjerde Par, standsede hans Blik. Han greb Zidis haardt i Armen, bøjede Hovedet frem og stirrede — stirrede. — De to Jomfruer nærmede sig. Han satte Foden frem, rakte Armene ud. Den ene af dem, den nærmeste, saa op.

— Amat-Ramman, — raabte Talmai. — Amat-Ramman —. Og med et Blik, der rummede fem Aars Længsel, en opdæmmet Strøm af boblende Minder, endnu engang — Amat-Ramman —.

Hun hævdede sine bløde Øjelaag med de lange Vipper og saa paa ham. Først uden at forstaa, derpaa iagttagende ligesom vaagnende til Bevidsthed om en Verden udenfor. Og nu saa Talmai, at hun skilte Læberne i det Smil, han kendte, men skønnere, mere daarende, mere lokkende, dragende end Drømmene havde vist ham det.

Han sank paa Knæ, greb efter hende, raabte hendes Navn.

Men Tempeltjenerne skød ham tilside. Han

løb efter Optoget og vilde tale med hende. De standsede ham og kaldte ham en gal Mand. Støttet til Muren lod han sit Blik følge de hvide Kvinder, der langsomt forsvandt mellem to Rækker af tæt-stuvede Tilskuere.

Da Toget var drejet ind gennem Marduks Port, og han vendte sig om, saa han Zidis ligge sammenkrøben ved hans Fødder og hulke med Ansigtet paa sine Knæ.

Han ænsede det ikke, følte kun Blodet jage og suse for Ørerne.

Dette var Amat-Ramman.

Han pressede sine Hænder mod Halsen.

Amat-Ramman, der skulde være Marduks Hustru.

Og Templets Port skal lukke sig efter hende, smælde rungende i bag hende, Templet sluge hende, Løgneren æde hende, hendes Øjne dugges i drømmende Tilbedelse foran et maabende Gudebillede af Træ og Jærn., hendes Legeme sitre i afguderisk Liden-skab under Løgnepræsternes liderlige Sange.

— Nej — nej — nej, — dette kan ikke ske.

— Nu er Tiden inde. Er dette Babel da ikke en Skøge? Har Jahve ikke sin Hævn behov? —

Talmai greb Zidis ved Armen og gik, hvorhen vidste han ikke, bare fremad, eller bort, ned til Flo-den — Nej, ikke til Floden, til Babels nordlige Port, hvorfra Jahve maatte sende sin Hævn, — eller til Brødrene i Babel. — Han vilde tale til dem om

sin Hævn, slynge dem Ord om Jahves ufattelige
 Storhed i deres Aasyn, han vilde gribe Sværdet,
 trænge ind i Slottet, dræbe Kongen, drage Kurasch
 i Møde — —

Kurasch — ja, Kurasch — naar kommer du?
 Men Zidis græd.

Paa Siden en bred, kold Metalflade, Flodporten, og nedenfor paa den glidende Strøm nogle Baade og en Færgemand, der sov paa sin Pram.

Hvordan Talmai var kommen herhen, vidste han ikke. Han saa sig fortunlet omkring, da han vaagne-ede, og søgte at holde fast paa en enkelt af de Tanker, der virrede som en Myggesværm i hans endnu taagede Erindring. Men saa voksede der pludselig et eneste bestemt Indtryk frem, et saa haandgribeligt, at det drev hele Tankesværmen paa Flugt.

Hvor var Zidis?

Han vækkede Færgemanden.

— Mon du ikke har set en ung Kvinde, som var i Følge med mig? — spurgte Talmai.

— Nej. —

Talmai saa hen ad Gaden, der endnu var morgen- tom, og urolig for hendes Skæbne gik han op mod Calanna, spejdende fremad, men forgæves. — Han lagde sig atter ned ved Flodporten og ventede i utaalmelig Spænding.

Da kom hun langsomt gaaende oppe paa Gaden,

støttende sig til Murene, og han saa hendes Ansigt straaale. Hun bar noget i den Fold af Klædningen, hun holdt op med den ene Haand.

Talmai bebrejdede hende, at hun havde gjort ham angst, men hun bøjede sig for ham og lagde hans Haand paa sit Hoved.

Og nu tog hun frem fra Klædningens Fold et Brød og nogle Dadler og rakte ham det stolt smilende.

Forundret bad han hende sige, hvor hun havde hentet disse Ting, men hun kunde kun pege ind imod Byen.

— Har du tigget det? spurgte han.

Hun rystede paa Hovedet.

— Du har da ikke — taget det? —

Nu nikkede hun.

— Dette var stygt gjort, — sagde han og lagde Brødet og Dadlerne ved Siden af sig paa Jorden.

Hun saa inderlig bedrøvet paa ham og pakkede sine dyrebare Ting ind igen.

— Du spiser jo ikke selv, — sagde han.

Hun saa forbavset paa ham, som vilde hun spørge, om han troede det muligt, at hun kunde spise alene.

— Giv mig en Dadel, sagde han med ét.

Hun rakte ham den henrykt og fulgte hans Mund med sine Øjne, mens han spiste den.

— Spis du ogsaa, mumlede han med Munden fuld af den anden.

Hun tog selv en af Frugterne og rakte saa Brødet bønligt frem mod ham.

Ogsaa det blev spist og Talmai rejste sig.

— Det var vel ikke ret, sukkede han, — men Fuglen og Hunden mættes jo ogsaa. —

Zidis nikkede ivrigt og hinkede efter ham, da de gik.

De mødte Morgenvandrere af det Rakkerpak, som havde deltaget i Gaarsdagens Fester, og som drev om endnu, enten fordi de ikke havde Hus og Hjem, eller fordi de ventede nye Orgier.

— Vi gaa nu til mine Brødre, sagde Talmai; men i Stedet for at tage Vejen mod Babels sydlige Del, hvor han maatte søge dem, gik han mod Callanna tværs over Processionsgaden.

En Anelse bemægtigede sig Zidis, og jo nærmere de kom Slottets østlige Mur, des dybere sank hendes Hoved.

Og hendes Frygt blev til Sorg, da hun saa Talmai lede sig frem mod Marduktemplet.

Han standsede foran Kobberporten mellem de uhyre Piller, hvor Slinger og Dragefigurer hævede sig i lavt Relief. Han saa op mod Templets Terrasser indenfor og satte sig derpaa i Portens Hjørne.

Zidis pegede mod Syd, som vilde hun minde ham om Brødrene.

Men Talmai bød hende sidde.

— Vi hviler os her en Stund, — sagde han og stirrede stift ud for sig. Zidis sukkede.

Da steg der op i ham en pludselig Trang til at meddele, en Mindernes, Længselens, Bitterhedens Snakkesalighed.

— Hun derinde Stjernetyderen Disis Datter, Amat-Ramman, hun var den, jeg havde tilbage af alt det fra Floden, sagde han til Zidis og lagde sin Haand paa hendes Arm. — Mon du kan fatte, hvad det er, at de tager det sidste bort. —

Om Zidis kunde fatte det?

— Og hvad nytter det, at Aanden søger de store Veje, naar det brænder i Kødet. Hvad nytter det at gaa til Brødrene og sige dem store Ting om den evige, om den der er, naar de vil spytte paa mig og sige: se dine Tanker er hos en af de uomskaares Kvinder. —

Zidis lænede Hovedet mod Portens kolde Metal og lukkede Øjnene i Smerte, hun begyndte at hade denne Kvinde.

— Naar Kurasch kommer, blev Talmai ved, — da vil han sikkert vælte Marduks Billede i Støvet og jage hans løgneriske Præster ud i Floden, og Tempelkvinderne vil flygte, og han, der er, vil føre Judæerne hjem. —

Han slog sig paa Hovedet med sin knyttede Haand og krammede sin Klædning. — Men hun, Amat-Ramman vil da være en Skøge, en Kvinde, der har stønnet i deres Favn derinde. — Mon Kurasch kan gøre hende til Jomfru igen? —

Han rejste sig og pegede op mod Templet.

— Amnon har sagt mig, at deroppe i det øverste Hus paa det syvende Stokværk, der hviler hver Nat en Kvinde, som Marduk besøger. — Hvem er den Marduk? —

Solen var kommen højere op, og Gadens Færdsel tog til. Marduktemplets Port aabnedes, og Præsterne kom for at berede Morgenofferet til Guden.

Talmai stirrede ind i Forgaarden. Over Stenbroen derinde saa han Skikkelser bevæge sig, ogsaa Kvinder. — Hans Kinder flammede. Om han nu saa Amat-Ramman. — Han gik frem til Indgangen, havde næsten Foden indenfor.

Da vendte han brat omkring og gik derfra.

Talmai skulde ikke gøre noget saa stygt for Jahve.

Og Zidis strakte sine Hænder mod Solen og takkede Osiris, fordi han ledte Talmais Skridt bort fra hende, hun hadede.

Men ude ved den Flodport, hvor Talmai havde ventet Zidis denne Morgen, steg en Færgemand ilsomt i Land.

Han saa sig omkring paa den tomme Gade og løb saa mod Calanna, hvor Skikkelserne begyndte at fylde mellem Murene. Vidste de, hvad han bragte for Bud, havde de ikke roligt gaaet deres Gang uden at ænse ham. —

— Stands, raabte han langt borte fra. En enkelt Person blev staaende og vendte Hovedet efter ham, nogle andre drejede sig nysgerrigt omkring, for at høre, hvad han vilde. —

— Kurasch — Kurasch, stønnede han forpustet. Hvad var der med Kurasch?

— Kurasch er gaaet over — over Tigris. —

Jeg saa Sendebudet her uden for paa Floden. Han raabte til mig. —

Man spurgte, larmede. Stedse flere kom til. —

Færgemanden bevægede Armene, forklarede, gentog.

Fra Mund til Mund gik Budskabet ud over Byen, som en Lue, der fænger i tørt Græs.

Uroen kom Talmai og Zidis i Møde paa deres Vej. De saa foran sig langt nede paa Gaden, at noget var sket, og de Folk, de mødte, raabte til dem i Forbifarten, at nu gik Kurasch mod Babel.

Talmais Hjerter tog til at banke, hans Skridt blev hastigere.

Mod Syd ad den lange Gade ud mod Sletten Dura gik han. Han øjnede langt borte de flade Huse, der laa med Faarefolde omkring og med Marker imellem. Og han anede, at Rygtet om Kurasch var ilet forud for ham til Brødrene, da han saa Mænd og Kvinder i skiftende Klynger foran Boligerne.

Hans Øjne straaledede. Kun en Ting rummedes i ham. Han greb Zidis om Livet og førte hende frem, næsten i Løb. —

— Kom, — raabte han. — Ser du hans udvalgte Folk, — deres Haabs Time er kommen. —

Nærmere løb han, hørte dem nu mumle og raabe. Han stilede mod en stor Kreds af Mænd i lange Talarer, han kendte Dragten, den bløde Hue, alt — alt fra den Tid.

— Gola — jeg kommer til dig, — jublede det i ham. — Endelig. —

— Jeg er Talmai fra Borsippa, af Benjamins Stamme, — raabte han.

Men ingen ænsede ham.

— Benjaminiten Talmai, — gentog han, da han stod i Udkanten af Kredsen.

Ingen hørte ham eller havde Sans for at høre ham.

TREDIE BOG.

Høsten var i Gang hos Judæerne. Den Sæd, der saaedes i Maanederne Tischri og Marscheschvan, var skaaret, samlet og bragt til murede Sænkninger i smaa Høje, og man jagede nu Æsler og Okser saa længe over den, at Kærnen faldt af. — Stor var Høsthjælpen dette Aar. Nord fra kom Judæerne til Babel fra Marsken langs Euftrat, og helt oppe fra Egnene om Nisibis og Tigris, hvor man frygtede Nabunahids Krigere og det Uvejr, der truende stod over de mediske Bjerge. De rejste i smaa Karavaner, familievis med alle deres Faar og Oxer, deres Husgeraad og Redskaber. I Babel søgte de straks de sydlige Kvarterer, hvor deres Landsmænd boede, og paa de aabne Marker, paa Sletten Dura og mellem Boligerne saa man hele Lejre af disse to Gange landflygtige Folk.

Tre Gange om Dagen samledes Gola. I store Skarer lejrede Judæerne sig omkring en af de ældste, en Profet eller en Levit. Stykker af Tora eller af de Skrifter, som efterhaanden samledes af flittige judæiske Skrivere, forelæstes, Bodssalmer blev sunget.

Inde fra selve Byen kom ogsaa Judæere ud til Møderne, men ikke mange. Blandt disse, der mest drev Handel, og hvoraf nogle var naaet til stor Velstand, herskede ikke den Slægtsaand, ej heller den Iver efter Jahves Dyrkelse, som mellem de fattigere Jordbrugere og Dyreopdrættene i det sydlige Babel, ved Borsippa og langs Floden mod Nord og Syd. En stor Del af de handlende Judæere havde knyttet Forbindelser med de indfødte i Byen, baade Forretnings- og Slægts-Fællesskaber, og Fordærvelsen havde grebet dybt om sig mellem dem. Blandt Gildingerne ved Kongens Hof fandtes ogsaa judæiske Folk, og i den store Stab af frigivne kongelige Embedsmænd bestod et helt Parti af fornemme Judæere, Medlemmer af Kongeslægterne, Efterkommere af det Aristokrati, som Kong Nebukadrezar i sin Tid havde knyttet til sig, og Børn af dem, han som Ynglinge havde ladet opdrage i Slottet til sin Tjeneste. Dette Parti havde endog spillet en ikke uvæsentlig Rolle i de sidste tyve Aars stadige Tronomvæltninger, og det havde været de øvrige Judæere en god Støtte ved sin Indflydelse hos Herskeren.

I de sidste Dage havde denne Indflydelse begyndt at tabe sig, og Partiet følte mere og mere Grunden vakle under sig. Nabunahids Sind var ikke venligt stemt mod de fremmede Kanaaniter, og havde ikke hans Tanker været optaget af alvorligere Bekymringer, vilde det sikkert være gaaet endnu mere ud over dem.

Den mest fremragende Mand i Hofpartiet var

Serubbabel. Hans Bedstefader var den ulykkelige Kong Jojakin, som af Nebukadrezars Efterfølger Amil-Marduk endelig blev befriet for sine Lænker og en kort Tid i sin Alderdom behandledes med Hæder og spiste ved Kongens Bord. Serubbabels Fader Schealtiel havde ogsaa nydt megen Tiltro ved Hove, og det var ham, der ved Nabunahids Tronbestigelse gik i Forbøn for sine Landsmænd, opmuntret af den Omstændighed, at Kongen havde sendt den föniciske Fyrste Merbal hjem, og forgæves søgte at udvirke en lignende Tilladelse for sig og sine. Hans ældste Søn Serubbabel var nu ganske naturligt den, der tog Førerskabet i Arv. I fuldeste Maal havde han Judæernes Tillid og Agtelse. Naar han kom ud til de Trofaste ved Dura, samledes de om ham, og deres Haab, deres Angst, deres Kærlighed kastede de paa ham. Han dømte dem imellem, han revsede dem for deres Overtrædelser, han hjalp deres Fattige.

Ved hans Side stod en anden ædel Judæer. Det var Jesua. I ham saa de Leviternes første Mand. Han bar Præstedømmets Arv. Hans Farfader var den sidste Øversteprest ved Salomos Tempel i Jerusalem, den Seraja, som Nebukadrezar paa grufuld Maade havde ladet henrette i Ribla. Jesua havde været Hesekiels Fortrolige, og han var den, der skulde bære den store Profets Tempelplaner ud i Livet. Glødende af Iver, fuld af Haab var han, en Mand, der strengt hævdede de overleverede Love, der ingen Indgreb taalte i den Tøddeltro, der trods alle

Forvildelser, al Synd var gaaet som en Traad gennem Judæernes Liv fra Mose Tider.

Haab og Skuffelse, Anger og Frygt, overspændte Forventninger, Ydmygelser havde vexlet som Dag og Nat hos de landflygtige Trofaste i Babel. — Saa ofte maatte de bøje Nakken, at Modløsheden havde knuget dem sløve. Saa var det Navnet Kurasch steg frem for deres forpinte Blikke, først som et svagt Morgenskær, dernæst mere og mere som en befriende Dag. Men vagt, usikkert i Linierne var det Billede af Friheden, de ventede. Mest var det Forventningen om Hævn over Babel, om Herskerskifte, om noget nyt.

Saadan var Stemningen mellem Judæerne i Babel, da Talmai kom til dem med sit unge Haab, sin levende Iver og de nye Tankespirer, hvis Kimblade havde udviklet sig under hans Fængselsophold, uden at nogen ortodox judæisk Gartner havde luget eller gødet om dem. Og den kolde Luft, der stod om Jahves Navn i Gola, Uforsonlighedens, Straffens, Hævnens, Tøddeltroens Luft tog straks til at rande de friske Kronblade.

I sin naive Forestilling havde han ventet, at Brødrene, som han kaldte dem, vilde brede Armene ud og modtage ham som en ny Sjæl, der havde Værdi for dem, kun fordi han var en af deres, og fordi han bar Iveren for Jahves Værk i sit Hjerte. Han blev skuffet. Mange Sjæle var strømmet til i de sidste Dage, en ung Mand mere eller mindre,

en begejstret Drømmer til, hvad betød det for dem, der med pinlig Nøjagtighed undersøgte hver ny tilkommende Families Stamtavler, og med Strengthed udstødte dem, hvis Fædre ikke bevislig havde holdt Slægtslinien ren fra Juda Riges Tid. En enkelt Plet, en fremmed Kvinde i Familien, og Slægten hørte dem ikke til.

Talmai blev ført til de ældste. De spurgte ham om Slægtens Tavler. Han havde dem ikke. — Han bad dem, besvor dem at tro om ham, at han var Jonadabs Søn fra Borsippa. De troede ham, sagde de, men hvor var Tavlerne?

Han gik usigelig skuffet ud fra dem, og søgte Hvile mellem dem, der havde lejret sig paa Sletten. De gav ham og Zidis at spise og drikke, og næste Morgen tog han Vejen til Borsippa for at søge sin Slægts Tavler.

Hans Hjerte bankede, da de nærmede sig Færgestedet tværs for Chabil Yamma. Han glædede sig som et lille Barn til at tale med Færgemanden, han saa Lunden, Boligerne, Kanalen, og Nebos Tempel laa der Nord paa med de samme rolige, mægtige Linier.

Ved Færgestedet mødte han den første Skuffelse. Den brede Færge kom glidende derude paa Floden, roet af den lange Aare, men den Mand, der stod foran og raabte ind til ham, var ikke den, han kendte. En ung, lavstammet, muskelsvær Fyr var det, der mut svarede Talmai, at han kun havde været Færge-

mand i nogle Maaneder, og den, Talmai talte om, havde han aldrig kendt.

Talmai gik op langs Kanalen og naaede Boli-gerne, han huskede nogle af dem, men nye var kommen til og gamle var borte, nogle stod tomme. Heller ikke saa han saa mange Folk som i de Tider. Men hans Øjne løb langt frem, op mod den Palme-gruppe ved Kanalbredden, han kendte som sine egne Hænder. Han søgte — søgte og spejdede, gned sine Øjne, stirrede; — men det han ventede at se, saa han ikke. Hans Faders Bolig, det lave Hus, den lille Udbygning til Stalden, hvor var alt det?

Da brast det for Talmai og træt til Taarer satte han sig paa det Sted, der engang var hans Hjem.

Nogle forkullede Rester af brændt Træ, Klumper af Ler i Dynger, — og derunder laa hans Slægts Tavler.

Han stod op og strøede af Asken paa sit Hoved, begyndte saa at grave med Hænderne i Lerdyngerne og de smudsige Rester af Metal og Træ. Zidis hjalp ham. Han tog hver Brok mellem sine Hænder, vejede den, undersøgte den og kastede den bort. Han spejdede efter et eneste blot nogenlunde uskadet Minde, han søgte til Timer var gaaet, — men Slægtens Tavler fandt han ikke.

Da gik han sin Gang til Naboerne, til Joab og Saccai og Smeden Bilsan og bad dem vidne for sig, at han var Jonadabs Søn. Men Joab og Saccai og deres Hustruer saa paa ham, rystede paa Hovedet

og fortalte, at Jonadabs Søn var druknet i Floden for Aar siden, og Jonadabs Hus var udryddet af Jorden, og hans Slægt død. Og Smeden Bilsan jagede ham bort med haarde Ord.

Solen var kommen højt paa Himlen, og Talmai og Zidis gik ned mod Floden. Paa Vejen bad de en Kvinde om Brød og Vand og spiste det udenfor hendes Hus.

Men da de senere kom til det Sted ved Floden, hvor Talmai dengang plejede at ligge og se paa Fiskene eller spejde op i Træernes Kroner, da syntes ham Sorgen tungere, end han kunde bære.

Og frem fra den Krog i hans Sjæl, hvor han havde skjult Amat-Ramman, steg hun atter frem, da han saa Floden og Stedet, hvor hun havde ligget, og han hørte hende sige: Jeg skal være Marduks Hustru engang.

Han rakte sine Hænder i Smerte frem mod de Mure, han dengang havde længtes imod, men som han hadede nu.

— Jeg kom til mine Brødre, og de kendte mig ikke. — Jeg kom til min Faders Hus, og se, det var der ikke, og min Slægt er død, de jager mig bort som en Tigger. Og Amat-Ramman — Amat-Ramman er Marduks indviede Skøge.

Han gik til Surgals Hus, og Skriveren sad ved sin Dør.

— Du kender mig, sagde Talmai til ham. Du ved, at jeg er Jonadabs Søn, vidn for mig hos de ældste i Babel, at jeg er den, jeg er.

Skriveren saa sløvt paa ham og lod Blikket langsomt vige til Siden henover Zidis.

— Skulde jeg kunne vidne, sagde han endelig, jeg, som ikke hører til Israels Hus.

— Du sluttede dig til Gola, du tror paa ham sagde Talmai, der skælvende for at dette sidste Haab skulde briste.

— Hver Ting har sin Stund, Talmai.

— Vist — vist — men — —

— Jahve har sin Stund, og Marduk har sin Stund, og Kvinden har sin Stund, — hun har saa. Hun har en lang Stund til Tider. Marduk og Istar har Kvinder til Rede for gamle Skrivere, der fryser i deres Ensomhed; men Judæeren Talmai fører ikke en Hund til ham, nej ikke engang for Sølv.

Talmai faldt paa Knæ for ham og rakte sine Arme op mod ham.

— Vidn for mig, Surgal, vidn for mig.

Skriveren vendte sit Ansigt bort for at undgaa Synet af ham.

— En Ting er sin Løn værd, sagde han ud i Luften, Kvinden Zidis har intet Mæle, en kongelig Ting for mig, en dum Ting for dig. — Sælg mig hende. — Jeg giver dig en Sekel for hende og vidner. — Du vinder — jeg vinder.

I et enkelt Sekund rejste der sig som et Livs Rædsel for Talmai. Udstødt, foragtet, rodløs. Han saa paa Zidis, hvis Øjne var lukkede i angstfuld Spænding, og han tænkte paa, at hun var Prisen.

Skriverens Blik lurede paa ham.

Zidis mærkede hans Tøven og faldt paa Knæ, hun holdt sine Hænder paa Hovedet, og Talmai saa, at de rystede saa stærkt og greb saa krampagtigt fat i det sorte Haar, at Knuden løstes, og de lange vilde Lokker flød udover de nøgne Skuldre og dækkede Ansigtet.

Da rørtes hans Hjerte, og han tænkte paa alt det, hun havde lidt for hans Skyld.

— Se, Surgal, sagde han og pegede paa hende, saadan lider hun, at al Jordens Straf er lagt paa hendes Hoved. Zidis er den Rod, hvorfra min Hævn voxer, lad hende gaa og vidn for mig. Han, der er, vil belønne dig.

Skriveren mumlede og saa sløvt frem for sig.

— Surgal — — Surgal.

Intet Svar.

Da greb Talmai om Zidis Arm og gik.

Et Stykke henne vendte han sig endnu engang om, og saa paa Surgal, der sad og gentog sine Ordsprog om Kvinden, der gemmer alting i sit Skød. —

Hen paa Eftermiddagen naaede Talmai og Zidis Judæernes Boliger i Babel.

Høstfolkene kom hjem fra Markerne, Lejren vimlede af Mænd og Kvinder, der løb mellem hverandre og talte højt. Fra den indre By kom Skarer af Judæere ud, og man samlede sig i Klynger omkring dem for at høre nyt.

Budskabet om Kurasch havde grebet Byens Vrimmel med en uforklarlig dæmpende Magt, for-

talte de. Man tav og ventede. Haab var det ikke, Frygt ikke heller.

Men henimod Aften kom det Bud, at nu begyndte Gaarsdagens vilde Udsvævelser igen. Intet havde længere Magt over Pøbelen. Skænkehuse og Tempelgaarde og Gader var fulde af hylende Sværme. — Belzarussur havde lukket alle Slottets Porte, og Marduktemplets Indgange bevogtedes af Krigere, da han frygtede for, at Masserne ad den Vej skulde finde ind til hans dyrebare Person.

Jesua kom ud til Dura i sin Øverstepræstedragt og Leviterne og de ældste gik ham imøde. De lejrede sig ved en lille Høj paa Sletten, og Judæerne strømmede ud. Der var tæt med Mennesker omkring dem.

Talmai var blandt dem, der stod nærmest.

Fløjtespillere begyndte at spille, og deres entonige, langsomme Melodier blandede sig med den stigende og faldende Mumlen udover Menneskehavet. Et Kor af Mandsstemmer hævede sig og sang Bods-salmerne, Jesua, Leviterne, de ældste og alle rundt om rakte Hænderne i Vejret. En Levit med stort Skæg og langt Haar, der faldt ned over Skuldrene og Ryggen paa ham, stod frem og læste af de hellige Tavler om Israels Hus, der gik ud af Ægyptens Trældom, og Talmai undredes over, at han aldrig nævnede Jahves Navn, men hver Gang brugte Ordet Adonai.

— Afgrunden skjulte dem, de sank dybere i Vandet som Sten, læste Leviten. Din højere Haand

har vist sin Styrke, Adonai, du knuser Fjenden med den, og du støder dine Modstandere om med din Højhed, du sender din Vrede, og den æder dem som Straa. Ved din Vredes Vejr optaarnede Strømmene sig og stod som Mure, Bølgerne stivnede midt i Havet. — —

— Ai — ai — ai, raabte de rundt om, og mange skjulte Hovedet med Hænderne. Talmai saa sig forbavset omkring.

Hvorfor nævntes ikke Jahves Navn, og hvem var Jahves Modstandere, kunde han have Modstandere, han, der stod over alt.

— Fjenden sagde, jeg vil forfølge mit Rov, gribe det, dele det, læste Leviten videre. Min Sjæls Hunger skal stilles paa det. Jeg vil drage mit Sværd, og min Haand skal udrydde dem. Men du blæste med dit Vejr, Adonai, du skjulte dem i Havet, Adonai, de sank som Bly i de mægtige Søer. — Hvo er som du iblandt Guderne, Adonai. Hvo er som du, herlig som du har vist dig i din Hellighed, forførdelig at berømme, underfuld i Gerning. — —

Talmai bøjede Hovedet og stirrede paa det gule Støv ved sine Fødder. Hans Hoved virrede, Hænderne rystede. Var dette Jahve, var han ikke større, end at de kunde sige: Hvo er som du iblandt Guderne? Sidder Jahve da mellem Træguderne, mellem Stenbillederne? Han saa op mod Højen med et flammende Blik. Det dansede for hans Øjne. Skulde han gaa frem og sige dem, at deres Tro var en Tudse, der krøb paa Jorden, at hans Tro var højt,

fuglehøjt over deres jordfødte Ord, at han ingen Kaldsbrødre havde, den eneste, han der er.

Men Leviten lagde Tavlerne bort, og Mandskoret hævede sig igen, Bekendelsessalmerne drævede ud over Sletten.

Talmai arbejdede sig tilbage gennem Trængslen, og Zidis fulgte ham. Hun havde intet forstaaet, kun staaet med sit Blik ufravendt rettet mod hans Ansigt. Hun vidste ikke, hvad det var for en Kamp, der kæmpedes i ham, kunde ikke spørge, vidste ikke af andet end ham.

De laa paa Sletten mellem Teltene, da Aftenen blev mørk, de to alene. Ingen Bolig havde de at gaa ind i, ingen Slægt havde han. Ingen Slægt — hvad det betød for en Semit. Zidis rakte sin Haand frem mod dem, der gik forbi i Fakkelskæret, en og anden barmhjertig lagde Brød i den.

Talmai saa ind over Byen, mod Lysskæret, der flimrede over Calanna, han tænkte paa Marduktemplet, men Zidis greb fat i hans Arm og vækkede ham til Øjeblikkets Erkendelse. Hun stirrede ud i Mørket, og da han fulgte hendes Blik, saa han en Skikkelse forsvinde i det flakkende Lys.

— Var det — var det ikke Hablai, spurgte han.

Zidis nikkede og trak sig gysende op til ham.

— Vist saa. Han nikkede. Hablai maatte jo vide, at jeg gik herhen.

De søgte længere ind mod Boligerne og lagde sig i Ly af et bredt Hus med to Stokværk. En

Mand kom ud og bad dem lægge sig indenfor. Talmai takkede ham for hans Gæstfrihed og traadte ind.

For første Gang i lange, lange Tider saa Talmai da de kendte kære Ting, Tæpperne, Bohavet, den lave Sulhan, Lejerne uden om, det brede Sæde, Kissē, og der — hans Øjne fyldtes — der paa Hyl- den i Hjørnet, helt nede ved Jorden stod den evig brændende Lampe af Ler. — Symbolet paa Slægten.

Talmai og Zidis fik Natteleje paa en Sivmaatte ved Døren til Faarestalden. Den gæstfri Mand forlod dem straks og bad dem sove.

Talmai væltede sig paa sit Leje hele Natten, og mens Søvn og Vaagen kæmpede om ham, plagedes han af onde Drømme. Han flængede sine Klæder af sig, vred Hænderne, stønnede, sprang op i Halvsøvn med stive Øjne. Men Zidis, der laa fladt ud og saa paa ham i det svage Lys med Hovedet støttet i Haanden og Albuerne paa Tæppet, dækkede ham til, strøg ham over Armen og nynnede beroligende. Og naar han faldt hen og et Øjeblik drog sin Aande i regelmæssige Drag, smilte hun.

Hen paa Morgenstunden for han pludselig op og maabede forvirret paa hende.

— Amat-Ramman. —

Zidis saa bange paa ham.

— Amat-Ramman. — Han strakte Hænderne ud mod hende, hun greb om den ene og lagde den paa sin Kind.

Da vendte Sans og Syn tilbage til ham. Han rystede paa Hovedet og rev hastig sin Haand til sig.

— Du forfølger mig, sagde han og saa vredt paa hende. Du lader mig ikke i Fred. — Det er ikke Hævnen, hører du. Du raaber til mig, om du ogsaa er stum, dine Øjne taler til mig om Hævn; men Hævnen er det ikke, siger jeg dig. — Hævnen er for lille for ham, der er.

Han sank tilbage paa Sivmaatten og lukkede Øjnene, men Zidis saa paa ham med Øjne, der bag et bristende Taareslør rummede en hel Sjæl. Hun var ikke Zidis mere, intet Menneske af Kød og Blod, kun en eneste afgrundssvimmel Tanke om ham.

Hun tog hans Hue, der laa slængt til Siden og gemte sit Ansigt i den, kyssede varsomt hans Sandaler. Da Solen skinnede gennem Døren, sad hun med Hovedet hyllet ind i sin Klædning og tænkte Bønner til Osiris. Hun bad, om han vilde befri Talmai for den onde Aand, der hed Jahve.

*

*

*

Den, i hvis Hus de havde sovet, kom ind.

Talmai sprang op.

Det var en Mand paa Tærskelen til Oldingealderen, med syge Øjne, der viste de mørkeblaa Regnbuehinder svømmende i det blodsprængte gule,

og de angrebne vorteagtige Rande dannede en cirkelrund Indfatning uden Kroge.

— Hvem er du, at jeg kan takke dig, spurgte Talmai.

— Adonikam, svarede den anden.

— Og du ejer dette Hus?

— Vist ja — og mere til.

— Vi takker dig. — Og lad os nu gaa med Fred.

— Ingen er før gaaet tørstig og hungrig fra mit Hus, sagde Adonikam, træd ind og møt Jer.

Han gik foran dem ind i det større Rum, hvor Familien var samlet og et Maaltid stod rede paa det massive Bord.

Talmai gik frem og bøjede sig for Adonikams Slægt, mens Zidis med nedslagne Øjne frygtsomt trykkede sig op til ham.

Der var tre Sønner, alle i den modne Mands Alder og en Søn igen af den ældste, en tyveaarig Yngling. I Krogen stod en halvgammel Kvinde med en Lerkrukke i Haanden.

Det var den ene af Adonikams Hustruer. Husfaderen satte sig oppe i Hjørnet af Sulhanen, det løjbænkliggende Sæde og de andre lagde sig omkring Bordet. Han bød Talmai sætte sig, og Zidis krøb sammen henne i Hjørnet ved Døren.

Hustruen kom frem og satte sin Krukke med Palmevin paa Bordet mellem de rundbagte Brød, Dadlerne og de lave Lerkrus med Olie og Honning.

 De spiste i Tavshed en lang Stund. Han, som

hed Ebjatar, den ældste af Sønnerne, kastede Brød og Dadler til Zidis.

Endelig aabnede Adonikam sin Mund og spurgte Talmai, hvorfra han kom, og hvorhen han gik. Sønnerne og Sønnesønnen saa alle paa ham, som om de havde siddet og længtes efter, at Husfaderen skulde spørge.

Talmai begyndte at fortælle, roligt og syngende bredt om alt det, han havde lidt. Om Chabil Yamma, om Abi-Gula, om Faderens og Moderens Død, om Slægtens Tavler, mest om dem.

Da han havde endt, herskede der atter Stillehed, man hørte Hustruen ilsomt forsvinde fra Dørens Forhæng. Hun havde lyttet.

— Og hvem er det? spurgte Adonikam og pegede over paa Zidis

— En stakkels ægyptisk Slavinde uden Mæle, sagde Talmai.

Alle undtagen Talmai saa over paa hende, og hun sendte dem et skræmt Blik under de glippende Øjelaag.

— Hvorfor har hun intet Mæle? spurgte Ebjatar, den ældste af Sønnerne.

— De skar Tungen af hende, fordi — fordi — Talmai ledte om en Maade at sige det paa.

Den tyveaarige Joab gik over til Zidis og saa nysgerrigt paa hende, tog hendes Hænder bort fra Ansigtet og følte hende paa Haaret.

— Var det — Straf? spurgte Adonikam.

Talmai nikkede.

En af Sønnerne, han, de kaldte Jedidja, og hvis Øjne var smalle og lurende under de kulsorte Bryn, spurgte, om da Talmai havde købt hende fri.

— Nej.

Det vilde vist ikke have været svært, mente den tredie Søn, der endnu ikke havde talt, i et Skænkehus, som ogsaa ude paa Marken, var det nok mest de modne Ax, der gav Frugt. Han lo.

— To Hænder og to Øjne har altid Værd, sagde Jedidja med de lurende Øjne. Og Kvinder uden Tunger er gode Vidner iblandt for dem, der har Brug for den Slags.

— Vogt dig, at ikke Skænkeværtinden bærer Klagemaal til Sanguen, sagde Adonikam.

De rejste sig og gik udenfor.

Til venstre saa Talmai hen over den vrimlende Slette med Teltene og Køkkenrøgen, og længere ude glimtede Solen i Murene og Tagene inde i Byen. Til den anden Side laa de gule Marker, Husene og de mørkegrønne Træer, Bymuren tegnede sig bag dem mod den dybblaa Himmel og tabte sig i det fjerne med sine skarpt trukne Linier.

— Ser du Boligerne her omkring, de nærmeste der og Stalden, den lange Bygning bag Buskene, alt det er mit, sagde Adonikam, der stod ved Siden af ham. Mit Hus er 362 i Tal. Han smilte tilfreds.

— Og Boligerne der længere ude, spurgte Talmai og pegede ud. Det store Hus, og det og det?

— Det er Gibbars, og det er Joras. Hans Hus er endnu større end mit — 442.

— Der bliver øde, om Judæerne nogen Tid faar Rejselov til Jerusalem, sagde Talmai.

— Om de faar det, ja. Adonikam strøg sig over Skægget. Men Tid bliver der vel at sælge.

— At sælge. Talmai forfærdedes over denne Ro.

— Men alle de der, sagde han og pegede ud over Lejren.

— Aa, de — ja, de som intet ejer, har heller intet at tabe, sagde Adonikam og standsede. Naa — om du vil, da kom igen i mit Hus at blive mættet. Adonikam er gæstevenlig, som Loven byder. Derpaa gik han over mod Markerne, hvor Høstfolkene i en lang Række langsomt skred frem mellem det høje Korn. — Mændene med deres krumme, blinkende Segl, og Kvinderne bag, bøjede over de mejede Straa.

Talmai gik over mod Lejren.

Ensom var han.

Kvinder, der bar Vand og Brændsel, Mænd, der sad samtalende ved Teltenes Døre, Børn, der sprang omkring, Tiggere, der rakte Hænderne frem mod ham, havde ikke alle de en Slægt.

Ene var han, saa ene, at de spedalske der bag den udspændte Snor, de ulykkelige, der var urene af stinkende Saar, kunde sige til ham: se, vi har dog en Slægt, vi kan sidde tæt sammen i vor Ulykke og tale om Jahves Straf, vi er ikke som du.

Zidis.

Vist ja — Zidis havde han. Hun, der kun saa paa ham, der havde de Øjne som et vaandefuldt Raab. Nej, hun var ikke det, som Ven og Slægt er.

Da nærmede der sig en stor Klynge Mænd og Kvinder. De raabte og løb, Børn sprang støjende ved Siden. Midt i Kredsen førtes en Kvinde med nøgen Overkrop og løst Haar, der flagrede omkring hende. Tre Mænd holdt hende, en ved hver Arm og en ved Halsen, hun skreg, strittede imod med Benene, med Ryk slæbtes hun frem, Kvinder trak i de sorte Haartjavsere og spyttede hende i Ansigtet. Hendes Øjne stod stive af Rædsel. Flere og flere løb fra Teltene og Boligerne, nogle med store Sten i Hænderne.

Talmai greb i Armen paa en Kvinde, der nær havde løbet ham over Ende.

— Hvad gør I med hende?

— Hun er greben i Hor, det er Abinoams Hustru, vi fandt hende med Ebjatar.

— Og hvad nu? — Hvor gaar I hen?

— Hun skal stenes paa Sletten — efter Loven.
— Følg med.

Talmai saa just ind i den Ulykkeliges Øjne, han bøjede sig frem, og Kvindens vanvittige Blik ramte ham.

— Om der var en medlidende blandt Jer, skreg hun.

Det faldt som en tung Kølle ned over Talmai dette Skrig. Kendte disse Mennesker da ikke Medynk, var det da Hævn, Hævn og altsammen Hævn, stirrede den dog paa ham allevegne fra med sine onde Øjne?

Han slog den Kvinde over Skuldrene, som prik-

kede den Ulykkelige paa hendes nøgne Ryg med en kort, spids Køkkenkniv.

— Ser du da ikke, hun har Døden i sine Øjne, raabte han til hende.

Hun vendte sig imod ham og lo ham op i Ansigtet. En hæs ond Latter.

Han greb fat i den af Mændene, som slæbte Horkvinden frem ved den højre Arm.

— Har I da ikke Medynk?

Den ulykkelige Kvinde vendte sit Ansigt mod ham. Et lille Haab glimtede frem i hendes Øjnes Rædselsnat.

— Hun er dømt, sagde Manden, gaa bort. Han gik frem og slap ikke sit Tag.

— Hvem dømmer, skreg Talmai.

— Loven, blev der raabt.

Og Skaren voxede, flere kom til, Kvindens Hoved sank ned paa Brystet, hendes Skuldre, Bryster og Ryg blødte af haarde Tag, flænget af Negle. Benene svigtede hende, og Fødderne slæbtes gennem Støv og Sten.

— Ai — ai, raabte de, Loven har dømt hende. Talmai løb med.

En stor, hylende, hævnhungrig Sværm om en eneste Kvinde, der havde syndet.

Havde de ikke syndet alle?

Jahve, lad ikke dette ske. — Du, som er, lad ikke Mennesker tage Menneskers Liv. Frels hende for hendes Rædsels Skyld.

— Kom — kom — følg med, raabte en ung

Mand og tog fat i Talmais Klædning, svirrede rundt og jublede af Forventning.

Talmai løb, rystende af Skræk, ramt af Væmmelse over dette Dyb af Ondskabs Glæde.

Ud over den solglødende Slette gled det jublende Tog.

— Har du ingen Sten, raabte en ung Kvinde med Favnen fuld. Kom, se her, tag af disse. Hun bød Armene frem mod Talmai. Hendes Klædning var gleden til Side fra Skuldrene, og det ene blottede Bryst var presset haardt i Vejret af de store og smaa, skarpe og runde Stene.

Men Talmai stødte til hende og løb.

Nu standsede Toget.

En Pæl var rammet ned i den tørre Jord. Til den bandt de med et Reb Kvinden, der havde syndet.

Talmai trængte sig frem gennem Sværmen uden om Pælen. Han saa dem binde hende. Hendes Øjne var lukkede, og Munden gabede. Tungen laa frem i Undermunden, graa, tør. Og ned over hendes graablege Kinder flød Blodet fra Øret, hvor Øreringen var flænget ud.

Rebet var snæret fast over Navlen og skar ind i det bløde Kød. Klæderne var gledet helt ned, og næsten nøgen laa hun, halvt støttet op mod Pælen. Der var en, der havde bundet en lang Lok af hendes Haar omkring den. Rædslen for Døden havde gjort hende lam. Kun den ene Haand, der var klemt fast mellem Pælen og Rebet virrede svagt med ud-

spilede Fingre. En stum, en sidste usigelig svag Bøn om Naade.

Kredsen videde sig ud, Morskaben skulde begynde.

Kun Talmai stod endnu ved Siden af hende i dump Forundring, lammende Rædsel over det, han saa.

Hun aabnede Øjnene og fæstede dem paa ham.

Vanvid, det var ikke muligt dette. Nej — nej —.

Han vuggede med Hovedet. Aa nej, de lod kun, som de vilde, de straffede hende bare med Rædslen.

— Bort der, raabte de til ham.

Han vendte sig omkring og saa en stor Halvcirkel af Mennesker, leende, raabende, med Sten i Hænderne.

Saa sænkede han igen sit Blik paa Kvinden. Hun stønnede, og Haanden, der var indeklemt, var bleg og blaalig og tyk. Han søgte at gøre den fri, men Rebet snærede for stramt, saa bøjede han sig ned og dækkede hendes Nøgenhed, løste hendes Haar fra Pælen.

— Jahve, har hun syndet, da frels hende for hendes Rædsels Skyld.

— Bort — bort, raabte de. En skarp Mandsrøst brød igjennem.

— Hvem vover at hindre Lovens Fuldbyrkelse.

— Kast Stenene, saa flyr han nok, svarede en Kvindestemme og flere lo.

En stor Sten kom rullende gennem Sandet, den standsede ved Kvindens Laar. En anden fulgte efter gennem Luften og slog med en skarp Lyd mod

hendes venstre Nøgleben. Hun for sammen som i Krampe, spændte Rebet — det knagede mod Pælen, — greb sig med den Haand, hun havde fri, for Ansigtet og krummede de blodstrimed Fingre ind i Øjhulerne.

En Sten til kom flyvende og smækkede mod Baghovedet.

Talmai havde rejst sig. Han saa ud over Halvkredsen.

— Stands, skreg han med Armene frem for sig. Et Øjeblik nysgerrig Stilhed.

— Stands, gentog han med sammentrukne Bryn og fastpresset Mund. Hans Øjne brændte sig som gloende Kul ind i Kredsen. Han, der er, vil ramme den med sin Ild, der kaster den første Sten.

En rullende Latter, en Mumlen, der steg til Hyl.

Stenene begyndte igen at suse mod Pælen. En af dem sprang tilbage fra Talmais Fod.

Da kastede han sig fladt ned paa Jorden og borede sine Fingre ned i Sandet.

— Jahve, vis dem, hvem du er.

— Men nu følte han sig greben af Hænder, der slæbte ham bort fra Pælen.

Han laa imellem dem. De lo og raabte og bøjede sig efter Sten rundt om. Og hver Gang han hørte den dumpe Lyd af det, der faldt inde ved Pælen, gik det igennem ham som en Kødets Smerte.

Han rejste sig. En Dynge Sten taarnede sig

op i en spids Kegle og skjulte Pælen og hende, der havde syndet.

Da grebes han af en forunderlig Klarheds Aand, den fyldte ham som en svulmende Strøm af Harme og Vellyst paa samme Tid, af Ord, der gyngede, af Tanker, der bares paa brede ilende Bølger, af Syner uden Rum, af Ild og Lys.

— I Øgler og Dyr, raabte han. I Øgler. — Hendes Blod raaber — hører I, hvor det skriger gennem Luften. Og han, der er, Jahve, hører det med sit store Øre, ser Jeres blodige Hænder med sit store Øje.

Man stimler sammen om ham, man truer ad ham.

— Han nævner Navnet, raaber en.

Talmais Ansigt straalere i Solen med Betagelsens Glans, hans Stemme lyder igen.

— I Øgler og Dyr. I kender ikke Jeres egen Jahve. I tør ikke nævne ham ved Navn engang. Hører I Bjerge, lytter I Øer, hvem er Jahve, hvem er han, der er? Sidder Jahve mellem Guder af Træ, troner Jahve paa Templets ottende Stokværk, gaar Jahve i Hob med Skurdguder. — I siger, Jahve vil komme, han kommer fra Nord, fra Bjergene. Jeg siger Jer, Jahve kommer ikke, Jahve er — er — er. Over og under alt er Jahve, alle Folks Gud er han, alle Tings Herre. Ikke en Fugl falder til Jorden, uden at Jahve ved det.

— Hør — han spotter. Han nævner Navnet, — han spotter, raabes der.

— Før ham til de ældste, lyder det.

Man stimler tættere sammen om ham. Der er en, der spytter ham i Ansigtet.

Men Talmais Øjne søger op mod Solen, han mærker ikke dens skarpe Lys, hans Øjne vider sig ud, som kunde de ikke faa Lys nok. Armene rækker han mod Himlen.

— Jahve, du, der ser alle disse forvildede, gyd din Aand i deres Hjerter. Tag dit udvalgte Folk ind til dig, tilgiv dem, at de ikke kender dig. Han falder ned paa sine Knæ. Sig til dem: Jeg er Jahve, som har gjort al Jordens Ting, som ene har spændt Himmels Bue over dem, som gør Løgnerens Løgn til intet, som tvinger de Vise i Knæ, og gør deres Vid til Daarskab. Sig til dem, at du er den, der leder Kurasch, at han skal gøre din Villie, at du giver dem Fred endda, om de end ikke vidste, hvem du var.

Nu var der stille. Men ude blandt de yderste i Klumpen begynder de at mumle igen.

— Hans Forstand er formørket, mener en.

— Han har drukket Palmevin, mener en anden. Og mange gaar.

En Kvinde græder.

Talmai ligger og beder med bøjet Hoved.

Tavse slentrer nogle af Sted over mod Lejren.

Et Par Mænd staar stille endnu og ser forundret paa ham.

To offentlige Piger sværmer nysgerrigt omkring Stenkeglen, piller ved Stenene, kigger ind, rykker i en blaa Finger, der stritter stift frem.

Talmai beder endnu.

Der bliver ganske tyst omkring ham.

Han rejser Hovedet.

Og se, foran ham staar en Yngling med bløde
Træk og mørke Skygger om de varme Øjne.

Han ser paa Talmai, bøjer sig frem, rækker ham
sine Hænder.

Hvem er du, spørger Talmai.

— Haggai.

— Men Jahve er en skinsyg Gud. Er han da ikke en Hævner?

— Haggai — jeg tror det ikke.

— Men Loven — Loven.

Talmai tav. — Ude ved Pælen saa han tre Hunde med lange Øren og nøgne plettede Kroppe. De snusede omkring ved Stendyngen og søgte med Snuderne at presse Stenene fra hinanden.

— Loven, gentog Haggai.

— Jeg mener, Leviterne har gjort den ond.

— Og Mose Tavler.

— Hvor er de? Hvem har set dem? spurgte Talmai.

— Nu sænkede Haggai Hovedet, og Talmai blev ved.

— Mon Jesua har set dem?

— Men Hesekiel, der var meget gammel, og som var Jahves Vægter, sagde han da ikke, at Jahve var Hævneren? spurgte Haggai. Har du set Hesekiel?

— Vist ja, mange Gange. Talmai fyldtes af

Minderne fra Floden. Jeg ser ham endnu, sagde han og saa tankefuld ud for sig, gammel, forfærdelig gammel var han.

— Og vred, ikke?

— Forfærdelig vred. — Men ved du, Haggai, hvad jeg tænker?

— Sig det.

— Jeg tænker, Jahve behøver vrede gamle Mænd til Tider, og saa gør han saadanne som Hesekiel.

— Tror du da ikke det, han sagde om Gog i Magog?

— Jeg ved intet om Gog i Magog.

— Der staar i de Tavler, der er skrevet efter Hesekiel, at Jahves Ord kom til ham om Gog i Magog, Fyrsten over Rosch, Mesech og Tubal, og alle hans Hære i det yderste Nord. At de skal komme i den sidste Time, ridende paa Heste med Bulder, en mægtig Hær over Israels Bjerger.

— Og saa? ivrede Talmai.

— Og saa skal Jahve give sig tilkende for alle Folk, at de skal fornemme, hvem han er.

— Hvordan, sig hvordan?

— Han skal slaa dem med Pest og med Blod, med Hagel og Ild og Svovl.

— Dette er mærkeligt, sagde Talmai.

— Hævn — ikke?

— Vist ja.

— Der ser du.

Men Talmai slog sine Haandflader sammen og saa fast paa Haggai.

— Jeg tror alligevel ikke dette om Gog i Magog.

— Haggai betragtede ham forundret.

— Jeg tror det ikke. — Thi Jahve behøver jo ikke at give tilkende, hvem han er. Og hvis han vil det, saa vil han gaa Vejen gennem Hjerterne.

— Den Vej. —

— Jahve er tusindfold større end du tror, Haggai, end I alle tror. Alle Folks, alle Tings Jahve er han. Men han har givet mig en Tanke.

— Igennem dit Hjerte?

— Vist ja — just derigennem, og jeg har tænkt paa det, du, mange Nætter og Dage igennem, medens jeg var der — der i Syndens Hus. Jeg tror ikke, Jahve kommer med Pest og Blod og med Hagelstorm, jeg tror heller ikke, han er streng, eller Hævner eller ond. — Aa, du, Haggai, en saadan sær Tanke har jeg faaet, en forunderlig Tanke.

— Sig den.

— Jahve kan ikke — nænne det.

Talmai hviskede det frem.

*

*

*

De gik ind mod Boligerne, Talmai og Haggai.

Rygtet om den Yngling, der havde forsvaret Abinoams Hustru var ilet forud for dem. Mange var forundrede, flere fortørnede, og nu kom de frem, unge Kvinder og Mænd, nysgerrige efter at se ham.

Se, der kom han den sære Yngling sammen med Haggai, Jorans Søn.

— Hvor han er bleg, sagde Kvinderne.

— Og mager.

— Se, hvor hans Øjne skinner — som sort Tegl.

De trængte sig omkring de to, og Talmai saa sig sky omkring.

— Mon du har hjulpet Hundene med at finde Abinoams Hustru frem, haanede en Mand, der sad udenfor sit Telt.

— Tvi dig, ser du ikke han græder, lo hans Kvinde.

De trak i ham.

— Tal til os. — Øglerne vil lytte.

— Af hvis Slægt er du? spurgte en frugtsommelig Kvinde, der bar paa sin Slægts Haab.

Talmai sænkede Hovedet.

— Han er en Profet, skingrede det op ved Siden af ham, hørte I ikke, at Aanden var over ham.

Han vendte sig og saa ind i et rynket Tiggerfjæs. Haggai trak ham med.

De gik raskere til, men Sværmen fulgte efter.

— Profet — Profet, lød det bag dem.

Ansigter kom frem i Teltdørene.

Da var det, Haggai saa paa ham med sine alvorlige Øjne og sagde.

— Om de end spotter dig, Talmai, kan det ske, de taler sandt. — Om du var Profet.

Talmai rystede paa Hovedet.

— Netop de, hvem Jahve giver sine Tanker til, er Profeter. — Har han ikke givet dig en sær Tanke?

— Vist har han.

— Ser du.

De raabte og larmede endnu bagved.

— Profet — nej, Haggai — noget saa — — er Profeterne ikke snarere de, hvem Jahve giver sin Vrede? — Og han har ikke givet mig nogen Vrede.

— Jeg troer, at naar blot hans Aand fylder dem helt, saa at ingen Plads bliver for noget andet — — for smaa Tanker, — saa —

— Smaa Tanker?

Talmai strøg sig over Panden.

— En Profet staar ganske ene, mener du.

— Just det.

— Om det kun var det, da er jeg visselig en Profet.

Nu var der en, der greb fat i hans Klædning. Sværmen var voxet. Dette var Morskab for de Judæere, der var ledige, og som begærligt greb efter hver Smule Nyt i det daglige Øde.

— Tal til os. — Øglerne lytter.

— Stille, han er Trolldmand.

— Er du Trolldmand, — da jag de onde Aander ud af mit Hus, lo en Mand.

— Nej, driv Vædskerne af mit Barns Hoved, raabte en Kvinde og rakte sit Barn frem mod ham. Dets Hoved var uformeligt opsvulmet af ond Syge.

Vreden begyndte at boble i Talmai og Haggai hviskede til ham.

— Tal til dem. — Tal.

— Om Jahve vil, at jeg skal tale, da giver han mig vel et Tegn, sagde Talmai og bøjede Hovedet.

Og se, da begyndte de at raabe længere borte. Talmai saa derhen, der blev Bevægelse i Sværmen udenom ham. Nogle lød derfra, andre vendte sig fra ham og biede paa det nye.

Men hos Talmai var hver Nerve spændt.

Folk kom for Alvor ud af deres Telte nu og løb sammen i Smaaklynger. Det nye Budskab lød fra Klynge til Klynge.

Talmai strakte sig frem for at lytte, hans Øren fangede Raabet Kurasch.

Dette var det.

Underkongen Gubaru i Gutium fra det nordlige ved Tigris havde sluttet sig til Kurasch med alle sine Mænd. De gik frem mod Kongen, der havde indesluttet sig i Sippar.

Var dette Tegnet?

Talmai syntes, Jorden gyngede under ham, hans Hoved fyldtes af noget svimlende, stort.

Var dette Tegnet?

Haggai nikkede glad.

Da rakte Talmai Hænderne mod Himlen.

— Jahve — Jahve, giv mig Styrke.

Larmen blev til Jubel omkring ham, Budskabet rullede paa Latterbølgen ind over Lejren. Talmai tog Afsked med Haggai og gik som i Drømme mod Adonikams Hus.

Udenfor kom Jedidja med de lurende Øjne ham i Møde.

— Søger du din ægyptiske Slavinde? spurgte han.

Talmai saa forundret paa ham, fjernt, knap anende, hvad der spurgtes om.

— Nej.

— Det er ogsaa ret saa, sagde Jedidja med et Smil, hun tilhører ikke dig.

— Hvad mener du?

— At hun tjener mig bedst.

— Du?

— Vist ja. — Jeg har Brug for hende, du ikke.

— Men jeg har reddet hende fra Skænkehuset. Hun vil kun tjene mig, sagde Talmai og begyndte at blive bange. Hun er straffet nok. — Tænk ikke paa at tage hende.

— Om jeg ikke tænkte paa det, da maatte jeg vel bøje mig for Babels Love.

Talmai forstod ikke.

— Jeg maatte bære Klagemaal til Sanguen, hun er røvet fra Skænkehuset og tilhører det. — Jeg fik vel Findeløn.

Da løb Talmai ind i Huset, han reddedes for Zidis' Skyld. Han søgte overalt og spurgte, men ingen vidste om hende.

Men pludselig skød den Tanke op i ham. Du er Jahves Udvalgte. Han gav dig Tegnet.

— Jahve, giv mig Styrke.

Han satte sig ved Boligens Dør og stirrede ud i dybe Tanker.

Ja, — han maatte følge det. — De skulde vide, hvem Jahve var. Tankerne blev til Stemmer i hans Hjerne, og Ordene voxede. De forfærdede ham næsten.

Havde han Tanke for Zidis nu.

De gav ham Mad, og han spiste uden at vide det. Solen sank.

Han søgte sit Leje paa Maatten og vilde sove.

Men kunde han sove nu, da hendes Skikkelse kom frem og daaredede. — Hun — Amat-Ramman i Marduks Tempel.

— Jahve, tag hende fra mig.

Men henne i Døren, lavt nede, skinnede et Par Øjne med Fosforglød i Maanelyset. Det var Zidis, der laa der og saa hen paa ham. — Fra Jedidjas Hus var hun flygtet.

Hun kunde ikke hilse ham, og røre ved ham turde hun ikke, at han ikke skulde vredes, hun bare saa paa ham.

Rundt i Paladset gik Beretningerne og Tegnene deres mumlende Gang fra de fornemme til Slaver og Gildinger, fra Kongebørnenes Mødre til de smaa Kyllinger i Haremet. De talte ikke trøstende Ord til Babels Herskerhus disse Tegn. Saa værdigt valne i Formen de var, skræmte de dog og vakte Tanker hos høj og lav om det, der stod for og fordrede Klogskab. Det gjaldt at redde sig over i de nye Ting saa lempeligt og livssikkert som muligt.

Nu sidst lød Overastronomens Beretning fra Borsippa særlig uhyggelig. Han havde skrevet:

— Kongen, min Herre fra din Tjener Nabuzumidin. Fred med Kongen, min Herre, gid Nebo og Marduk maa give min Herre mange Dage og Nætter, Sundhed og Fred i Hjertet, og være ham naadig. Gid de store Guder maa give min Herre Kongen af Sumir og Akkad disse Ting. Den 4de Dag i Maaneden Iijar have vi betragtet Maanens Horn. Den stod tydelig synlig under Stjernen Denebola i den Del af sit Løb over Himmelbuen, der er kaldet

Bel. — Gid Kongen, min Herre maa beholde Fred af de store Guder. —

Dette var ikke godt. Selv Astronomens Slutningsformular rummede en underdanig udtrykt Uro.

Endvidere havde flere i Paladset samme Nat haft en Drøm om lang Ild og røde Draaber, det varslede Ild i Staden, og nogle havde set en gul Hund løbe ind i Paladset, hvad der efter Tegnenes Tavler betød, at Lidelse stod for.

Mere sikkert var det Tegn, der rygtedes næste Dag. En Slavinde havde født et Barn med Løveøren, og Øjenvidner paastod, at Ørerne i den Grad lignede Løvernes, at de endda var behaarede i Spidsen. Dette var det mest alvorlige, der endnu var hændt. Saadant betød, at en stærkere Konge skulde komme i Landet. Og var nogen i Tvivl om, hvem denne stærkere Konge var?

Dertil kom endnu, at man just traadte ind i en Periode af fire Ulykkesdage.

Vist var der Tegn nok, der kunde skræmme.

Men Belzarussur malede sine Kinder røde, tømte Vinbægrene og tog fuld Oprejsning for det ubekvemme Lejrliv i Sippar.

I Slottet var der bløde myrrhaduftende Lejer, kølige Haver, Harem, Danserinder. Og nu da han mente at have bragt Babel til Ro, dyrkede han de kongelige Glæder og saa ubekymret eller snarere uden Tanker paa Fremtiden.

Vel summede det endnu lidt udenfor Slottets Mure; men alt kan blive en Vane. Og desuden giver

en jævn Uro ikke nær den Bekymring som en uhyggesvanger Stilhed.

Kurasch gik over Tigris. — Vel sandt, det var en ny Ting, der kunde skræmme bange Sjæle. Men Belzarussur skræmte det ikke. Hans svage Legeme taalte ikke Sindsrørelser, derfor smilte han, lod ofre til Marduk og sov en drømmeløs Søvn.

Gubaru gjorde Oprør og sluttede sig til Perserne. Var ikke det en slem Ting maaske? Arvefyrstens Omgivelser mente det, de vovede knap at melde ham det. Men Balzarussur trøstede sig med, at hans Fader dog endnu havde sin faste Stilling i Sippar, og i sit Hjerte glædede han sig over, at han selv slap for at opleve de Dage i Lejren og det, der nu skulde ske.

Han var saa omhyggelig for sit Helbred, at han forbød Omgivelserne at tale til ham om noget af alt dette. En Gang om Dagen lod han sig bære rundt paa Murene og saa udover Byen eller deltog i Of-ringerne for Marduk, og henad Aften begyndte Festerne i Slottet. Da søgte hans fugtblanke Øjne kun Guldkarrene paa Bordene og Slavindernes fedtglin-sende Kroppe, men ikke Hoffolkenes urolige Miner. Hans Øre fangede kun Musiken og den kunstige Larm, men ikke den sære Stilhed, der kunde opstaa i Pavserne, eller naar Festen var forbi.

Hans øverste Hushovmester Urrama varetog paa egen Haand alle løbende Forretninger. Hver Dag maatte han sørge for, at de Karavaner, der bragte Korn, Kvæg og Penge Nord paa til Kongen i Sippar, blev udrustet med behørig Omhu, samtidig med at

han ikke glemte at forsyne sine egne private Forraad. I de sidste Dage var ganske vist Forsyningen til Hæren indstillet, da Perserne havde opsnappet nogle af disse Sendinger, før de kom til deres Bestemmelsested.

Denne Urrama, der selv indtog en meget betroet og fornem Stilling i Belzarussurs Hofstab, var gennem sin Moder beslægtet med Judæerne. Hans Fader, der før ham havde gjort Tjeneste som Embedsmand i Slottet, idet han tilhørte den ejendommelige Hofadel af frigivne Slaver, havde taget en judæisk Pige til Hustru. Sønnen, Urrama, følte sig derfor stærkt knyttet til Judæerne ved Hoffet, og Serubbabel, der ganske vist ikke nærede nogen dyb Sympathi for den snu Babylonier, holdt sig af politiske Grunde nær til ham.

Urrama modtog ogsaa Stjernetydernes Beretninger, men lod dem ikke gaa videre til Belzarussur, han iagttog Arvefyrstens blege, huløjede Ansigt, naar en Drøm havde forstyrret den kongelige Nattero, uden at han derfor lod Drømmetyderne komme, at de ikke skulde skræmme den ophøjede Drømmer, og han beholdt alle de foruroligende Tegn, der iagttoges i Fuglenes og Dyrenes Bevægelser, for sig selv.

Den 9de Dag i Maaneden Iijar, den lyse Maaned, begyndte flere Skarer Nord fra at strømme til Babel, de lejrede sig rundt paa de aabne Pladser, sov paa Gaderne om Natten og forøgede Pøbelen. Alle Borgere i Babel holdt sig skjult bag deres Døre, og kun paa Tagene saa man velklædte Skikkelser

bevæge sig. I Byen rørte sig om Dagen et broget, forvirret Liv, Lovløsheden triumferede, og de Krigere, der skulde holde Orden, laa oppe ved Sippar, men Belzarussur gav ikke fra sig en eneste af dem, der forekom ham nødvendige til hans eget og Borgens Forsvar. Derfor gik en evig Strøm af Mennesker gennem de hellige Lunde ved Istars og Gulas Tempel, Byens Porte stod aabne om Natten, Skænkehusene var lukkede og tomme, da ingen Værtinde vovede at udsætte sit Hus for Plyndringer og Overfald, og Slagsmaal hørte til Dagens Orden.

I et tomt og forladt Skænkehus, tværs for Istars Tempel samledes de Mænd, der pønsede paa Kongens Fald. Aabenlyst modtog de Sendebud fra Kurasch, og hemmeligt stod de i Forbindelse med Belzarussurs Omgivelser. Blandt disse Sammensvorne, der talte adskillige af Babels rigeste Borgere, var ogsaa Serrubabel. Hans Ord havde særlig Vægt, fordi han baade stod Urrama nær og tillige havde saa stor og enig en Hob bag sig som Judæerne. Fra Møderne i Skænkehuset gik han ud til Dura og sammenkaldte de ældste af Juda.

Hvad de talte om fyldte hele Gola med hemmelighedsfuld Forventning.

Mellem Judæerne begyndte nu i disse Opbrudets Tider Fattigdommen at melde sig. De Forraad af Levnedsmidler, som Flytningene bragte med, var efterhaanden svundet ind, og den nylig høstede Sæd slog ikke paa langt nær til, om den skulde deles mellem dem alle. Desuden var de, der ejede Jord,

ikke til Sinds at afstaa ret meget af deres Høst; selv havde de jo stor Husstand, og hvad de fik tilovers, kunde de under de nuværende Forhold let faa Brug for. Vel var Serubbabel og enkelte af de ældste utrættelige i at mane til Godgørehed, og de gav selv af deres Overflod store Masser af Penge og Korn; men lidt nok forslog det.

Det blev end mere nødvendigt nu at sørge for, at ingen uværdig mættedes paa en værdigs Bekostning, derfor tog man atter fat paa at undersøge Slægtstavlerne, og enhver Familie, der fandtes at være uren, fik ikke Del i Gaverne. Paa denne Maade dannedes der hurtig et Proletariat af Fattige, som enten var nødt til at give sig ind under en af de Rige som dennes Husslaver, eller fandt sig henvist til at søge den stedse voksende Flok af Tiggere, der nu var bleven en sand Svøbe for hele Babel.

Henimod Aften, naar Gola samledes paa Sletten, drog sig sammen fra hele Lejren ikke blot de Familier, der havde Ret til at leve og Del i Judæernes fælles Haab, men ogsaa store Skarer af pjaltede og elendige Stakler, der hylede og tryglede om Mad og sloges om hver Bid, der af Medlidenhed kastedes ud til dem. Efter Møderne gik disse atter samlede ud paa de aabne Pladser, og lagde sig tæt sammen i Klumper for at skærme sig mod Nattekulden. Krop ved Krop laa de og sov ind under Stjernerne, mens Taagerne fra Floden og Sumpene svøbte sig om dem. Utøj og Sygdom bredte sig mellem dem og havde let Spil med deres afkræftede, magre Legemer. Naar

Solen stod op, og med sin Varme gød Liv i denne smudsige Klump, spredtes atter de ulykkelige udover Lejren og fristede Livet den Dag til Ende.

Men Skaren af Tiggere blev større for hver Dag, den begyndte at voxe sig stærk og graadig, den truede og vakte Frygt. Intet Under derfor, at man herude paa Sletten Dura, som overalt i Babel, længtes efter den Afgørelse, som maatte komme, og som man mente stod i Forbindelse med Serubbabels og de Gamles Møder.

Den 17de Dag i Maaneden kom atter nye Sværme ind til Byen. Nogle Familier medførte Karrer med al deres Gods, men mange var plyndret til Skindet. De bar med sig deres Rædsel for Krigens ubarmhertige Raahed, de fortalte om de persiske Krigere, at de slog ned for Fode, hvor de kom frem, baade skyldige og uskyldige, fordrede alt Korn, alt Kvæg, enhver Beholdning af spiseligt, voldtog Kvinder, brændte Huse. Der stod en Luft af ufattelig Storhed om Navnet Kurasch. En saadan Magt kunde ene have sit Udspring fra Guderne, de to fremmede, underlige persiske Guder, der ikke virkede sammen eller fredeligt sad Side om Side, men som kæmpede med hinanden om Menneskene og Naturen.

Man hidsede Fantasien ved Samtaler om disse uforfærdede, muskelfaste Persere, der ikke før havde kendt til Utugt, der sov paa den bare Jord, der aldrig talte Løgn, hos hvem enhver Art af Blødagtighed var bortvejret i den høje Klippeluft. Den kvindagtige, blødhaandede Sletteboer i Babel forelskede sig paa

Forhaand i dette Folk af Sten, der kom, og han begyndte som en svag Pige at længes mod den stærke Mandsfavn.

Beretninger og Fabler om Perserne spredtes ud over Byen, forstærkedes paa deres Vej og fyldte Sjælene med Ærefrygt, der var farlig for selve Babels Herskerhus.

Kurasch' Elefanter, Kameler og hellige Dyr, hans Magere og hele det hellige Apparat, han medførte paa sit Krigstog, voxede til hemmelighedsfulde Magter. Man talte om hans sejrige Erobring af Sardes og Kong Krösus' Beundring for den persiske Undertvinger, det ligefremme Venskab, der var opstaaet mellem de to, saa stærkt, at Lydiens tidligere Konge nu fulgte Kurasch overalt og var ham en god Raadgiver. Man troede de mest ufattelige Krøniker om alle de Beviser, Kurasch havde givet paa Tapperhed, Styrke og Snedighed under hans sejrige Tog mod de græske og syriske Kolonier.

Og Babel behøvede ikke at savne Øjenvidner. Siden Persernes Opbrud fra den vestlige Side af de mediske Bjerge, var Flygtninge stadig kommen til Byen, og i disse Dage voxede deres Antal, som sagt, mere end godt var, og mere end de indfødte Borgere skøttede om. Paa aabne Pladser slog disse ubudne Gæster sig ned, oversvømmede Marker og Haver i Udkanterne af Byen. Hver Nation eller Egn slog Lejr for sig og taalte ingen Fremmed imellem sig. Ude i det nordøstlige Hjørne af Murene, omkring Vandbassinerne og langs med den murede Ledning

til Slottet og de hængende Haver, havde Assyrerne deres med Vogne befæstede Lejr. Længere Syd paa udenfor de yderste Mure om Istartemplet, laa Syrerne fra Egnene ved Sippar. En lille fœnicisk Koloni skilte dem fra de egentlige Euftratboere, som spredte sig over de vide Marker mod Syd helt hen til Sletten Dura, hvor de yderstboende daglig havde Skærmydsler med Judæerne. Men de fattigste og uroligste blandt dem havde taget selve Gaderne og Tempellundene i Besiddelse.

Mellem dem herskede den utroligste Fattigdom. Selv de indfødte Købmænds Slaver, der hordevis sled som Dyr i de lange lave Tæppefabrikker under Fogdernes Piske, takkede Marduk, at de ikke var som disse udtærede, forhungrede Flygtninge. Og de Rige, der vidste, at Nøden gør Mennesker til Rovdyr, frygtede dem og lod uddele Brød og Penge, at ikke hele deres Hus, som det jævnlig skete, en sen Nattetime skulde blive plyndret. Kvinder solgte sig paa den skamløseste Maade for et Brød eller en Mønt. Fædre afhændede deres Sønner som Slaver til Købmænd, og deres Døtre til Bordellerne. Det store Handelshus Igibis Sønner, der ikke alene drev vidtstrakte Pengeforretninger, Ejendomshandler, Fabriksvirksomhed, men som ogsaa ejede en stor Del af Skænkehusene og Bordellerne i Byen, opkøbte billigt store Skarer af Slaver og Slavinder, som de indesparrede i aabne Baase, for senere at kunne sælge dem med Fortjeneste. Som Dyr boede disse ulykkelige Kvinder og Mænd sammen, at de menneskelige

Frugter af deres Tøjlesløshed med Tiden kunde forøge Formuen.

Om Nætterne, naar Oxernes Brølen og Faarenes Brægen, Hylene og Larmen var forstummet ude over de store Sletter, gik al tænkelig Lovløshed i Svang. De forskellige Nationer sneg sig ind paa hinandens Enemærker og stjal. En pludselig Larm kunde bryde frem, naar Ejermænd og Tyve stødte sammen, og Drab hørte til Nattens Orden. Pjattede Røvere listede omkring paa Markerne som sultne Katte for at hugge ned paa det første det bedste Bytte, de traf paa, eller for at rane Tøj og Smykker fra en uforsigtig sovende.

Enhver retskaffen Borger i Byen, enhver Indfødt, der havde Brug for den daglige Orden, som led under de utaalelige Tilstande, og rasede, fordi Belzarussur havde taget Marduks Tempel i Besiddelse, sukkede efter en Afgørelse, og mange knyttede Næver rakt mod Slottet, mange Forbandelser rettedes mod Arvefyrsten, der indenfor de lukkede Porte uforstyrret plejede sit Helbred og sine Glæder, og lod Murene danne Skellet mellem to Verdener — en, hvor han og Slottet og Krigerne og Marduk regerede, og en, hvor Pøbelen og Lovløsheden og Nøden groede frodigt.

Tøjlesløsheden og Lasten var de to Verdeners eneste Fælleseje.

Haggai kom fra Jorans Hus nær ved Floden og gik over Sletten henimod Lejren. Hans hvide Talar skinnede i Solen, og hans Øjne spejdede mod det urolige, skiftende Liv foran.

Da mødte han en ung Mand, der slog Følge med ham.

— Har du hørt om Talmai, der hver Aften taler paa Sletten, spurgte han Haggai.

— Jeg gaar just at søge ham.

— Sidder Jorans Søn da mellem pjaltede Tyve og Tiggere og lytter til de Ord? spurgte den fremmede forundret.

Haggai saa roligt frem for sig og sagde, at de Ord, Talmai talte, var dem, han helst lyttede til.

Den fremmede mente ikke, det var vanskeligt at tale dem til Hjerte, som ikke hørte til Slægterne, og heller ikke havde noget at miste.

— Har vi ikke alle nok at miste? spurgte Haggai og gik raskere til.

Nu kom der flere frem og sluttede sig til dem. De gik gennem en Vej mellem Teltene, en Slags

Gade, hvor Mænd og Kvinder færdedes, og hvor Købmænd stod paa Siderne bag deres Vareborde og raabte. Det summede omkring dem med Tale og Latter. En ram Lugt af brændt Faarefedt laa som en lummer Sky over det hele, og Køkkenrøgen fra Teltene trak sig i Strimer henover Gaden.

Solen begyndte at nærme sig de brudte Mure ovre mod Vest hinsides Floden.

Forbi Telte og Boliger gik Haggai, og ude over den ubeboede Del af Sletten Dura mødte hans Blik Klynger og Rækker af Mennesker, der gik mod den Høj, hvor Jesua plejede at samle Gola om Aftenen.

Men længere Syd paa, ovre mod den Kant, hvor man fjernt skimtede Fønicernes Telte, saa Haggai, at en stor Hob Mennesker havde lejret sig. Nogle kom slentrende imod ham, og andre stod stille i pludrende Smaaklynger.

Men den Hob derude paa den golde Slette var den ynkeligste, han nogentid havde set. Pjaltede Stakler med bare Hoveder og langt filtret Haar, gamle krogede Mænd og elendige Kvinder, der enten uformeligt bulnede af overdreven Fedt eller slængte med de magre, smudsige Arme, nogle bærende hunger-sløve Børn i fedtede Poser paa Ryggen. Unge Mænd med nøgne mørkebrune Legemer og skindmagre Ansigter, hvor de store krumme Næser med hvidnende Ryg traadte uhyggeligt stærkt frem mellem Øjnenes mørke Huler og de skarpe Kindben. Og yderst i den store Hob, der trængte sig tæt sammen mod Midten, stod i en Klump for sig de spedalske med graahvide,

opædte Ansigter, enarmede og enbenede, sammenkrympede, lallende og gryntende Skabninger, der lyttende strakte Hovederne frem paa de rynkede Gribbehalse.

Haggai trængte sig frem mod Midten af Kredsen. Han ænsede ikke den ilde Lugt fra de elendige Lege-mer, skød sig varsomt ind mellem dem og kom bestandig nærmere mod det Sted, hvorfra han hørte en enkelt monoton Stemme, der talte uden Ophold.

Og se, nu var han naaet helt ind til Midten. Paa en lille aaben Plet i den lyttende Kreds af liggende Tilhørere, stod Talmai barhovedet og barfodet, kun iført sin graa Underklædning. Hans Øjne straaledede og de stærke Skygger i det unge, skarpe Ansigt vekslede, mens han talte. Hænderne rakte han frem.

Saa skøn fandt Haggai hans Skikkelses Glans, at han fik Taarer i Øjnene og lyttende blev staaende der, hvor han stod, med fremadbøjet Hoved.

— Derfor siger jeg Jer, at Leviterne løj, sagde Talmai og hævdede Røsten. Han, der er, kommer ikke med Blod og Pest, og han, der er, Jahve, med sit store Øre hører Jer, naar I græder. — Ængst Jer ikke, han er med Jer, uden Stamme, uden Slægt, hvad Vægt lægger han derpaa. Naar han sender sin Mand Kurasch fra den nordlige Port, og han spreder hans Krigere over den lumpne Stad og vælter dens Træbilleder i Støvet, skulde han da tage for sig Slægtens Tavler og følge med sin Finger Menneskenes Fødsel og Fædres Hustruer? Mon han ikke tager Jer alle ind til sig, mon han ikke siger til Jer: Se,

jeg er ikke Jeres Gud alene, men alles, alles, der trænger til mig, og mon jeg ikke er deres mest, som ingen Slægt har. — —

De trængte paa rundt om Talmai, de liggende rejste sig, Ansigter straaledede ham i Møde, alle de magre Legemer gennembævedes af Fryd ved disse Ord. Mon jeg ikke er deres mest, som ingen Slægt har, sagde han. Dette var nyt, dette var skønt.

Vist talte han, Talmai, de Ord, som gyder Olie i ædende Hungersaar.

Og flere trængte sig frem mod ham, den nye Profet. De spedalske derude i Omkredsen strakte sig bedre frem og gnubbede de knudrede Ansigter.

Haggais Blik skinnede af stum Tilbedelse.

Men Talmai blev ved.

— Og se, de sagde, forladt har Jahve mig, min Herre har glemt mig. — Glemmer man da sit spæde Barn, mon man røver Medynken fra sin egen Livsfrugt? Og om ogsaa Mødre kunde glemme, mon da jeg glemmer dig, siger Jahve. Jeg har ridset dit Billede i min Haand, siger han, at jeg ikke skulde glemme dig. Jeg husker dine Mure, om de end er brudt af Hængerhaand. Se, jeg fører Jer tilbage, og Israels Sønner skal komme, og Murene skal være for snævre for dine Børn. Og I skal spørge, hvem fødte mig alle disse Sønner, mig, som var gold, hvem har fostret dem? Jeg — Jahve — har fostret dem — det er mig, som fører dem hjem. —

Talmai satte sig paa en Sten midt i den aabne Plet og skjulte sit Ansigt i sine Hænder, og alle

rundt om jublede til ham. De kæmpede med hinanden for at naa frem til ham, at de kunde røre ved ham og kysse Fligen af hans Klædning. Og Kvinder laa ved hans Fødder med tilbedende fremrakte Hænder.

Haggai gik frem og rørte ved hans Skulder, og det slog ham, da Talmai saa op, at hans Blik var bleven luende skarpt; men paa Bunden af det saa han Tungsindsskyggerne flakke.

Talmai rejste sig og hilste paa Haggai, og de begyndte at gaa.

Men Staklerne rundt om trængte sig sammen om dem, og nogle holdt i hans Klædning.

— Bliv hos os.

— Bliv hos os, Talmai, raabte de.

Talmai saa ud over alle de bedende Blikke og de fremrakte Arme. Saa vendte han sig til Haggai og sagde:

— Se, Haggai. Alle disse kalder mig Profet, fordi jeg siger dem, at Jahve vil tage dem til sig.

— Men de ved ikke, hvad de siger.

— Bliv hos os, Talmai, vor Profet.

— De ved ikke, hvad de siger, Haggai. Thi Jahve har ikke givet mig Vrede nok. Og vidste de om en Ting til, da vilde de sikkert ikke kalde mig Profet.

— Kom, sagde Haggai og trak ham med. Men hele Sværmen fulgte efter.

— Bliv hos os. — Bliv hos os.

Haggai tog af en Taske, han bar ved Bæltet, en Haandfuld Mønter, som han kastede udover Jorden,

og straks faldt Staklerne over dem som vilde Dyr. Imens gik han videre med Talmai.

— Hvor fører du mig hen, Haggai?

— Til min Fader Jorans Hus.

Talmai stod stille, og der gled et smertefuldt Træk over hans Ansigt.

— Nej, sagde han. Du faar lade mig blive her, hvor jeg hører hjemme.

— Vist ikke. Du maa tale til dem ogsaa derovre. Han pegede paa Forsamlingen omkring Jesuas Jordhøj, Gola, der lyttede til Lovens Ord. Den tegnede sig som en mørk Linie nu i Tusmørket.

Men Talmai rystede paa Hovedet.

— De tror mig ikke, sagde han og standsede, hvis jeg talte til dem, vilde de spotte mig, og maaske føre mig for de ældste. — Og — ser du — der er en Ting, som gør, at jeg ikke vil det.

Han kastede sig pludselig fortvivlet ned foran Haggais Fødder.

— Om du vidste Haggai, om du vidste, hvor lidt jeg er Profet.

Haggai rejste ham op.

— Du, der taler skønnere end alle de andre Profeter, sagde han med sin rolige Stemme.

— Der er en Ting, som nager mig. Talmai saa usikkert vigende paa ham. Der sidder en Torn i mit Kød.

— Sig, hvad det er.

— Jeg tør ikke sige det. Ikke engang til dig.

— Er det din ægyptiske Slavinde? spurgte Haggai.

— Nej — nej — vist ikke.

— Hvor er hun da?

— Jedidja tog hende. Men hvad Vægt ligger der paa hende? Hun, Stakkell, havde vel hungret ihjel her mellem de andre.

— Men du da. Mon du ikke vil hungre?

Talmai saa ind over Byen og hørte ikke, hvad der blev sagt, hans Øjne videde sig ud og stirrede mod Calanna, hvor Faklerne begyndte at lyse.

— Hvad ser du efter? spurgte Haggai.

Talmai saa skræmt paa ham og svarede ikke.

— Se her — du er hungrig — spis, sagde Haggai og tog et Brød frem fra Klædningen.

Talmai tog det og saa tankefuldt paa det.

— Spis, Talmai.

Saa begyndte han at spise af det, graadigt, i store Mundfulde.

— Du var meget hungrig.

Talmai nikkede, endnu med Munden fuld.

— Og saa gaar vi til min Fader Jorans Hus.

— Nej, sagde Talmai, ikke jeg.

— Hvor vil du da sove i Nat?

— Her.

— Her — under Himlen — uden Tag.

— Gør de andre ikke ogsaa det? Talmai pegede ud over Sletten, hvor alt Rakkerpakket begyndte at lægge sig sammen i mørke Klumper til Natten.

— Du har jo ingen Talar, sagde Haggai.

— Jeg gav den til en frugtsommelig Kvinde.

Den var vel ikke meget værd, men dog god for hende i Nattekulden.

— Og nu vil du sove her uden Talar?

— Ja. —

— Hør nu, Talmai, det faar Du ikke Lov til. Gaa med mig. —

— Nej. — Talmai saa fast paa ham. Som jeg siger dig — nej. —

— Daare, som du er. Taagerne fra Floden vil gøre dig syg. — Husk paa dem, der trænger til dig.

— Om du ikke gaar, da gaar jeg, sagde Talmai og vendte sig om.

Haggai blev staaende og saa ham gaa mod Øst, og han fulgte ham med Øjnene, til Skikkelsen gled sammen med Mørket. Da sukkede han og gik langsomt mod Boligerne, mens han tænkte paa Talmai, som han elskede, fordi han ikke havde kendt nogen, der lignede ham. Og Haggai bestemte, at han vilde tale til Golas Folk om ham.

Men Talmai, der først gik hen over Sletten mod Fønicernes Lejr, drejede med ét mod Nord og forstærkede sine Skridt. En pludselig Iver havde grebet ham, som han ilede mod Byen med Hovedet fremadbøjet og brændende Kinder. Tusmørketaagerne havde lagt deres Væde henover Sandet og de enkeltstaaende tykbladede Planter, en enlig Skikkelse gled forbi som et usikkert, graasort Taagebillede, og flød ud i Mørket; men foran ham rejste Bygningerne og Havemurene sig stedse mørkere og vældigere som sorte Flader paa det flimrende Lysskær inde fra Byen.

Og hans Øre fangede Larmen, der voksede, denne nye Larm, der ikke lignede den, han som Dreng havde hørt ovre fra Borsippa, og heller ikke var den, der steg ned til Amnon og ham dernede i Abi-Gulas Skænkehus, men det nye klingre Bulder, hvori Hvin og Raab og klaprende Lyde smeltede sammen i en skærende falsk Metalklang.

Han naaede ind i de yderste Gader, hvor Mennesker sad og laa som sorte Klumper i hvert Hjørne, hver lille lun Krog mellem Huse og Mure. Han løb forbi, stadig forbi, med Øjnene stift rettet mod de uhyre dybrødt farvede Terrasser inde ved Slottet, han ænsede ikke Tilraab og skyndte sig forbi Folk, der stansede foran ham. Paa aabne Pladser løb han i Bue uden om vældige Baal, der flakkede midt i Kredsen af mørke Skikkelser. Maanen kom op, og paa Husenes Tage strejfede hans Blik de kulsorte Silhouetter af Mænd, der bevægede sig. Fra en Sidegade kom Larmen vældende ud fra et sort Hav af Mennesker, der sloges og brølede. Han vendte sit Ansigt bort fra en halvnøgen Kvinde med løst Haar, der sad i Aabningen til et lavt af Pjalter bygget Telt og rakte sine Arme frem mod ham i det blaalig blakkede Skær fra en Olielampe. Ind til Festgaden kom han og gik hastigt op ad Trapperne mellem sovende Mænd og Kvinder og videre ind mod Slottet. Nede paa det aabne Torv saa han Fakler og Baal og mellem dem en sort Masse, der uafbrudt skiftede Form i flydende Strimer og vekslende Pletter, mens den klumpede røde Røg vældede

op over Sidemurene, skjulte Slottet bag ved og trak sig opad som et tæt, grelt skinnende Taageslør i Maanelyset.

Men Talmai gik videre uden om Pladsen paa den højt byggede Gade og steg ned ved det sydøstlige Hjørne af Slottets Mure, gik fremad, drejede til højre og derpaa omkring den fremspringende Side af Marduktemplets Mur, fulgte denne og naaede længere henne den store Kobberport mellem Tyrekoloserne og Slangebillederne.

Her blev han staaende og greb sig til sit bankende Hjerte, aandede ud og tørrede Sveden af Panden med sin Arm. Saa satte han sig tværs for, opad Muren til Urramas Haver, med korslagte Arme paa de bøjede Knæ, og stirrede paa den lukkede Port med aaben Mund og højt optrukne Øjenbryn over de store opspilede Øjne. Og langsomt gled hans Blik fra den sorte Port op mod Marduks Kammer paa det syvende Stokværk af Templet bag ved.

Et svagt Lysskær stjal sig ud mellem to smaa Lyshuller deroppe, og paa Stokværkstrapperne saa han i Maanelyset et Par glidende Skikkelser.

Hver Nat hviler i Kamret en Jomfru, som Marduk besøger. —

Hvem er den Marduk?

Mellem Golas Folk begyndte de at tale om denne Talmai, der samlede alle de pjaltede Tiggere ude paa Sletten. Haggai, Jorans Søn, havde ogsaa talt om ham, og mange huskede hans Optræden ved Hor-kvindens Stening. Der var dem, som mente, at hans Ord stred mod Loven, og blandt disse fandtes der to, som gik til Serubbabel og beklagede sig. Men baade Jesua og han tog sig det ikke nær. De viste Klagerne tilbage og bemærkede, at det ikke vedkom Judæerne, hvilke falske Profeter de Folk ude paa Sletten havde, da de jo dog ikke hørte til Slægterne.

Men Nysgerrigheden drev nogle fra Boligerne ud paa Sletten. De vilde se ham, den sære Yngling, og høre, hvad det var, han sagde.

Denne Dag skuffedes de. Talmai var der ikke og kom ikke heller. Den pjaltede Tiggerhær spejdede Dagen igennem ud over Sletten, men deres Talmai var ingen Steder at finde. Saa samledes de hen paa Eftermiddagen i en stor Hob og drev op mod Boligerne. De raabte, at Talmai, den nye Profet, paa Serrubbabels og de ældstes Raad var fangen af Ju-

dæerne og holdtes indesparret et Sted i Lejren. De løb klyngevis gennem Lejrgaden og søgte, og alle Teltenes Beboere trak sig angstfuld tilbage bag Forhængene. Og da Tiden kom, hvor Gola skulde samles paa Sletten og Jesua, Leviterne og de ældste stod paa Højen midt i Menigheden, saa de pludselig en hel Tiggersværm nærme sig. Sangen, der nys var begyndt, forstummede, og alle Øjne saa bekymrede paa det mærkelige Optog, der hurtigt kom imod dem.

Forrest løb to Kvinder med magre, nøgne Overkroppe og vildt flagrende Haar og efter dem kom gamle, hvidhaarede og unge mørke Mænd, Børn og Kvinder, med Pjalterne daskende om Lemmerne, bagest humpede Krøblinge og alderdomssvage, og i Klynge for sig alle de spedalske. En hel Hær var det, og en Hær, som vel kunde indjage Skræk, fordi den endelig havde faaet et fælles Savn, — en Smerte til foruden Sulten.

Nu standsede de foran Højen. De lovsikre, slægtsrene Judæere af Gola trak sig ængsteligt tilbage og gjorde Front imod dem. Jesua, de ældste og Leviterne paa Højen stillede sit tæt sammen og ventede spændt paa, hvad der skulde komme.

Ude fra Sletten løb endnu flere til og sluttede sig til Tiggerhæren, der raabte og truede.

En af de lasede Kvinder, som før løb i Spidsen, traadte ud mod Højen og rakte begge sine knyttede Hænder frem mod Jesua og Leviterne.

— Giv os Talmai. Hvor har I skjult ham? raabte hun hæst.

— Ja, giv os ham. — Vi fordrer Talmai. — Hvor har I skjult ham? lød det fra mange Struber bag hende.

Men Jesua traadte frem og sagde med høj Røst:

— Vi kender ikke Jeres Talmai. — Hvem er han?

— En Profet. — En stor Profet, raabtes der.

— Er han en Profet, da havde han vel talt til os, svarede Jesua og smilte.

— Han hører os til og ikke Jer, skingrede en gammel sprukken Mandsrøst igennem, han har ingen Slægt som alle vi.

— Har han ingen Slægt, da er han vel heller ikke ret Profet, raabte en af Leviterne der oppe.

Men Hoben trængte sig paa, og Menigheden begyndte at slutte sig sammen om Højen. Knyttede Hænder rakes frem.

Da blev der pludselig Bevægelse mellem de Spedalske, som stod yderst. Og flere af dem, der havde klumpet sig sammen længere inde, begyndte at vende Ansigterne ud imod Sletten.

Og se, derude i Aftenskæret kom Talmai langsomt gaaende med bøjet Hoved.

Et vildt, skingrende Glædeshyl hilste ham.

Han rejste Hovedet og saa forundret paa hele Sværmen, der strømmede ud mod ham. Han følte sig greben af mange Hænder, der trak ham med henimod Højen.

Jesua, Leviterne og Menigheden stirrede forbavset paa dette nye Optog, de smaa stod paa Tæerne for at se, og mange besteg Højen, hvor Jesuas store Hoved, med den skarpe Næse midt i det vældige sorte Skæg, øverst oppe ragede op over Menneskebølgerne.

Saadan saa altsaa denne Talmai ud, saa modløs, saa lidt af en Oprører, saa villieløs drømmende. Vist var han ikke farlig for Jahves Værk og for Judæernes Sikkerhed, tænkte Jesua.

Dette var altsaa Tiggernes Profet, denne magre, mørke Yngling, fløj det gennem Leviternes og Menighedens Hjerter. Vist skulde de ikke misunde dem ham.

Og da de nærmede sig med Talmai og en Mand raabte op til Højen, at nu kom han, Profeten, deres egen Profet, den nye, da knurrede Latteren frem mellem alle Golas lovsikre Mænd og Kvinder, og gennem Grinets stigende, plaskende Lyd, brød Smædeordene ud.

— Se, hvilken Profet. — Se paa ham. — En frygtsom Dreng. —

— Lad ham tale, brølte en. —

— Tør hans Øjne, at han ikke skal græde, lo en anden.

— Lad ham komme til mig, raabte en Kvinde med sit Barn paa Armen, at han kan faa Mælk af mine Brysters Overflod. Og hun strakte sig frem og viste sine hvide Tænder mellem de tykke Læber.

Talmai saa endelig op, da Latteren bragede ned over ham, og som om han hentede sine Tanker langvejs fra, gled hans Blik forundret spørgende henover alle de Øjne, der saa paa ham. Hvad var det, de raabte til ham? Hvorfor stod han her? Hvorfor rakte den Mand truende sin Arm frem mod ham, og hvorfor lo den Kvinde af ham og spyttede?

Men rundt om og bag ved sluttede de tættere sammen om ham, de pjaltede Stakler, og ved hans Fødder laa de og havde lagt hans Klædning ind til deres Kinder.

— Tal til dem, Talmai, du som er vor. Tal til dem.

— Hvad vil I mig? sagde han endelig og saa ud over Ansigterne foran.

Og nu, da de saa, at hans Læber bevægede sig, blev der stille, Latteren døde langsomt hen, man vilde høre, hvad han sagde.

— Hvad vil I mig? spurgte han igen.

— Sig os, hvem du er, og vi skal sige dig, hvad vi vil, raabte den Levit, der før havde talt.

— Talmai af Benjamins Stamme, svarede han roligt.

— Af hvad Slægt, spurgte Leviten spottende, og mange lo.

Talmai slog Øjnene ned, Latteren steg igen.

— Han har ingen Slægt, som vi, raabte de bag ved ham.

— Og du er lige fuldt Profet, haanede Leviten.

Man vilde høre, hvad han svarede herpaa, og der blev stille.

Men Talmai saa op til Højen og rystede paa Hovedet.

— Nej, sagde han højt og tydeligt, jeg er ingen Profet.

En skuffet Mumlen steg op fra Menigheden. Man havde ventet, at han skulde svaret ja. Og mellem Tiggerne bag ved begyndte ogsaa Misfornøjelsen at brede sig. De raabte, at han løj, at han skulde tale, at han ikke maatte svigte dem.

Men Talmai stod med nedslagne Øjne og hans Hjerte bankede i hidsige Slag. Han hadede den selvsikre, spottende Flok der foran, som havde røvet det fra ham, der var Judæernes bedste Skat, Slægtens Navn. Han hadede deres snævre Jahvetro, han brændte af Begærlighed efter at sige til dem, at Leviterne løj, at Jahve havde givet ham en ny, skøn Tro. Han aabnede sine Læber, men lukkede dem igen. —

Skulde han kunne sige dem det, som havde alle sine Tanker hos en fremmed Tempelskøge, som havde tilbragt en Nat i Spænding og Skuffelse foran Marduktemplets lukkede Port. Nej, han turde ikke nævne Jahves Navn engang.

Men havde han da ikke kæmpet for at undfly sine syndefulde Tanker? vidste han endda, om det ikke var Jahve selv, som havde blæst ham dem ind. Og endnu havde han jo kun syndet i Tanke, ikke i Gerning.

De begyndte at trænge paa omkring ham, de fattige og elendige, de bad og truede. Han maatte tale, raabte de, at ikke Gola skulde spotte ham, han maatte ikke svigte dem. Nogle græd og kyssede hans Klædning. Og foran sig saa han Menigheden samle sig om Højen for at begynde den afbrudte Lovsang igen, inden Solen gik ned. De havde glemt ham allerede, de vendte Ryggen til de hungrige Stakler, som om Jahve ikke kom dem ved, fordi de ingen Slægt havde og var pjaltede. Jahve, at de kunde haane dig saadan ved at tænke det om dig.

Og nu stod Leviten frem og begyndte at læse højt af Tora. Talmai mindedes den Dag, han stod her med Zidis, og han var gaaet bort med Had i sit Hjerte til deres krybende Tudse af en Tro. Den gamle Flamme blussede op i ham, han lagde Hovedet bagover og sendte sit Blik borende hvast op mod Leviten, der drævede videre med sin kvindagtige Røst og ikke engang turde nævne Jahves Navn, men satte Ordet Adonai i Stedet.

Da rakte Talmai sin Finger op imod ham, og raabte med høj, skarp Røst:

— Hvorfor nævner du ikke Jahves Navn?

Der blev dødsstille. Leviten holdt pludselig op og dækkede sit Hoved med Hænderne, og alle Ansigter drejedes lynsnart mod Talmai.

— Hører du ikke. — Hvorfor nævner du ikke Jahves Navn? gentog Talmai roligt, mon det er, fordi du ikke tør?

En ængstelig Mumlen voksede frem af Stilheden,

den steg og blev til Raab, Skrig, højlydende Bønner, og Leviterne deroppe korsede Armene paa Brystet, bevægede Læberne og rokkede frem med stive Øjne i Bøn.

Men Jesua gik et Par Skridt ned ad Højen og pegede paa Talmai.

— Grib ham, raabte han med vredt sammentrukne Bryn.

Men ingen rørte sig. Tiggerne sluttede sig nærmere sammen om Talmai, der dybt forundret betragtede den Virkning, hans Ord havde frembragt.

— Grib ham, raabte Jesua igen.

Men endnu rørte ingen paa sig.

— Hvem siger, du maa ikke nævne Jahve, din Herres Navn? spurgte Talmai.

— Det staar i Loven, svarede Jesua.

— Der staar ogsaa i Loven, at Fædres Synd arves paa Børnene, raabte Talmai tilbage, men jeg siger Jer, det er ikke sandt. Jahve elsker sine Børn, han hjemsøger ingen af sine egne.

En ny Gysen gennemfor Menigheden, da han nævnede Navnet Jahve. Men Jesua raabte igen sit: Grib ham.

Nogle Mænd nærmede sig det Sted, hvor Talmai stod, de vilde adlyde Øverstepresten, men hele Tiggerhæren gik frem mod dem og slog tæt Kreds om deres Profet. Og Talmai strakte begge Armene i Vejret, hans Øjne straaled, han følte igen, hvor Ordene ligesom fødtes af intet paa hans Læber.

— Vidunderlige Jahve, de tror det ikke, om de

hører det, raabte han og smilte lykkeligt. De tror, du hjemsøger dine egne Børn, som disse hjemsøger de hungrige og pjaltede.

Han saa omkring mellem dem, der stod ham nærmest, og hvis Øjne hængte ved ham i spændt Forventning, og hans Haand gled kærtegnende gennem Haaret paa en gammel, graa Mand, der laa ved hans Fødder og tæt op til ham.

— Som alle disse elendige var Israel for dig, Jahve, blev Talmai ved, som disse Stakler har Israel været indtil nu. Se paa dem, aabn Jeres Øjne, og se, hvor de lider. De skød frem som en Kvist paa den tørre Jord, deres Skikkelse havde ingen Skønhed, og vi saa dem, men de var ikke saadan, at vi fik Lyst at tage dem. — Se, de er foragtede og fulde af Pine og Sygdom, foragtede som en, man skjuler sit Ansigt for. — Som disse elendige var Israel for dig Jahve, Israel, som var Jahves Tjener. Saadan var du Israel, saaret for vore Synder og knust for vore Misgerninger, men Straffen var ene lagt paa dig, at vi alle, hele Jordens Kreds, Øers og Bjerges og fjerne Kysters Børn skal have Fred og Lægedom ved dine Saar, Israel. — Se paa disse ynkelige, de hungrede, men de aabnede ikke deres Mund, de blev trængt, men de talte ikke, som et Lam, der er stumt overfor den, der klipper det. De er bortrevne fra de levendes Land, de plagedes, mens I retfærdige og selvglade slog Jer for Brystet og vendte Jeres Øjne mod Himlen og takkede Jahve, at I havde en Slægt. — Men tvi Jer, at I gjorde det, og Tak være

deres Sjæle, der havde saa megen Møje og Sorg og bar paa alle Jeres Misgerningers Vægt. Derfor vil du give dem Del i Byttet, Jahve, derfor skal alle disse elendige gaa foran og bede for Syndere, fordi de udøste deres Sjæle til Døden, fordi de har baaret de manges Synd. — —

Alle de fattige og pjaltede rundt om jublede til Talmai, da han tav, de kastede sig i Støvet for ham, de laa paa Knæ og saa op paa ham med store, tilbedende Øjne.

— Talmai, Talmai, vor Profet.

— Er han ikke Profet, blev der stolt raabt over til den tavse, maabende Menighed, der forbavset havde lyttet til Talmais Ord.

En Bølge af Forundring dønnede igennem den.

Hvad var dette? — Disse sære Ord om Lidelser og Savn, om Israel, der lignedes ved slægtløse Tiggere. Skulde Israel, som var det udvalgte Folk fremfor alle andre, skulde det have baaret Lidelser for andres Skyld. Nej — dette var utrolig og formastelig Tale. Hans Forstand maatte have taget Skade. Og som en fremmed, næsten latterlig Tanke kom det til dem, dette om Jahves Mildhed. Som om han, der er, hvis Navn ikke maatte nævnes, var mild og overbærende og blød af Hjertet. Den strenge Hævner var han, den, der ramte med sin Straf, den, der fordrede blind Lydighed, Lovfrygt, Renhed, ubesmittet Slægt, og ikke alle Tiggeres barmhjertige, tossegode Herre.

Og dog — midt i den forbavsede halvt frygt-

somme Stilhed i Gola, var det alligevel, som om Talmais Ord som milde Draaber havde ramt enkelte Hjerter. En og anden Kvinde, en ung tankesyg Sværmer her og der glemte sine Øjne paa Talmais betagne Skikkelse, fornam noget som en varmende Glød bag hans Ord.

— Er han ikke Profet, raabte Tiggerne igen.

Men Leviterne tog Hænderne fra Ansigterne og rakte dem truende ud mod Talmai, og Jesua, der aandeløs forundret havde lyttet til hans Tale, vaagnede til ny Iver. Han skimtede farlige Ting paa Bunden af disse Ord, han mindedes Hesekiels manende Røst om de falske Profeter, og denne Talmai kunde desuden blive endnu mere farlig, fordi den frygtede Tiggerhær stod bag ham. Derfor fordrede hans øverstepræstelige Pligt, at han greb ind i Tide. Han stod frem øverst paa Højen, saa at alle kunde se ham, og raabte saa højt hans Stemme formaaede:

— Han er en falsk Profet. — Grib ham og før ham for de ældste. Den, som undlader, vil faa Straf af den højeste.

En voldsom Bevægelse, et mangestemmigt Brøl fulgte paa. En tæt Klynge af stærke Mænd brød frem af Menigheden og nærmede sig Talmai med truende Miner, og bagfra pressede man paa dem. Men Tiggerne slog Kreds om ham, og viljeløs lod han sig skyde stedse mere bagud, mens syv otte Rækker af ivrige, rasende Forsvarere gjorde Front mod dem, der vilde gribe ham. Kvinderne skreg, og Leviterne raabte oppe fra Højen, de to Angrebs-

linjer nærmede sig hinanden, Tusmørket tog til, Mændene af Gola trængte paa, og Tiggerne begyndte at vige.

Da skød pludselig fra Siden alle de spedalske frem, som havde staaet for sig selv bagude, deres hæslige Skikkelser virkede endnu modbydeligere i det døende Lys, de strakte deres stumpede Arme frem, og lallende og kaglende løb de mod Mændene af Gola.

Et eneste rædselsfuldt Øjeblik stilnede Raab og Hyl, men strax efter skingrede Kvindeskrig igen, i sindssyg Angst vendte Angriberne omkring, og hele Menigheden begyndte at opløse sig i Flugt. Leviterne løftede deres Talarer op med begge Hænder og løb. Mænd og Kvinder fulgte dem. Jesua blev trukken med af ivrige Hænder.

Henover Sletten, mod Boligerne lød Menigheden i vild Rædsel, og hele Tiggerhæren med de spedalske i Spidsen fulgte efter. —

Med Ildens Fart rygtedes det i Lejren, at hele Gola kom løbende med Tiggerne og de spedalske i Hælene. Frygten, der ikke havde sat sig endnu fra Pøbeluroen samme Dag, voxede igen, og Mænd og Kvinder sluttede sig sammen i Forsvarsklynger. Nu kom hele Sværmen ind mellem Teltene, og hver søgte ængsteligt sit og sine.

Tiggerhæren trængte paa, dristig og overmodig efter sin let købte Sejr. Den løb hylende frem imod enhver, der forsøgte at stille sig i Vejen, plyndrede, hvor den fandt Lejlighed, og tvang de rige til at ud-

levere, hvad de ikke ønskede, man skulde tage. De hungrige Stakler larmede, lo af Glæde og stillede paa Stedet graadig og svinsk deres Sult. —

Men Talmai, der forvirret og angst saa Virkningen af sine Ord, flygtede ud over Sletten og kastede sig ned paa Jorden. Han hørte Hylene inde fra Lejren og satte sig over Ende i Sandet, stirrende ind mod de flimrende Fakler. Som en, der er vaagnet af en Rus, for Tankerne med pinagtig Hast gennem Hjernen, som en, der har rakt sin Haand frem og tændt Ild med en Fakkell, og nu da Luerne vokser mod Himlen i utæmmelig Vælde, bagefter angrer i afmægtig Sorg, sad han her og lyttede til Uroen og Forbrydelsens Larm, han selv havde skabt.

Var det da Jahves Straf, at hans Ord skulde fejle saa stærkt? var det hans Straf fordi — fordi

— — — Han kastede sig stønnende ned paa sit Ansigt.

Om Jahve tog hende fra ham, om Jahve slukkede Mindet om hende i hans Sjæl, om han gav ham Kraft til dette ene at gaa ind til Boligerne og samle alle Tiggerne om sig, tale til dem, rejse sig af deres Midte som en stor Profet.

Nej — nej — Jahve vilde ikke det. Han, Talmai, kunde ikke gaa derind, hans Fødder, Arme, Tunge var lammet. Aa, — den Straf, den Straf. —

Straf. — Han rejste Hovedet. — Men hvorfor straffede Jahve ham? Straffede Jahve da for noget, han ikke havde gjort? Ak, vidste han bare, hvad Straf var.

Og var det ondt, det han gjorde, at han tænkte paa Amat-Ramman, var ikke dette værre at vildføre med sine Ord en hel Skare af Mennesker, meget, meget værre?

Kanske Jahve gav ham Fred, naar han fik talt med hende.

Et Par Skikkelser sneg sig spejdende ud mod ham.

— Hvor er Talmai, vor Profet, sagde de.

Talmai rejste sig.

— Talmai, lød det et Sted ud paa Sletten.

— Talmai, skreg det andre Sider fra.

Han løb for Skikkelserne, da de nærmede sig ham, som en Forfulgt, der flygter.

— Talmai, raabte de længere borte.

Han standsede og lyttede.

Og ovre fra det Sted, hvor Tiggerne plejede at sove om Natten, hørte han nu, at de raabte i Kor efter ham, entonigt med regelmæssige Mellemlum. Et enkelt Baal begyndte at flakke derude.

Han saa ind over Boligerne, hvor mørke Skikkelser kom og gik paa den rødlige Baggrund. Og med ét kom det ham for, som om alt det derinde kunde vindes ved hans Kraft.

Deres Raab derude klang som Hyldingsraab i hans Øre, han var den store Profet, den største, den — aa ja — maaske den, de ventede. Taarer brast ud af hans Øjne. Han, Talmai, den slægtløse, var Profet, var Jahves Mand, den aldrig sete, den, der sejrede ved deres Hjælp, som de andre foragede.

Ordene begyndte igen at flamme i hans Sjæl, han vendte sit Blik mod Nord, han saa Luerne tegne sig paa Himlen fra det store Baal, som Kurasch vilde tænde derinde, naar han kom, han saa Babel som en Kvinde, der sætter sig i Støvet, der jages fra Sted til Sted over Strømme med blottet Legeme, uden Slør, grim, hæslig. Han saa Marduk synke i Knæ, og Nebo krumme sig i Luerne.

— Aa — Marduk — Marduk — hvem er den Marduk? Da stivnede hans Ansigt, hans Taarer tørrede ud. Hver Nat hviler en Jomfru i Kammeret paa det syvende Stokværk. Hvem er den Marduk?

— Jahve — Jahve — hjælp mig mod ham. Hjælp mig mod hende derinde. — Tag dem fra mig.

Han sank sammen med Hovedet paa sine Knæ og skreg ud i Luften.

Saa for han op og lyttede angst, han hørte Skridt.

Og langt borte fra raabte de paa Talmai, deres Profet. Han løb som et jaget Vildt. Han løb fra sin egen Stolthed.

Inde ved Byens yderste Boliger standsede han endelig og pustede ud. Og nu hørte han ikke andet end den klingre Larm fra den dødsdømte By.

Kanske Jahve vilde give ham Fred, naar han havde talt med hende, tænkte han, da han atter ilede frem mod Marduks Tempel.

*

*

*

Men ude paa Sletten Dura søgte de endnu efter deres Profet. De havde gemt til ham af alt det, de havde røvet inde ved Boligerne, baade Mad og Klæder. De havde gjort ham til den rigeste Mand iblandt dem, om de kun havde fundet ham.

Talmai — Tal — mai, raabte de endnu i Kor.

Og ud over Natten blev deres Raab mere sørgmodigt klagende.

Kanske Jahve gav ham Fred, naar han fik talt med Amat-Ramman, tænkte Talmai, da han kom ind til Byen.

Han løb hastigere, efterhaanden som han nærmede sig sit Maal.

Men hvad var det? Han stod stille og lyttede med tilbagestrængt Aandedræt. Hver Lyd fra den larmende By kendte han, hver fremmed Klang ramte øjeblikkelig hans Øre. Men hvad var dette?

En underlig taktfast, monoton Lyd — og Vognrummel paa denne Tid af Natten.

Han saa sig omkring. Der var uvant tomt, og tydelig hørte han Lyden af mange Skridt, der fjernede sig eller drog sig sammen til et Sted langt borte.

Han løb igen. Overalt var der tomt. Den underlige Tummel kom nærmere. Og nu kunde han ogsaa skelne Hestetrampen imellem.

Blodet steg ham til Hovedet. En ubestemt Tanke om Kurasch betog ham. Det var fra den nordlige

Port, det var Krigere, Ryttere, der holdt Indtog i Byen.

Og oppe fra Festgaden kunde han der mod Nord se Lyspunkter, der bevægede sig, og ude paa den anden Side Murene i Natten laa Flodtaagen lav og rød.

Han ilede op ad mod Slottet, gik uden om dets Mure og hørte nu ganske nær Lyden af taktfaste Krigertrin. — Faklerne nærmede sig.

Men ellers var der tyst, ingen Raab, ingen Jubel.

— Kong Nabunahid kommer, sagde en Mand, der stod ved Siden af ham paa den høje Gade mellem Slottet og Floden.

Talmai saa forbavset paa ham.

— Kongen — hvorfor?

— Ved du ikke det. — Er du da fremmed her i Byen?

— Nej — nej — hvorfor?

— Fordi Kurasch forfølger ham. Alle Krigerne fra Sippar er med ham.

Talmais Øjne straaledede.

Kongen kom da som Flygtning til sin egen By. Og derude bag de røde Flodtaager var Kurasch, saa nær — saa nær. —

Og nu saa han en Bærestol nærme sig. De hvide Gardiner var trukket tæt for, og rundt om gik tungt bevæbnede Krigere og Fakkalbærere. Derefter kom enkelte Ryttere, hvis Rustninger glimtede i Skæret, og dernæst alle Krigerne, Fodfolkene, tavse, tunge, Række efter Række. De korte, hvide Skørter

hang fugtigt slappe ind til de nøgne kraftige Laar, og store Kager af Smuds sad op over Knæene. Vejen fra Sippar til Babel var fuld af Moser og Sumpe, og det var let at se, at disse Krigere ikke havde haft Stunder til Omveje.

Og der var ingen Jubel. Paa Tagene inde over Byen saa man Skikkelser, der spejdede ud mod de hjemvendende Krigere, men ingen af Babels Borgere havde Palmer i Hænderne ved dette Kongens naturlige Indtog. Og bag Bærestolens Fortræk sad Nabunahid sammenkrøben og skælvende i afmægtigt Raseri.

Den ene Række efter den anden af Krigere drog ind i Byen. Ynkligere blev Synet af dem, efterhaanden som de kom frem fra Byporten, som om man havde ordnet Hæren efter deres Tilstand.

De første var endnu kraftige og nogenlunde friske, det var Kongens Livgarde, der havde taget Broderparten af den knappe Proviant i Sippar, men de, der kom efter, bar Præget af de mange Dages Sult og uvirksomme Spænding, slappe, dørske, smudsige slentrede de frem, svingende Spydene eller Slyngerne eller Sværdene i de daskende Hænder.

En enkelt saa sig omkring og nikkede tilfreds til Pøblen, i Bevidstheden om, at han nu var i Babel, hvor der var Mad og Løn; men hos de fleste af dem trængte end ikke den Tanke frem til Bevidstheden, saa trætte var de efter den lange, ilsomme Marsch gennem Sumplandet Nord paa.

Sløvt forbavsede havde de været over den Maade,

de kom ud af Sippar paa. Kongen havde planlagt en List, hvorved han og Størsteparten af Hæren skulde slippe bort ad den sydlige Vej, mens en lille Afdeling forestillede at bryde ud mod Nordøst lige for Persernes Hovedlejr. Men den vidunderlige Kurasch havde hverken ænset det falske eller det ægte Forsøg paa Flugt, ganske rolig lod han begge Afdelinger drage Syd paa og havde endogsaa givet dem en hel Dags Forspring. Hvorfor, spurgte de sig selv indbyrdes. Hvilke Planer havde han?

Enkelte kloge mente, (og deres Antagelse bekræftedes senere fuldt ud) at Kurasch netop gerne saa, at Kongen og Hæren indesluttede sig i Babel. Han selv kunde da spare alle sine Kræfter til sit afgørende Stød mod den By, der var Maalet for hans Ærgerrighed, og desuden var Stemningen i Byen nok i den Grad til Fordel for Perserkongen, at han i selve Babels Borgere havde de mest trofaste Forbundsfæller.

Og nu drog Kurasch altsaa ganske langsomt mod Babel med sin Søn Kambyes, med Lydierkongen Krösus, med sine Satraper, sit Hof, sine hellige Dyr, sine Magere og alle Krigerne i mageligt Optog, som en Hersker, der bereder sig paa et festligt Indtog, mere end som Fjende, der har ondt i Sinde.

Kong Nabunahid lod sig bære igennem Slottets Hovedport, og hele Livgarden fulgte ham, mens de øvrige Krigere fortsatte Vejen gennem Byen Syd paa til de aabne Pladser ved Samas Port, tæt op til Sletten Dura, hvor de foreløbig slog Lejr.

Kong Nabunahid og Belzarussur, hans Søn, mødtes i en af Slottets store, friloftede Sale, og Frygtens Stilhed havde spredt sig rundt om dem.

Men Talmai stod længe og saa efter Krigerne, der drog forbi. Saa gik han ad Gaden lige for Slottet foran den dybe Plads, og paa det øverste Trin af den Trappe, hvor han var faldet i Søvn, da Hablai fandt ham for længe siden, stod han nu og saa mod hin Port, hvorfra han den Dag ventede, at Kongen skulde komme. Nu havde han endelig set Kongens Optog. Og gennem Porten derovre drog Livgardens tavse Rækker.

Saa gik han sin Gang til Marduktemplets Port.

Talmai, der nu mere tænkte paa Tempelskøgen Amat-Ramman end paa Kurasch, Talmai, der ikke kendte sin Stoltheds Sprog.

Men nu Zidis?

Jedidja var kommen om Morgenen til sin Fader Adonikams Hus og havde taget hende med sig til sin Bolig, før Talmai var vaagnet. Han straffede hende, fordi hun var løbet bort, spærrede hende inde i sin Kornlade og satte Vogtere over hende. Hun sad da her sammenkrøben i Hjørnet og lurede med Øjnene paa den Smule Lys, der hist og her sneg sig ind gennem de lerklinede Vægge. Naar Natten kom, kunde hun undslippe, mente hun, og med bankende Hjerte fulgte hun Sollysets Vej henover Gulvet, til det stod som en ildrød Plet paa Væggen tværs for. Da ogsaa den var svunden, og Mørket kom, sneg hun sig til Døren og kiggede forsigtigt ud. Men udenfor hørte hun den Mand gaa, som Jedidja havde sat til at vogte hende, han standsede foran Døren, og hun kunde høre hans Aandedræt i Stilheden.

Stille som en Mus lagde hun sig op mod Væggen tæt ved Døren og biede paa, at han atter skulde gaa sin Tur frem og tilbage.

Men da lød der med et andre listende Skridt, der nærmede sig, og en Kvindestemme begyndte at hviske med ham, der stod udenfor. Hun rejste sig og lagde Øret til for at lytte.

Det maatte vel være en af Tjenestekvinderne, der kom til ham nu i Natten, tænkte hun. De hviskede stadig udenfor og lo imellem, og nu hørte hun, at de begge satte sig tæt op imod Døren.

Længe lyttede hun endnu, og langt ud over Natten sukkede hun efter, at de skulde forlade Stedet udenfor Døren, men hun hørte kun deres Vellyst, deres Hvisken, og deres sagte, stakaandede Latter.

Dagen brød frem, og denne Nat var spildt for Zidis. Hun satte sig atter sammenkrøben og taalmodigt i sit Hjørne og ventede paa den næste. Men efter Solnedgang kom Kvinden igen, og Zidis græd sine Taarer, fordi Tiden gik, og hun ikke kunde komme tilbage til Talmai. Om han nu gik bort fra Adonikams Hus, om han gik til Kvinden derinde i Marduks Tempel, om der skete ham noget ondt.

To Nætter til gik som den første, og hendes Angst steg, hendes Øjnes Graad tørrede ud.

Men denne Nat hørte hun, at de talte om hende.

— Hvor længe mon Jedidja vil, at jeg skal sidde her i Natten og skøtte hende derinde, sagde Manden.

— Jeg tænker til han faar Brug for hende, mente Kvinden.

— Faar Brug for — — —

— Vist ja. —

Nu begyndte de at hviske, og Zidis hørte intet mere, skønt hun lyttede med Øret presset mod Væggen.

Men en Stund efter sagde Kvinden, at Jedidja nok ikke tog sig noget paa, som han ikke havde sin Mening med. — —

Dagene gik, baade to og tre til, og Zidis hørte ikke mere Kvinden komme om Natten. Maaske havde Jedidja taget en anden til at vogte hende, maaske havde man opdaget Tjenestekvindens natlige Besøg.

Hvor længe hun skulde blive her i Laden, vidste hun ikke, og naar de bragte Maden til hende, kunde hun jo ikke spørge dem.

Men saa kom Jedidja ind til hende en Dag.

— Mon du nu er hørt op med at tænke paa Flugt? spurgte han og satte sig foran hende uden at vente paa Svar.

— Og maaske du længes efter Frihed.

Zidis saa lynsnart paa ham, og slog straks Øjnene ned igen, da hun traf hans lurende Blik.

— Kunde være, den ikke var saa fjernt fra dig.

Og lidt efter sagde han igen, idet han bøjede sig hen mod hende:

— Talmai er ude paa Sletten — mellem Tigjerne — mellem Rakkerpakket.

Hendes Hjerte bankede af Angst, som skulde det sprænge Brystet, da hun hørte Tale om ham. Og Jedidja saa hendes Næseboer og Øjelaag skælve.

Han smilte underfundigt og bøjede sig atter frem mod hende.

— Du kunde redde ham, om du vilde, sagde han og saa stift paa hendes Ansigt for at erfare, om hun spurgte.

Og Zidis spurgte med sine Øjne, spurgte med hele sit Legeme.

— Talmai gaar mellem Tiggerne og sover om Natten i Taagerne fra Floden. Vi ønsker ham tilbage til os, baade Serubbabel, og de ældste og alle vi her i Boligerne — han er en Profet — og han dør derude paa Sletten; — men du kan redde ham, om du vil.

Hun rakte sit Hoved tæt hen til ham og borede sine Øjne ind i hans, for at se om han løj.

Jedidja saa mod Jorden.

— Vil du gaa at søge ham, og naar du har fundet ham, føre ham herhen — hjem til os? spurgte han og saa igen op paa hende.

Zidis skælvede. Hvad var dette? Løj han? Vilde han Talmai ondt?

— Mon du vil gaa at søge ham, spurgte Jedidja igen.

Hun nikkede.

— Vil du føre ham herhen? Da skal du faa din Frihed. — Vi elsker Talmai — allesammen — han er en Profet. —

Og nu saa Jedidja paa hende saa ærligt og fast, at hun troede ham.

Vist vilde hun. Hun var saa lykkelig nu og

smilte til Jedidja. Vist skulde hun redde ham, naar han var en Profet, som de allesammen elskede. Den stakkels Talmai, der laa og sov i Taagerne fra Floden.

Jedidja havde rejst sig og smilte ogsaa nu, da han gik ud.

Han tog Vejen imellem Boligerne og kom til Gibbars Hus, hvor de ældste var samlet.

De havde talt sammen om Talmai og om den Frygt, han opvakte. Dagen igaar var det, han havde hævet sin Røst ved Golas Møde paa Sletten, og nu var de bange for, at han skulde blive dem for stærk, mest da nogle blandt Golas Folk, og deriblandt Jorans Søn, Haggai og hans Slægt, begyndte at tale om ham som en sand Profet, der var opstaaet nu paa det sidste, og som talte underlige Ord fra Jahve, Ord, som ingen havde hørt før.

De maatte have ham i deres Magt, de maatte forhindre, at han, Tiggernes Profet, blev den farlige Fører tillige. Han skulde straffes, som den falske Lærer han var.

Og Jedidja havde tilbudt dem at skaffe ham, naar de vilde dømme ham det Stykke Ager til, som han og Naboen Jehiel havde stridt om i to Aar.

*

*

*

Men Zidis løb over Sletten.

Hun løb, som om hvert Sekund var kostbart, med Hænderne holdt hun sit tyndslidte Overkast stramt over Underklædningen, og hun ænsede ikke Sten og skarpe Jordkanter, der skar hendes nøgne Fødder. Midt i Solskinnet derude saa hun en Klynge fattige Mænd og Kvinder, der stod og saa op imod Byen. Hun sneg sig nærmere, spejdede og lyttede. Talmai var ikke mellem dem.

Saa gik hun videre og drejede over mod Fønicernes Lejr.

Der laa to Kvinder, halvgamle begge, fladt ned paa Jorden og spiste graadigt af et Brød. Da de saa Zidis nærme sig, gemte de det hurtigt og saa sløvt mistroisk paa hende. Men hun gik forbi og misundte dem ikke deres Brød.

Og rundt paa Sletten var der flere Klynger af Mennesker, der enten laa og sov, eller sad paa Hug og missede dorsk op imod Solen med deres rødrandede Øjne.

Men ingen Steder fandt hun Talmai.

Efterhaanden som Dagen begyndte at hælde, samledes de paa Sletten i store Flokke, og nu raabte de paa Talmai, paa deres Profet.

Men ingen havde set ham.

Og da deres kaldende Raab blev lange, og Zidis hørte, at de svarede mange Steder fra med de samme klagende Stemmer — Talmai — Talmai — da vidste hun, at han, de søgte, ikke var paa

Sletten mellem Tiggerne, men inde i Calanna paa det Sted, hun hadede.

Hurtigt vendte hun sig mod Nord og gik mod Byen.

Over Festgaden mellem Skarer af Kongens hjemvendte Krigere, der ikke ænsede hende, fordi hun var saa lille og tynd, naaede hun Marduks Tempel.

Hun saa sig ivrigt omkring, gik langs Muren til begge Sider. Men han, hun søgte, var der ikke.

Da satte hun sig i Hjørnet ved den Port, hvor Talmai og hun havde dvælet Morgenen efter den Dag, de var sluppen ud af Skænkehuset. Ganske taalmodig ventede hun sammenkrøben og med de lange smalle Øjne stift rettet mod den Del af Gaden, hvorfra hun mente, han maatte komme. — For han maatte jo komme.

Gaden var næsten tom, og de enkelte, der gik forbi, fulgte alle Retningen mod Torvet. Lige overfor voxede højt op over Urramas Mur et Par Palmer, hvis Kroner hang tungt, ubevægelige i den blikstille Luft, og længere henne skimtede hun den udskaarne Kobberport ind til den rige Hushovmesters Haver. Fjernt hørte hun Larm og Raab.

Zidis sad stiv som en Støtte og ventede, Time gik efter Time, og endnu havde hun ikke skiftet Stilling. Talmai maatte komme, og hun maatte finde ham og føre ham hjem. Stakkels Talmai, som sov ude i Flodtaagerne om Natten og ikke kendte sin egen Lykke. Hun skulde føre ham tilbage til dem, der vilde ham vel og kaldte ham Profet.

Men hvis han nu var indenfor Muren bagved, hvis han havde fundet hende, Tempelkvinden, der ved hemmelige Kunster langt borte fra havde forlokket hans Hjerter. Hun lukkede sine Øjne og krummede Fødderne mod hinanden i Smerte ved denne Tanke. Saa bad hun i sit Hjerter de mest rørende, inderlige Bønner til Isis om, at han, Talmai, maatte befries fra den onde Aand, der hed Jahve, og fra den Kvinde, hun hadede. Hun aabnede sine Øjne og sendte sit Blik mod de sidste svagt rødlige Straaler fra Solen, fra den store Osiris.

Men Osiris gik bort til sin natlige Færd, og da Maanen kom op, dækkede hun sit Hoved for den, som hun havde set Moderen og alle hendes gøre det der nede ved Nilen.

Og hendes Øjne blev store, hendes Øre skærpedes, hele hendes Skikkelse var Øje og Øre, der biede i Mørket paa den, der var alle hendes Tanker.

Da hørte hun endelig Skridt langt henne paa Gaden. Hendes Aandedræt standsede, hun rakte sit Hoved lyttende frem over de optrukne Knæ. — Jo — — jo — det var hans Skridt, og i Maanelyset saa hun ham komme, usikkert søgende, undertiden standsende. Han stod stille nu og lænede sig til Tempelmuren, gik saa et Stykke igen og skraaede over Gaden, hvor han atter standsede og saa op mod Terrasserne bagved. Hans blege Ansigt var kridhvidt i Skæret.

Zidis sad inde i Skyggen saa dødsstille som den sorte Port ved Siden.

Og Talmai gik fremad igen og satte sig lige overfor op ad Urramas Mur.

En Stund efter rejste Zidis sig og sneg sig lydløst over mod ham gennem Maanelyset. Foran ham satte hun sig paa Hug og saa paa ham.

Talmai sænkede sit Blik paa hende og strakte Hovedet frem.

— Hvem er du? spurgte han.

Da kastede hun sig ned foran ham og lagde Hovedet mod hans Fødder.

— Rejs dig og gaa, sagde han. Jeg kender dig ikke, jeg vil dig intet, og har intet at give dig.

Men Zidis saa paa ham, og Lyset faldt skarpt paa hendes Ansigt.

— Zidis, brød han ud.

Hun nikkede.

— Mon du er flygtet fra Jedidjas Hus?

Hun smilte og rakte sine Hænder frem mod ham.

— Gaa tilbage, og lad mig i Fred. Jeg har intet at give dig uden Hunger. Gaa tilbage til Jedidja.

Men hun sad endnu ganske stille og saa paa ham.

Da faldt hans Blik paa hendes nøgne Ben, der stak frem under Klædningen, og paa de tynde Arme, og han tænkte paa alt det, hun havde lidt. I hans Øre klang med et hendes: Herre, mon du ikke har set nogen af mine derude, og senere hendes Skrig, da de bar hende ind i Mændenes Rum og — — —

— Jahve, er det dig, der sender mig hende, vil du da, at jeg skal tænke paa min Hævn?

Han rakte sin Haand ud og strøg hende blidt over den ene Arm.

— Hvad vil du mig, Zidis, sagde han, mon de er onde ved dig?

Hun rystede paa Hovedet og pegede hen ad Gaden, den Vej, han var kommen. Saa rejste hun sig op og gik to Skridt langs Muren, kom atter tilbage og rørte med Spidsen af sin Finger ved hans Skulder. Han saa forundret paa hende, men blev siddende, hvor han sad. Hun løb et lille Stykke hen ad Gaden og vinkede ivrigt til ham, at han skulde følge hende, og da han endnu ikke rørte sig, kom hun hen til ham igen og gav to smaa, skarpe Skrig, mens hun med begge Hænder ivrigt pegede mod Syd.

Nu rejste han sig endelig.

Hun greb om hans Haandled og søgte blidt at trække ham med, og Fod for Fod ledte hun ham den Vej, hun vilde, snart gik hun foran og vinkede til ham, naar han stod stille, snart tog hun hans Haand eller en Flig af hans Klædning og trak ham med, snart gik de Side om Side.

Talmai fulgte sløvt og ligegyldigt med. Han tænkte næppe over, hvad han gjorde. I Dagens Løb havde han været ved de nordlige Porte, hvor man saa Persernes hvide Telte fjernt ude langs Floden. Men hans Glæde over Kurasch var lammet, den

Stund, der havde været hans Livs Drøm, var kommen, og nu gik han bort til Marduks Tempel og glemte sin Fryd. En frygtelig Tanke havde væltet sig over ham. Om nu Kurasch, der laa derude og byggede Baade og Pramme til Brug ved Angrebet, om nu han lod alle Tempelkvinderne og Præsterne dræbe.

Og hvad var det, den Mand havde fortalt, som stod ved Murporten derude idag?

Hvad var det for mærkelige Ting om Persernes Gudetro? Det var slaaet ned i Talmais Sind og havde fyldt det, som om alt persisk bar Sejren i sig. Manden havde sagt, at ligesom Natten afløste Dagen, som Mørket overvandt Lyset, saaledes kæmpede og vexlede ogsaa alt ondt og godt i Verden, og det onde var lige saa stærkt som det gode, det onde var altsaa ikke Straf. Vidunderlige klare, sejrriige Tanke. Nat og Mørke og ondt var altsaa ikke Straf. Og Manden havde fortalt om Persernes gode, hvide Gud Auramazda, Retfærdighedens, Troskabens og Sandhedens Gud, der kæmpede om Menneskene med alt det ondes hæslige, men mægtige Herre, Mørkets Fyrste, Ahriman. — — Mørkets Fyrste — Mørkets Fyrste — — om der var en saadan. — Og Talmai havde tigget Jahve om at give ham Klarhed i denne Sag. Om der var en Mørkets Fyrste foruden Jahve, hvor skøn, hvor ufattelig god og stor i sin evige Kærlighed var da ikke han, der er. Jahve, Jahve, om alt det de kalder Straf, om alt det onde og hæslige da ikke kom fra dig.

Men saa var det kommen saa, at han havde glemt det alt i den ene Tanke: Kurasch vil dræbe Kvinderne i Marduks Tempel, jeg faar hende aldrig at se. Og han var ilet til Pladsen foran den lukkede Port, den evig lukkede Port.

Zidis ledte ham videre frem, forbi Hjørnet af Muren, og Færdselen begyndte at tage til, en ustandselig Strøm af Mennesker kom fra de nordlige Porte og spredte sig over Byen.

Paa Pladsen foran Slottet var de drevet sammen i store Masser, der ventede paa at se Kongen. Han skulde drage gennem Byen paa sin Vej til Borsippa, hvor han vilde indeslutte sig med over Halvdelen af Hæren i Ly af Floden, Sumpsøerne Vest paa og Murene, mens Belzarussur skulde blive i Slottets sikre Befæstning.

Talmai og hans Ledsagerske maatte ofte staa stille, fordi de ligefrem ikke kunde komme videre i Mylret, indtil de drejede ned ad en Sidegade, der laa lavt mellem høje Mure, og hvor der var nogenlunde tomt for Mennesker.

Næppe ti Skridt hen ad denne Gade, mødte de en Mand, der gik ved Siden af tre Kvinder, saa at Talmai og Zidis maatte gaa i en Bue uden om for at komme videre. Denne Mand saa skarpt paa dem og standsede.

— Fred med dig, Talmai, sagde han.

Talmai saa op og mærkede, at Zidis i Angst trykkede sig ind til ham. Det var Skrивeren Surgal.

— Du lever endnu, Talmai, smilte han og gjorde Tegn til de tre Kvinder, at de skulde standse.

Talmai vilde gaa videre.

— Nej, bliv en Stund. Gode Venner er sjældne som klare Kilder i Ørkenen, blev Skriveren ved. Og se, din ægyptiske Slavinde lever ogsaa endnu.

Zidis skælvede og trak ivrigt i en Flig af Talmais Klædning.

— Lad os gaa med Fred, Surgal, sagde Talmai endelig, du vilde ikke vidne for mig hos de ældste.

— Jeg kender dig ikke mere.

Og han vendte sig bort for at gaa.

Men Skriveren tog fat i ham.

— Den, der farer med Lempe, gaar gennem lukkede Porte. Forlad ikke en Ven, naar han rækker dig sin Haand. — Vist havde jeg vidnet for dig, om du kun vilde lyttet til mit Raad. Og maaske jeg endnu vil vidne for dig, sagde han og saa paa Zidis, der sad sammenbøjet paa Jorden.

— Det nytter ikke — nu, sukkede Talmai.

Surgal kastede et Blik paa de tre Kvinder, der ligegyldigt stod og lænede sig til Muren, og derfra gled det over paa Talmais halvt bortvendte Skikkelse.

— Du har ingen Talar, du hungrer, og Nattekulden vil ryste dine Lemmer. Den, der gør vel mod sin Sjæl, er en barmhjertig Mand, men den, der plager sit Kød, er en saare grusom Mand. Se, jeg er barmhjertig, og du er grusom. Skriveren gik tæt hen til ham og saa ham ind i Øjnene. Gør, som jeg. Sølv kommer i Strømme til mig.

Nu saa Talmai spørgende paa ham.

— Se disse Kvinder, blev Skrивeren ved og pegede paa dem. Jeg køber dem af deres Fædre og Brødre for lidet og sælger dem derinde for meget Sølv. Han pegede mod Slotsmuren lige for.

Talmais Øjne videdes ud.

— Derinde — bag Muren — ved Templet? spurgte han.

— Vist ja. — Belzarussur og hans Mænd og hele hans Hær af Tjenere længes efter bløde Arme at glemme i, og de har meget at glemme. Mon du saa Kong Nabunahid drage til Borsippa?

Talmai svarede ikke, stod bare og saa stift paa Surgal.

— I Borsippa kunde man vel ogsaa sælge dem Glemsel, smilte Skrивeren, men Tiden er knap. Han derude, Kurasch, lægger Handelen øde for mig, naar han kommer.

— Gaar du gennem Porten der med dine Kvinder? spurgte Talmai ivrigt.

— Naturligvis.

Skrивeren saa igen paa Zidis.

— Hun der, sagde han, vilde de ikke give meget for, men hun har intet Mæle, og hun er god for mig, naar Tiden kommer, da jeg skal nyde Frugterne af min Kløgt. — Jeg byder dig endnu Sølv for hende.

Talmai rystede paa Hovedet, og Zidis klynkede sagte ved hans Fødder.

— Skal de — skal de Kvinder da til Marduks Tempel? fik han frem.

— Nej — der er Kvinder nok, baade Marduks Hustruer og de andre, de der er rede for Marduks Tjenere.

— Har du set dem. Mon du har været der fornylig?

— Vist har jeg set dem — mange Gange. —

— Har du aldrig set en Kvinde, der hedder Amat-Ramman? spurgte Talmai spændt.

— Hvor skulde jeg vide, hvad de hedder alle.

— Men hun, der hver Nat hviler i Marduks Kammer øverst oppe, kender man ikke Navnet paa hende? Sig mig det — sig mig det.

— Nej — allermindst paa hende. Marduks Hustruer ser kun Præsterne, og kun selve Guden har Ret til at løse deres Bælte.

Talmai aandede tungt, og hans Øjne funklede.

— Er de da — er de da — Jomfruer? spurgte han hviskende hæst.

— Spørg Marduk, sagde Skriveren og lo.

Men Talmai rakte sine Hænder frem mod ham.

— Tag mig med indenfor Porten, bad han, jeg søger en Kvinde, der hedder Amat-Ramman.

Skriveren fik et fiffigt Glimt i sine Øjne og tog om Talmais ene Arm.

— Du beder om mange Ting, Talmai, men du byder intet i Stedet. Bed mig en Gang til.

— Lad mig komme med indenfor Porten. — Hør mig, Sural, jeg beder dig.

— Enhver Ting har sin Løn. Først Lønnen, saa Tingen.

— Hvad vil du, jeg skal give dig, Surgal. Se, jeg er næsten nøgen, og intet Sølv har jeg at byde dig. —

— Om en Mand kom til dig og sagde: Se, jeg har intet Sølv, men kun en Ager, jeg kan intet byde dig. Mon du da ikke svarede: Giv mig din Ager?

— Vist ja.

— Nu vel. Du har intet Sølv, men du har en Slavinde med en kongelig Ting, en Kvinde uden Mæle. — Sig da til mig: Surgal jeg byder dig Zidis.

Hun skreg og klamrede sig til Talmais Knæ. Og Klædet var gledet bort fra hendes Hoved.

Talmai saa bønligt paa Surgal.

— Se, hvor hun lider — kan du nænne at bede mig om hende.

— Om jeg kan nænne at gøre det godt for hende, at føde hende og bringe Kød igen paa hendes magre Krop, at gøre hendes Arme bløde og hendes Bryst svulmende, om jeg kan nænne at røve hende fra Hungeren. Skriveren lo støjende.

Og Talmai følte, hvor Zidis knugede hans Arm i Angst.

Men Skriveren gik atter frem mod ham og satte sit gamle sløvnede Ansigt med de store Øjeposer og den brede tykke Mund under Skægget tæt hen til hans.

— Du skal komme ind i Marduks Tempel og finde din Amat-Ramman, om hun saa hviler i Kam-

meret øverst oppe, men Lønneren først, saa Tingen, hviskede han.

Det svimlede for Talmai. Noget som en vild Glæde var det, der greb ham. Han stod ved Maalet nu. Murene aabnede sig for ham.

Længslen, der havde suget sig træt i hans Sjæl, vaagnede igen og flammede op som et Baal, der bar ham paa sine Flammer midt op i den vanvittige, tindehøje Salighed, der før syntes ham saa fjern. Han havde ofret sin Tro, sine store vide Tanker, sin stolte Gerning for at naa det. Var ikke Zidis for intet at regne mod alt dette.

— Du skal faa hende, Surgal, sagde han. Du skal faa hende. — Kom lad os gaa.

Da Zidis skreg, og hun hævede sine blanke, dødsensfortvivlede Øjne op til hans, mens hun presede sig ind til ham, rev han sin Haand til sig og rejste i sine Tanker en Mur imod alle de Minder om hendes Lidelses Vej, der kom vældende.

Kun ét vilde han tænke.

*

*

*

Det var en Stund efter.

Surgal slog syv stærke Slag paa den Port i Slottets Mur, der laa Øst for Hovedindgangen, henimod det Hjørne, hvor Templet E-Sagilla, Marduks Helligdom laa.

Talmai stod med bankende Hjerte ved hans Side, og Zidis laa tæt ind til Muren paa det Sted, hvor han havde slængt hende hen, da hun hulkende greb om ham og tryglede med sit Blik.

De tre Kvinder stod ret op og ned og nynnede svagt, mens deres dorske Øjne nysgerrigt hvilede paa Porttaarnet, hvor to Krigeransigter kom til Syne.

Lidt efter aabnedes Porten, og Sural gik frem og talte med Vagten.

— Jeg bringer tre Kvinder til Urramas Harem, og han der, han pegede paa Talmai, er en Slave, der vogter mig mine Varer.

De gik ind, og Porten smækkede rungende i bag dem.

Til venstre laa Slottets lave Bygninger med Indgangsporten mellem to uhyre Fakler. Fløjene af blinkende rødt Kobber var slaaet til Side, og det tunge Forhængs brogede Stof var blodrødt i Skæret. Tre Trappetrin af kridhvide Sten førte op til den, og paa begge Sider, tre paa hver, stod som tavse Gudestøtter spydbærende Krigere.

Over Slottet hævede sig længere ude de hængende Havers kulsorte Masser i Maanelyset, og til højre var Porten til Marduktemplet, der taarnede sig op bag ved. Ogsaa her var de sorte Portfløje aabne, og paa Pladsen indenfor saas en enkelt mørk Skikkelse bevæge sig forbi et flakkende Baal.

Talmai havde strax vendt sig mod denne Port, og hans Øjne kæmpede med Mørket for at se det, han knap vovede at tænke.

Men Surgal slog ham paa Skulderen.

— Nu er Lønnen kommen, og Tingen har du.
— Saa langt kunde jeg føre dig. Jeg har lovet at
bringe dig herind, men hvordan du kommer ud igen,
maa blive din egen Sag. — Fred med dig.

Skriveren vendte sig og gik mod Slotsporten.
De tre Kvinder fulgte ham ludende sløvt, men Zidis
krøb sammen paa Jorden og sendte sit Blik brustent
som en døende Kats efter Talmai, der gik. Indtil
Surgal, hendes Herre, tog hende haardt i Armen og
slæbte hende med. —

Bel-Marduk — — —

For din Fod, du Gudernes fornemste, havde Babels Konger krummet sig i Angst, i Bøn, med Hænderne røde af Offerblod. Forbi dine stirrende Smaragdøjne drev Røgelsesskyer fra Sejrsufringer, og foran dit mægtige Billed dansede Præsterne deres vanvittige Dødsensdanse, og Tusinder af Jomfruers Uskyld er viet dig i din hellige Lund.

Men dit aabne Gab lukkedes ikke, dine plumpe Hænder slap ikke hinanden, du var tavs og lod Rædselen leve i dit Navn.

Og Præsterne var din Rædsels Tjenere, Præsterne var din Aand og din Stemme, dem var det, der lod dig ene tilbage i Tempelhallen ved Foraarsfesten, fordi Kongen ikke havde bøjet sin Nakke for dig.

Var det da dig, du store Hævner, der kaldte paa Kurasch, at han skulde tugte Tronrøveren Nabunahid, eller var det Præsterne? Vidste du, at Perserkongen vilde give dig Fred og lade dit Tempel staa æret i Skyggen af sin Magt, eller var det dine Tjenere, Præsterne, der havde læst det i din Stjernes Vej?

Mon det da ikke var derfor, at der var tyst i Templet, da den bøjede Mand, som endnu hed Babels Konge, idag var kommen til din Fod og med sine rystende Hænder havde slængt Offerdyrets bloddampende Kød i Ovn for dit Blik. Var det derfor, at Præsterne ikke havde danset, at ingen Cymbler havde lydt, at ingen Bønner var sunget, skønt den blege Mand havde grædt, havde flænget sig med Offerkniven i sin egen Arm og tryglet paa sine Knæ om Tilgivelse, fordi han troede Maaneguden Sin mere end dig.

Var det derfor, der var mere dødt endnu, da han var gaaet, og han skulde drage sin tavse Vej gennem Gaderne til Borsippa?

Om Præsterne skulde svaret med din Stemme, Marduk, da vilde de sagt, at du ikke kendte denne Mand mere, fordi du ventede en anden, hvem du vilde give hans Trone.

*

*

*

Der var tyst endnu, da en Skikkelse langsomt kom gaaende mellem Cedrene og Stenegene i Marduk-templets Lund. En fattig Yngling uden Talar, som ikke bar Offergaver.

Han ledte sig varsomt frem, hans Øjne hvilede paa Templets Afsatser og paa Portens tavse mørke Gab bagved den halvcirkelformede Plads af brogede

Kvadersten. Foran denne standsede han og lyttede. En smal Lysstraale skød sig ud inde fra Portens Mørke og bredte sig over Stenbroens matglinsende Flade.

I den svage Tummel ude fra Byen stod med fugtigvarm Aande Lundens kulsorte Cedre som svangre Giganter, befrugtet af Aarhundreders Utugt. I Maanelysets skarpe Pletter stod nogle af Altrene for Babels syv Guder ensomme og kolde.

Det var Talmai, der nu sneg over Pladsen mod Porten med bøjede Knæ og fremrakte Hænder, angst for de Lyde, han ikke hørte.

Ved Indgangen standsede han og lyttede, han saa ind i den mørke Hvælving, standsede igen og lyttede igen. Sov da hele Marduks Tempel?

Men længere inde blev Hvælvingen større og Loftets Buer svandt oppe i Mørket. Der hængte et mægtigt Forhæng i store tunge Folder, og gennem dette var det, at Lysstriben trængte ud.

Han tog forsigtigt Forhænet til Side og saa ind i et stort, dæmpet oplyst Rum, hvor et Ildbækken i hvert Hjørne brændte med svag, osende Ild. Han traadte ind og greb sig til Brystet for at kvæle Hosten i den tunge røgelsetykke Luft, og hans Øjne søgte forgæves at skelne i Halvmørket. Han lagde sig ned paa Hænder og Fødder og famlede sig frem. Saa sad han stille paa Hug og lyttede. Og tæt ved hans Fødder hørte han nu et Menneskes regelmæssige Aandedræt. Han stirrede ned, og da hans Blik lidt efter lidt havde vænnet sig til Halv-

lyset, fangede det en Skikkelse, der laa udstrakt paa en Sivmaatte.

Stille som en Mus nærmede han sit Hoved til den og saa en Kvinde, der sov med begge Hænder for sit Ansigt, og paa den anden Sidé af hende laa endnu en Kvinde og længere henne en til og en til. Deres Armringe glødede i Skæret, og deres hvide Klæder traadte nu tydeligt frem, her over en Hoftebue, og der over et Par runde Lemmer. Saa langt han kunde se, laa de Side om Side og sov.

Han krøb frem langs deres Fødder ad en Gang i Midten, og fik ogsaa set en Række sovende Kvinder paa den anden Side. Et Aandedræt lød hist og her stærkere, en nøgen Arm bevægede sig, og en Sivmaatte knagede, men ellers havde Rummet ikke anden Lyd end den tunge, ubestemte af mange Menneskers Aandedræt.

Han hørte sit Hjerte banke, og han trak Vejret med aaben Mund i hurtige, stakaandede Drag.

For Enden af Rummet kom atter et Forhæng, der var trukket tæt for, og længe sad han foran det og rakte sine rystende Hænder frem Gang efter Gang for at drage det tilside, uden at turde gøre det.

Bag ham begyndte nu pludselig en af Kvinderne at røre paa sig, og hurtig som Lynet smuttede han ind.

Men da skjulte han sit Ansigt med Hænderne og kvalte det Skrig, der sad i hans Hals. Skælvende blev han siddende mellem Forhængets Folder.

Midt i et uhyre stort Rum, hvor Loft og Vægge

kun anedes i dæmrende Mørke, rejste sig Marduks hushøje Skikkelse med de stirrende Øjne og de plumpe Lemmer skinnende af Metal og gnistrende af Ædelstene i Lyset fra to Fakler paa begge Sider af det brede, mandshøje Fodstykke.

Talmai saa skræmt op paa hans Øjne, der ligesom stirrede paa ham og sugede ham til sig i Blikket. Lammet sad han og knugede Forhænget i sin Haand, og sagte hviskede han Jahves Navn Gang efter Gang, mens hans Øjne i uhjælpelig Afmagt blev deroppe paa Marduks grufulde Ansigt.

Dette var Guden af Træ og Sten, som Profeten havde kastet sin Vrede paa, dette var Marduk, foran hvis Billede de glemte Jahve.

Stir ikke paa ham, Marduk, vær barmhjertig, du tavse, thi denne er ingen af dine, og din Rædsels Magt skal ikke knuse ham.

Talmai gemte igen sine Øjne og tørrede den kolde Sved af sin Pande.

Da hørte han dæmpede Stemmer inde ved Gudebilledets Fod, og han saa Skikkelser bevæge sig mellem Faklerne.

Hurtigt krøb han mellem Forhænget og Døren tilbage til Kvindernes Rum og satte sig lyttende ved Siden med tilbageholdt Aandedræt og store stirrende Øjne.

Der kom ingen. Kun Lyden fra de sovende Kvinders dybe Vejr og den dæmpet puslende Lyd fra de knagende Sivmaatter ramte hans Øre.

Men der foran ham stirrede pludselig et Par

forbavsede Øjne ind i hans. En Kvinde rakte sig frem mod ham, støttende sig paa sin Arm, og saa paa ham med et Blik, der nys var vaagnet fra Søvn til Sans. Det sorte Haar vældede ned over den nøgne Overkrop, og en firdobbelt Kæde af Rav lagde sig i tvende Bøjninger over Brystets Høje,

— Hvem er du, hviskede hun og strøg med Haanden Haaret bort fra Øjnene.

Talmai saa kun angst paa hende. Nu taler hun og vækker de andre, tænkte han, nu raaber hun og kalder Præsterne til, og han hørte i Aanden hele den sovende Hal fyldes med Raab og Støj. Nu taler hun og vækker de andre. —

Men Kvinden krøb et Stykke længere frem mod ham, og hendes fosforskinnende Katteøjne kom ham ganske nær. Da aabnede hun for sine hvide Tænder og hviskede igen.

— Hvem er du? Jeg kender dig ikke.

Han satte Fingeren paa Munden og pegede mod Marduks Hal bag ved.

Hun smilte, lagde sig tæt op til ham og strøg ham med Haanden over hans Knæ.

— Mon du er bange for dem derinde? — Sig mig, hvem du er. — Jeg kunde ikke sove og hørte dig pusle ved Forhænget. Hvem søger du?

Men Talmai veg tilbage for hende og saa bekymret henover de sovende hvide Skikkelser.

— Vær ikke bange, sagde hun og fulgte hans Blik, alle de der sover fast nok.

— Jeg kender ingen Vej i Templet, hviskede han næppe hørligt.

— Hvad vil du da?

— Jeg søgte nogen.

— Kom, sagde hun og rejste sig, lad os gaa her ind i Kammeret.

De listede langs Væggen til Hjørnet, hvor en Dør førte ind til et nyt Rum, og Talmai saa, at hele Sidevæggen var en Række af lignende Døre.

Det var et lille firkantet Kammer bag et Forhæng; Kvinden trak det til Side og lod det svage Lys fra Hallen falde ind over to lave Lejer tæt op til mørke vævede Vægforhæng. Paa Gulvet sank Foden ned i et blødt tykt Tæppe.

Kvinden satte sig paa det ene Leje, og Talmai sad paa Gulvet foran.

— Hvor du er mager. Hun følte ham hen over Halsen og Skuldrene. Men dine Øjne brænder som glødende Kul. — Og hvor er din Talar?

— Jeg søger nogen her i Templet, sagde han, og lod sit Blik glide forbi hende ud i Hallen.

— Hvor du ser bedrøvet ud. De gør dig ondt, og nu søger du Marduk for at bede ham hjælpe dig.

Talmai rystede paa Hovedet.

Hun tog hans Haand og følte hen over Fingrene, lod sine egne glide op over hans Haandled og standsede ved Albuen.

— Vist er du ikke meget gammel — og fattig, og bedrøvet. Hun tog ham om Hovedet og gemte det i sit Skød. Saa ung du er — og har maaske

ingen Slægt — og hviler om Natten ude paa Gaderne mellem alle de mange Rædde derude fra Floden. Hun strøg ham gennem Haaret. Og du ser paa mig som ingen af de andre gjorde, som en Kvinde ser paa en Kvinde. — Itsh — de var saa tykke og gamle og rige alle de Mænd, der kastede Mønter i Skødet paa mig ude i Lunden — —

Talmai sprang op og lyttede. Der gik nogen i Kvindernes store Soverum.

— Lad dem gaa. — Det er Præsterne, der kommer oppe fra og har tegnet Stjernernes Gang paa deres Tavler. — Lad dem gaa, hviskede Kvinden.

Skikkelserne gled gennem Forhænget til Mar-duks Hal.

— Du blev angst, sagde Kvinden en Stund efter. Vær ikke bange for Præsterne. — Hvor du er bange.

Han stod foran hende og rakte sine Hænder frem for at spørge. Men hun greb om den ene og smilte til ham.

— Jeg kender ingen som du — saa syg og skøn.

— Er alle Kvinderne derinde? spurgte han pludselig og pegede ind.

Hun slap hans Haand og saa paa ham med Hagen støttet mod sine knyttede Hænder.

— Alle — undtagen jeg.

— Men deroppe — paa det øverste Stokværk, han pegede opad.

— I Marduks Kammer?

— Ja — ja.

— I Marduks Kammer hviler en af Marduks Hustruer.

Han gik hen til hende og saa fast paa hende.

— Og de andre af — Marduks Hustruer, hviler de derude i Hallen mellem de andre?

— Vist ikke, sagde hun, Marduks Hustruer sover bag Gudens Hal — undtagen en.

— Og kender du en af dem, der hedder Amat-Ramman, Astronomen Disis Datter fra Borsippa?

— Det er just hende, Marduk besøger i Nat i det hellige Kammer.

Talmai greb sig til Hovedet med begge Hænder og stønnede. Kvinden rejste sig.

— Mon det er hende, du søger?

Han nikkede.

— En Daare er du. — Marduks indviede Hustru. — Hvem er du, at du lader dine Tanker stige højere end Stjernerne, at du kaster dit Blik paa en af Marduks hellige Hustruer? — Kom.

— Nej. — Jeg søger Amat-Ramman — ingen anden.

— Og jeg siger dig, du er en Daare.

Men Talmai stod med Haanden om Forhænge og saa vredt paa hende med sammentrukne Bryn.

— Hvor er Opgangen til Marduks Kammer? spurgte han.

— Hvad vil du?

— Søge Amat-Ramman.

— Du spøger.

— Nej.

— Jo — vist — kom her — lad mig se dine Øjne. — Skulde du vove, hvad intet Menneske før har vovet?

— Jeg vil — hører du.

— Du tør ikke. Hun lo.

— For hvem skulde jeg ikke turde?

— For ham derinde — for Marduk. — Han vil knuse dig med sin Arm.

— Hvem er Marduk? Kender ikke Marduk.

— Vogt dig.

— Mon du mener ham den store Stenklods med de stive Øjne, spottede han.

— Hvem er du, at du taler saadan?

— Judæeren Talmai.

— Judæer. Hun saa nysgerrig paa ham. — Mon det ikke er Jer Judæere, der ingen Templer har og ingen Guder uden en, som ikke er.

Men Talmai gik hen til hende og lagde sin Haand paa hendes Arm.

— Sig mig hvor Opgangen er til Marduks Kammer. Jeg beder, sig mig det.

— Judæer, gentog hun tankefuldt og hørte ikke hans Bøn. Er du da aldrig angst — eller syg — eller bedrøvet? Hvem kommer I da til I Judæere, naar I beder. — Hvem har I Rædsel for — hvem ofrer I til, naar I elsker? — Kom og sæt dig, fortæl mig om Judæerne.

— Nej — sig mig hvor man gaar op til Mar-
duks Kammer.

— Hvor du er skøn, naar du taler.

Talmai gik atter hen til Lejet og lagde sig paa
Knæ foran hende.

— Hør mig. Om du er god, da siger du
mig, hvor Opgangen er. Der er kun en Ting, jeg
vil. — Alt det andet gjorde jeg, fordi jeg kun
vilde det.

— Hvilket andet?

Og Talmai maatte fortælle om sit Liv, om Amat-
Ramman ved Floden, om sit Fangenskab, om sin
Slægts Død og sin Fattigdom, om Zidis, han solgte
for at komme ind i Templet, om sin Stolthed og sin
Magt, han ofrede, om de Timer foran Tempelmurens
lukkede Port.

— Har du aldrig kun haft en Ting, du vilde?
endte han.

Kvinden rystede paa Hovedet.

— Var der aldrig en du — elskede? spurgte
han og hævede sit Blik paa hende.

Kvinden strøg hans Haar tilbage og saa ham ind
i Øjnene.

— Jeg fik jo aldrig Tid, hviskede hun.

— Men for mig er der kun en Ting, sagde
Talmai.

— Du Stakkel. Hendes Øjne duggedes.

— Og nu siger du mig, hvad jeg vil vide.

— Du gaar i Døden, om du søger derop.

— Jeg vil' endda.

Kvinden rejste sig, krøb paa Knæ hen til ham og greb om hans Lænder.

— Bliv hos mig — jeg kender ingen som du, hviskede hun. Er jeg ikke ung og skøn ogsaa, og mine Arme runde, mine Bryster høje som en Jomfrus. — Og kender jeg ikke de syv hellige Kærlighedskunster? Jeg længes efter dig, thi jeg ved ingen som du.

Og med ét rejste hun sig og løste Bæltet fra sin Midje. Den hvide Klædning gled ned for hendes Fødder, og ganske nøgen stod hun foran ham og strakte sine Arme og sit matglinsende Legeme i lade Vridninger.

— Se — jeg blotter min Skam for dig, thi du er min Sjæls Herre, og ingen er som du.

Men Talmais Kinder brændte, og han lukkede sine Øjne, angst for sit Blod. Da tænkte han paa Amat-Ramman i Marduks Kammer, og han knyttede sine Hænder i Trods mod alt andet, i Had mod det, der ikke var hende. Springende Flammer dansede for hans Øjne, og hans Lemmer trak sig sammen i skælvende Stød.

Og nu slog han Kvinden med sin Haand over hendes glatte Skulder.

Hun krøb sammen til en Kugle paa Tæppet og hvæsedes op mod ham som en saaret Slange. Men straks efter hulkede hun i sine Hænder og dækkede sig med sin Klædning.

— Jeg kendte ingen som du, Herre, græd hun, se, din Slavinde er glad, fordi du straffede hende.

Men da hun saa op, var Talmai ikke i Kammeret.

Han havde listet sig ud i Kvindernes store Rum og krøb frem ad Gangen i Midten, endnu skælvende, med aaben Mund og vildt opspilede Øjne.

Ved Døren ud til Forhallen blev han raadvild siddende. Rummet var fyldt med Lyd, som havde Drømmene listet sig over Kvinderne, og Ilden fra de fire Bækkener brændte svagere med blaalig Flamme.

Da for han sammen og holdt den knyttede Haand for Munden. Et eller andet Sted talte man med dæmpede Stemmer. Det lød, som om de kom dybt inde fra Væggen ved Siden.

Han krøb helt ind til Murens Tæpper og lyttede. Nu hørte han den tunge Lyd af Fødder, der traadte paa en Stentrappes Trin. Nærmere kom de. Fødderne standsede udenfor, og Forhænget gik til Side. To Mænd med hvidt Skæg og lange Klæder skred gennem Rummet mod Marduks Hal.

Talmai aandede igen, og han lyttede, til deres Skridt havde fjernet sig, og han et Øjeblik havde set Fakkellyset skinne derinde fra, da de tog Forhænget til Side.

Det var vel Præster, der kom fra Terrasserne, tænkte han. Og her bag ved maatte Opgangen være. Han krøb ud gennem Døren og stod i den brede Forhal, famlede sig frem langs Væggen og

følte i Mørket det nederste Trin af en Stentrappe. Endnu engang lyttede han, om nogen kom oppe fra.

Men da ikke en Lyd naaede ham, begyndte han at stige op, idet han følte sig for ved hvert Trin. Saa sagte han gik, gav det Genlyd endda i den hule Trappegang, og hans Hjerte krympedes i Angst ved Tanken om, at han kunde møde nogen her. Hurtigere og hurtigere steg han, krybende paa Hænder og Fødder langs Væggen med opadvendt Ansigt. Øverst kunde han skimte et svagt Lysskær, der blev stærkere, og midt i Aabningen saa han nu en Stjerne glimte.

Et køligt Pust naaede ham, og Nathimlen voxede for hans Blik. Han stod kun fire Trin fra Trappens Top, — men nu tøvede han. Om nogen traf ham her, da var det Døden for ham, vidste han. Han satte sig paa Trinet og pressede Haanden mod sit Bryst for at standse Hjertets Slag.

Og mellem dem hørte han ikke, at det larmede uvant stærkt nede i Byen.

Han stod op og kiggede forsigtigt over Trappens Kant. Han saa ud over det nederste Stokværks mægtige Flade og lige for rejste sig det næstes Væg med mørke Billeder i Maanelyset. Og ikke en Sjæl rørte sig noget Steds.

Da gik han helt op.

Flygtigt saa han ud over Lysene nede i Slottets Gaarde og de røde Flimmerpletter ude over Byen og gik saa langs Væggen henimod den sorte Fure, der gemte den udvendige Trappe til næste Stokværk.

Han gik hurtigt, næsten løb op ad den og standsede forpustet paa anden Afsats, hvis Flade var smallere end den førstes.

Ogsaa her var der tomt.

Men i sin Spænding hørte han ikke, at Larmen nede i Byen var stegen til Bulder, og hans Øje saa ikke, at Floden, der bugtede sig histovre var fuld af lysende Pletter, der gled mod Syd, mødtes og skiltes, samledes i Klumper og skød frem i Rækker.

Talmai søgte kun den næste Trappe og steg opad — stønnende ivrigt.

Heller ikke her paa tredie Afsats, der var endnu mindre end den anden, saa han en levende Sjæl. Kun den graalig plettede Flade og Væggens skarpe Maaneskygge.

Men hørte Talmai da ikke de Basuner, der gjaldede ovre fra Tima?

Videre steg han til fjerde og femte Stokværk.

Her standsede han, dukkede sig, pressede sig helt op til Væggen ind i Skyggen. Thi ude i Maanelysen stod en Skikkelse og saa ned over Byen, bøjede sig frem og stirrede paa Lysene, der nu laa dybt, dybt nede. Sikkert havde han hørt Bulderet, og Basunerne, og de lysende Pletter paa Eufrat var ikke gaaet hans Blik forbi.

Men Talmai, der ellers kendte det Sprog, Babels Larm talte, var døv, fordi Blodet hamrede i Øret paa ham, og hans Blik søgte ene opad, fordi Tanken kredsede som en Fugl om Marduks Kammer.

Derfor hørte han ikke, at mange Mands taktfaste

Hyldingsraab i den tunge Natteluft fløj fra Borsippa over den levende Flod til Marduktemplets stille Terrasser, han saa heller ikke, at Lunden ved dens Fod fyldtes af ivrige, hvide Skikkelser.

Ufravendt betragtede han den Mand, der stod og saa ud over Byen, og som i Larmen ikke havde hørt ham komme. Talmai sad saa tavs som selve Templet og ventede, men Manden flyttede sig ikke. Da listede han sig uden om Hjørnet og løb langs den Væg, der laa i dyb Skygge for at naa om til den anden Side. Han famlede sig frem til Trappen og steg op til sjette Stokværk.

Nu saa han den øverste takkede Rand af Marduks Kammer, der kun hvilede en Terrasse højere oppe. Gennem et aflangt Hul brød et svagt Lys-skær ud, og han skelnede den øverste Del af den mørke Kobberdør.

Kunde han nu tænke paa den Larm dernede fra, der voksede for hver Minut? Jo højere Talmai steg, des vanvittigere jog Blodet i hans Aarer, og for hver Stokværk han naaede, bragede det stærkere nede i Byen. Det blev, som om Tusinder af onde Aander havde kastet sig over Babel og væltede Mure og Huse i Støvet, hylende dansede over skrigende Mennesker og hvæsende kæmpede med hinanden.

En Terrasse til — kun en.

Talmai løb op ad Trappen og stod nu paa det syvende Stokværk. Marduks Kammer rejste sig foran ham. I syv Mands Højde hvilte det flade Tag med takkede Rande, og paa alle fire Vægge skinnede

Slangefigurer i gult og Tyreskikkelser i rødt Tegl. Paa den høje, tofløjede Kobberport, der var stærkt belyst af Maanen, glimtede paa grønlig Bund gyldne svajede Linjer og brudte zigzagformede Lister af Sølv.

Talmai saa ned i Dybet og svimlede. Da gik han søgende omkring hele Kammeret og lagde Øret til Kobberdøren, men tyst var der.

Han stod op og stirrede paa Døren, og hans Øjne fulgte i meningsløs Iver Sølvets og Guldets Linier, som om deres sære Vej kunde lade ham glemme. Men Tanken skød Genvej og naaede ham, før han vilde.

Herop — saa højt over Babel, hvor intet Menneske før foruden Præsterne havde sat deres Fødder, maatte han stige for at naa sine Drømmes Maal. Hele sit Liv og sin Lidelsesvej havde han ladet tilbage dybt nede. Og heroppe i den store Tavshed var kun han selv og hende, han søgte.

Men om hun nu ikke kendte ham, om hendes Sjæl var forgiftet af Offerdampene fra Marduks Altre, om Gudens Rædsel var over hende, om hun ikke var alene derinde paa Lejet.

Marduk besøgte hende, sagde de. Hvem er Marduk?

Og Gudens stirrende Øjne gloede paa ham fra Døren, hans brede Bryst, de mægtige klumpede Hænder, hans flade Fødder under den stive Kjortel af Sten, traadte frem for hans Blik paa den grønne Flade.

Den Marduk dernede i Hallen var det ikke, der

besøgte hende heroppe under Stjernerne. Hvem var det da?

Han lyttede igen, og ingen Lyd trængte ud til ham.

Da tog han om Dørens Haandfang. Et vilde han.

Den ene Fløj drejede sig knirkende om Hængslet, og bagved hængte et tykt Forhæng. Hurtigt rev han det til Side og traadte ind.

Et stærkt brændende Ildbækken midt i det store, firkantede Rum, en tyk Luft med Røgelsedampe, der trækker sig i Striber forbi et Alter, hvilende paa tre snoede Slinger af Guld. Tykke, folderige Vægtæpper med vævede Figurer, Billeder af den vingede Marduk i Kamp med Uhyret Tiamât. Gulvet er røde og blaa Kvadre i vexlende Felter. Og mellem Altret og Væggen, tværs for Døren, staar Lejet, bredt og tungt med hvide og purpurblaa Silkepuder, og nedover Siderne og de tykke kuglerunde Fødder af Guld hænger der tunge Frynser og Klokker af Sølv, skiftende med Glas og Ædelstensknapper, der spiller i Lyset.

Talmai standser indenfor Forhængen, bøjer sit Hoved forover og krummer sine Fingre. Paa Lejets Silkepuder ser han de gyldent matte Linier af et nøgent Kvindelegeme. Han lister sig frem, staar igen, gaar atter et Par Skridt, og standser bag Altret.

Hun sover paa Siden med Haanden bøjet om sin Nakke og den tykke, blaaligsorte Haartop. Den ene Arm ligger fladt paa Lejet, og Hænderne drypper sine Fingre ud over Randen. Højt hvælver sig Hoftene og svinger sin yppige Linie ud over det ene optrukne

Knæ, der rødmer og gemmer sine Skygger i Silkepudens Dal.

Hendes Legeme med den mørke, rødgyldne Lødglinser i Skæret fra Bækkenets Ild, mættet af Salve og Vellugt.

Han nærmer sit Hoved til hendes Ansigt, og han tør ikke aande.

Han stryger sit Haar bort fra Panden, og vover ikke at sænke sin Haand.

Hans Øjne gløder sig runde og store, og Branden paa hans Kinder breder sig til Tindingebuen og helt ind til de dirrende Næsefløje, der fanger den sære Vellugt fra hendes salvede Legeme.

Vist er det hende.

Han lægger sig paa Knæ foran Lejet og hans Øjne er ganske nær, han vender sin Kind til for at føle det milde Pust fra hendes Aande.

Hvor han kender de tynde, skarpe Bryn, der som sorte Orme krummer sig over Øjelaagets Kuppel. Hvor han husker det Gærde af lange, bøjede Vipper, der straalere i Halvkreds ud paa Kinden.

Vist er det Amat-Ramman.

Han nærmer sin Haand saa varsomt, som frygtede han, at dens Vej gennem Luften skulde gøre Støj, og stryger den blødt over hendes Arm og langs det bøjede Haandled til de vippende Fingre udenfor Lejets Kant. Hans Øje følger Armens Vej tilbage, gaar forbi Brystes røde Tvillingknopper og stryger sig hen over Skødets skyggedybe Linier over Knæet til den yderste Spids af den svagt rødmende Fod.

Da mærker Talmai, at Hjertet standser sine Slag, som drev der altfor meget Blod igjennem det. Han aander tungt. Hans Hænder ryster, hans Ansigt brænder, det flammer for hans Øjne.

Det er Mandslyst, der vaagner i ham. Det er Lidenskabens Hvirvelstrøm, der æder sig gennem hans Viljes Dæmning. Han rejser sig, bøjer sig henover hende, krummer sine Fingre over hendes Lænd.

— Amat-Ramman, raaber han og stirrer paa hendes Ansigt med opspilede Øjne. Amat-Ramman.

Hun vaagner, hun ser forfærdet paa ham.

Hendes Øjelaag skælver. Hun skiller Læberne. Da griber hun for sig med den Haand, der sov bag hendes sorte Taarn af Haar.

Hun skriger.

Men Talmai synker atter ned paa Knæ foran Lejet og knytter sine Hænder sammen, som vilde han straffe dem for, hvad de nær havde gjort.

— Amat Ramman, hvisker han, bliv ikke bange — sig, du blev ikke bange. — Sig det, Amat-Ramman.

Men hun rejser sig paa Silkehynderne og stirrer forfærdet paa ham. Da lukker hun med ét sine Øjne, dækker sit Ansigt med Hænderne og lægger sig forover med Panden mod Lejet.

— Kommer du til mig, du Gudernes største, du Lysets Herre, du Dragebetvingeren Marduk, mumler hun, og hendes Lemmer skælver. Kommer du til din Slavinde, der er rede for dit Øje, og hvis Lænder

ikke er berørt af nogen Mand. — Kommer du til mig i Talmais Skikkelse, In-lilla Marduk.

Talmai ser forundret paa hende og rækker sin Haand frem til hendes Hoved.

Rejs dig, siger han, thi jeg er ikke Marduk, men Talmai fra Borsippa. — Kender du ikke Talmai mere?

Men Amat-Ramman ligger endnu skælvende med Panden mod Lejet og lægger begge sine Arme om sin Nakke.

— Grib mine Arme — led min Munds Aande, styr mine Hænder, Marduk, at din Tjenerinde maa blive som en hellig Blomst, der aabner sine Blade for dig til din Sjæls Lyst.

Talmai stryger hende over Armen og nærmer sin Mund til hendes Øre.

— Husker du slet ikke Talmai mere.

Hun rejser sig hurtigt, gaar hen til det brændende Bækken og lægger Røgelsekorn paa Ilden. Saa bøjer hun sig til Jorden og kryber ydmygt tilbage til Lejet.

Han ser bedende paa hende.

— Mindes du ikke Floden, Amat-Ramman og Chabil Yamma?

Hun svarer ikke, men griber en Krukke med duftende Myrrha, der staar paa en lav Trefod ved Lejet, dypper sine Hænder deri og stænker sit Bryst, dypper igen og gnider sine Arme. Men hun vover ikke at vende sit Blik mod ham og gemmer sine Øjne i Armens Bøjning.

Talmais Hænder begynder at ryste.

Om hun troede Marduk mere end ham, om hans Magt var over hende, om hun aldrig fik at vide, hvem han var.

— Tænk ikke paa Marduk, siger han og rynker sine Bryn, han staar som en tykvommet Sten dybt nede i Hallen.

— Frist mig ikke, du Gudernes Herre, thi din Tjenerinde vil dø under dit Bliks fortærende Kul, om din Vrede voxer sig større end dit Blods Flammer. —

Rødmen viger fra Talmais Kinder, og hans Mundvige sænker sig i Smerte.

— To Gange syv Dage beredte jeg mig til min Fryds Nat, bliver hun ved, og dine hellige Præster underviste mig i mit ophøjede Kald. — Misundt af Kvinder er jeg, og Mænd tør aldrig røre mine Lemmer med lystne Hænder. — In-lilla Marduk, se, din Tjenerinde venter dig.

Men Talmai rækker sine knyttede Hænder frem mod hende, og han taler hurtigt i snublende Ord.

— Hør mig, Amat-Ramman, min Sjæls eneste. Hvordan skal jeg vise dig, hvem jeg er, naar ikke min Stemme, mine Øjne, min Mund siger dig, at jeg er Talmai. Vil du, jeg skal ridse mig med Kniven i min Arm, at du kan se mit Blods røde Draaber, eller vil du, jeg skal sænke min Haand i Bækkenets Ild, at mit Kød kan brænde for dine Øjne. — Hør mig. — Jeg længtes efter dig, jeg havde kun dig tilbage af alt det fra Floden, jeg bar

Mindet om dig paa mine Hænder som en Blomst, der duggedes, naar mine Tankers Nat sænkede sig over den. — Hør mig. — Jeg blæste min Stolthed bort, som Vinden driver Vinterens Skyer ud over Ørkenens Rand. Jeg gik ved Templets Fod og lod mine Tanker flyve som Duer mod Kammeret her, jeg glemte ham, der er, fordi du havde taget hele min Sjæls Rum, jeg solgte en, hvis Øjne var tunge af Lidelser. — Alle de Ting gjorde jeg, fordi jeg kun havde dig tilbage af alt det fra Floden. — Amat-Ramman, — ved du, at jeg sneg mig ind i Templet og listede mig som en Tyv op til dig med Døden paa min Hæl. — Vil du endnu ikke tro mig, at jeg er Talmal? —

Hun tager Armen bort fra sit Ansigt og ser op paa ham. Hendes Hænder famler ved Silkehyndernes Frynser.

— Mærk min Haands Varme. Han griber om hendes Albu. Føl, hvor mit Hjerte slaar, raaber han og lægger hendes Fingre paa sit nøgne Bryst.

Da borer hun sine Øjne ind i hans og læner sig frem mod ham, hvilende paa sin Arm.

— Du listede dig herop, hvor ingen Fod maa træde, siger hun, og hendes Øjevipper lægger sig blødt ned over Kinderne.

— Vist — ja.

Hun griber Silkedugen og dækker sin Nøgenhed. Men endnu tvivler hun.

— Jeg tror dig ikke, hvisker hun, det kunde ingen vove.

Da sætter han sig tæt op til Lejet og siger med graadtung Stemme.

— Amat-Ramman, lyt til mig, jeg vil synge for dig en Sang, som Amnon i Skænehuset lærte mig. Da kender du min Stemme.

Jeg sov, men mit Hjerte vaagede.

Da hør, min Elskedes Røst, han banker.

Luk op min Søster, min Veninde, min rene Due,

Thi Duggen er falden paa mit Hoved, og mine Lokker skinner
af Nattens Draaber.

Min Elskede stak sin Haand gennem Døren, og mit Indre
dirrede, mine Hænder rystede.

Da stod jeg op for at lukke ham ind.

Mine Hænder dryppede af Myrrha,

Og Myrrhaen flød i Draaber over Laasens Haandfang.

Men han hører hende klage, og han ser hende løse sit Haar, saa at Lokkerne falder ned og skjuler hendes Ansigt.

— Jeg tror dig ikke, hvisker hun igen. Hvorfor frister du mig, du store ufattelige? — skulde Tal-mai have vovet det, som ingen før vovede?

Han rejser sig og staar oprejst med korslagte Arme. Hans Øjne lyner mod hende.

— Jeg vovede det. — Det var mig, der trodsede alle Løgne om Marduk. — Se, om han kommer, vis mig ham, lad mig høre hans Stemme. Hvorfor straffer han mig ikke, at jeg kan mærke hans Haands

Kraft. — Lad ham sende Flammer ned og fortære mig, lad ham løse en Sten under min Fod, at jeg kan synke i Dybet. —

Amat-Ramman skriger, og hendes Legeme skælver under Silkedugen.

— Om jeg var Marduk, vilde jeg da spotte mig selv? raaber han og ser sig vildt omkring. Vis mig en Ting, der er hellig for Marduk, og jeg skal skrige Smædeord til den. — Se, jeg spytter i Asken paa hans Alter her. Jeg vrænger ad hans Billede paa Vægtæppet. — Lad ham komme, lad Væggene styrte ned over mig, lad Loftet aabne sig. — Jeg venter ham. —

Nu er der dyb Stilhed, og Talmai hører hende aande tungt. — Hun dukker sig for den Rædsel, hun venter.

Da ser hun paa ham gennem sit sorte Haars Forhæng og lægger Haanden paa sit Bryst.

— Se Herre — Marduk kommer ikke — thi du er selv Marduk. —

Saa flammer det igen for hans Øjne, og stønende bøjer han sig over hende.

— Hvor er da Talmai, om jeg ikke er det, — hvor er han da?

— Spørg mig ikke, Herre, thi jeg ved det ikke.

— Men sig mig, hvor du saa ham sidst?

— Ved Templets østlige Mur, da jeg gik ind at blive Marduks Hustru.

— Har du tænkt paa Talmai siden

— Spørg mig ikke, Herre.

- Sig det — har du tænkt paa Talmai siden?
 — Spørg mig ikke, Herre.
 — Amat-Ramman, — mit Blod skriger efter dig. —
 — Din Tjenerinde venter dig.

Da kaster han sig over hende og presser hendes Hoved mod sit Bryst, han stryger Haaret bort fra hendes Pande og lægger sin Kind mod hendes lukkede Øjne, han river Silkedugen bort fra hendes Legeme og gemmer sit Ansigt i Brysternes Dal.

Han ryster og Blodet brænder i hans Øjnes Rande.

— Tak, Herre, at du kom i Talmais Skikkelse, hvisker hun.

Men Talmai ved ikke af sig selv mere. Han har aldrig favnet en Kvinde før, og hans Blod har kun villet ét. Nu fik han det. —

— Tak, Herre, at du valgte Talmais Skikkelse, siger hun igen. Hendes Øjne straalere ham i Møde, og hun tager hans Hoved ind til sig.

— Amat-Ramman. — Han ligger paa Knæ foran hende og kærtegner hendes Haar. Amat-Ramman, ved du, at de holdt mig for en Profet? Underlige Tanker havde Jahve givet mig, og jeg talte til dem, fordi de ikke vidste alting om ham. De troede, han bar Rædslen med sig som en Marduk eller en Ninip eller en Nergal, men de vidste ikke, hvem han var. — Se, han har givet mig i dine Arme,

han har ledet min Fod frelst op over Marduks Stokværk til dig, min Veninde, min rene Due. — Mon han da har Rædslen med sig. Tak være Jahve, at han lod mig leve denne Stund med. — Stille, min Veninde, stir ikke paa mig, men læg din Haand paa mit Bryst, at du kan føle mit Hjertes Slag. — Jeg ved, at jeg maa dø, at Marduks Præster vil gribe mig ved Templets Fod og slukke mit Liv ud. Men tænk ikke paa det. — De troede, jeg var Profet, og vidste ikke, hvad de sagde. Thi jeg var kun Talmai, ikke andet, kun Talmai. — Og ved du, hvad jeg tænkte? — Kanske Jahve gav mig Fred, naar jeg fik talt med dig. — Saadan tænkte jeg. — Og Jahve gav mig Fred. — Nu kommer Dagen, se, Amat-Ramman, Lyset er der, om en Stund gaar jeg bort fra dig, min Veninde, min rene Due, og ved Templets Fod venter de mig, men glem det, thi jeg fik den Fred, min Sjæl rakte sig imod. — Hver Nat hviler i Kammeret paa syvende Stokværk en Kvinde, som Marduk besøger, sagde de, og jeg tænkte, hvem er den Marduk? — Men nu har min Sjæl Fred, thi der kom ingen uden jeg. Jeg spottede Marduk og spyttede i hans Alter, og han knuste mig ikke med sin Haand. — Nu ved jeg, at Marduk ikke er, thi det var mig, der var Marduk.

Amat-Ramman har rejst sig paa Lejet, og hun følger hans Mund med sine Øjne. Hun rækker sin Haand ud imod ham og stryger ham over Halsen, og hendes Øjne fyldes med Taarer.

— Talmai — Talmai — —

Hans Ansigt straalere.

Dagslyset lægger sig hen over hans magre Kinder.

Da drejer han lynsnart Hovedet mod Døren, og Amat-Ramman lytter.

Der lyder Skridt paa Terrassen, de standser udenfor. Man hører Kobberdørens Fløje dreje sig paa sine Hængsler. — Amat-Ramman springer op og sidder paa Knæ med Hovedet fremadbøjet.

Og nu stod der to Mænd i Kammeret.

Forundret indtil Angst saa de paa Talmai. Den ene af dem, en hvidhaaret Olding, gik frem mod ham og stirrede ham ind i Øjnene.

— Hvem er du? spurgte han strengt, og den anden Mand tittede nysgerrigt frem bag hans Skulder.

Men Talmai saa roligt paa dem og foldede sine Hænder sammen paa Ryggen.

Amat-Ramman havde angst dækket sig med Silkedugen, hendes Øjne hvilede snart paa Talmai, snart paa Mændene, og hun skælvede.

— Hvem vover at sætte sin Fod i Marduks Kammer? spurgte Oldingen igen, taler mine Øjne sandt, ser jeg en Mand staa foran mig, eller er mine Øjne sløve af Alder?

— Dine Øjne har Ret, sagde den anden, du ser en Mand.

— Men hvem er da den, der vover, hvad ingen før har vovet?

— Talmai fra Borsippa — Judæeren Talmai, svarede han roligt.

Da skreg Amat-Ramman og kastede sig ud over Lejets Kant, vanvittig af Skræk.

— En Judæer. — Oldingen hævede sin Røst og raabte i hellig Vrede.

— Marduk, In-lilla Marduk — ser du din Skændsel?

— Før mig bort, jeg ved, hvad der skal komme.

Den af Marduks Præster, der ikke havde talt, gik over til Lejet og befalede Amat-Ramman at rejse sig, og han lagde hendes Klædning, som han havde haaret i Haanden, paa Silkedugen.

Men hun rejste kun Hovedet og saa paa Talmai med et Blik, der var sløret af Graad og Angst.

— Ikke Marduk men Talmai — ikke Marduk men Talmai, stønnede hun.

*

*

*

De førte Talmai ned ad Stokværkstrapperne, og Amat-Ramman kom efter i sin lange hvide Klædning. Hendes Blik var lænket til hans Skikkelse, og hver Gang han vendte sig omkring og saa paa hende, rakte hun sit Hoved frem, og hendes Øjelaag lukkede sig i.

Ude over de flade Marker mod Øst stod Solens kobberrøde Skive, og Palmer, Mure og Bygninger nede i Byen laante dens Farve. De snorlige Gader, sorte af Mennesker, trak sig som levende

Linier ud fra Slottet og Tempelmurene og tabte sig langt borte ved de røde Mure mod Syd.

Talmai gik langsomt, og hans Blik søgte ud mod Borsippa, som om han vilde gemme det der, — fjernt fra sin Skæbne.

Paa to Steder derude steg Røgen lodret tilvejs fra store Baal, og Floden var fyldt med Pramme og Baade og Tømmerflaader, befolket af mørke Skikkelser.

Ved Foden af Templet kom andre Præster til, og Talmai saa flygtigt, at Lunden vrimlede med hvidklædte Kvinder.

Mest saa han paa Amat-Ramman. Hans Blik søgte hendes Gang efter Gang, han havde intet mere af sin Sjæl, som ikke flammede mod hende. Han tænkte slet ikke, sansede ikke.

Og Amat-Ramman stod og saa paa ham, endnu lammet af Rædsel, eller af Undren, eller af Drøm. Ikke havde det været Marduk, men Talmai. — Talmai fra Floden, som de troede død. Talmai fra hendes Drømme.

Mænd og Kvinder omringede ham og stirrede nysgerrigt paa ham. Videre fløj Rygtet om, at en Judæer havde vovet at besøge Marduks Kammer, man undredes over, at en saadan Mand levede endnu, at Guden ikke i sin Vrede havde dræbt ham, og man skælvede ved Tanken om det, der maatte komme efter en saadan Gerning. Langt fra var det ikke, at de rasende Præster og Tempelkvinder havde kastet

sig over ham og flænget ham til Døde med deres Negle.

Men seks Krigere førte ham gennem Lunden over den brede Plads til et af Slottets Fangerum.

Og Amat-Ramman bar de ind i Templet.

*

*

*

Beretningen om Talmai, om den uhørte Krænkelse, der var budt Marduk, naaede frem til Belzarussur.

Det var Urrama, der bragte ham den.

Men Arvefyrsten forstod ikke, hvad hans Hushovmester sagde, han hvilte paa sit Leje i det kongelige Soverum, og rundt om laa Slaver og Hoffolk fladt ned paa Tæppet i Skræk. Belzarussur havde knuget sine Hænder fast ind til Brystet, hvor Hjertet slog i springende Slag. Hans kridhvide Ansigt med de blaalige Skygger over Kindernes skarpe Folder var i vanvittig Angst presset ned mod Puderne. Haaret og Skægget strittede vildt, og to Tjavser klæbede fast til Panden, der glinsede af Sved.

Urrama bøjede sig til Jorden og berettede:

— Ophøjede Hersker, Gudernes benaadede, gid min Herre maa faa Fred af Marduk og mange Aar og Dage. Hør din Tjener Urrama.

Belzarussur hævede sit Blik paa ham, fjernt og uforstaaende, som om han ikke kendte sin mest betroede Mand.

— Ophøjede Hersker. — En Judæer har vovet at krænke Marduk. Han har bestaget hans Tempel i Nat og søgt den indviede Kvinde, der hviler i hans Kammer. — Gid Kongen, min Herre, maa faa Fred. — Men hvem hævner denne Frækhed. Sig mig, Herre, hvad vi skal gøre.

— Marduk, læspede Belzarussur og fæstede sine vilde Øjne paa ham. Marduk — ja — vist — vi bereder Marduk et Offer.

— En Judæer har krænket ham. — Hører I, ophøjede Hersker — en Judæer har krænket ham.

Belzarussur rejste sig paa sine Arme og spilede Øjnene op.

— Perserne, stønnede han og sank tilbage i Puderne med en hul Hostelyd. — Er Perserne foran Murene? — Taarnet mod Vest — de har forladt Taarnet mod Vest. — Sæt dobbelt Vagt. —

— Alle Mure har dobbelt Besætning. Frygt ikke, ophøjede Hersker.

Men Urrama vidste, at var der nogen, der i dette Øjeblik havde Grund til at frygte, da var det Belzarussur. Var der nogen Arvefyrste, der aldrig naaede sin Faders Trone, da var det ham.

Thi ude fra Borsippa kom Kurasch, Babels Gader var fulde af hans Folk, og Mængden viftede til dem med Palmeblade.

I Nattens Mørke havde Perserne stormet Murene om Kongeslottet i Borsippa. Fra Floden var de gaaet op imod ham, og Nabunahids Krigere havde

forladt deres Konge, kastet Vaabnene og hyldet Kurasch.

Kong Nabunahid var i Lænker bleven ført til ham.

Men Belzarussur vidste endnu ikke andet, end at Perserne laa udenfor Byen, eller maaske var i Færd med at belejre Kongen, hans Fader, i Borsippa.

— Lad ikke dit dyrebare Helbred lide under en unødvendig Angst, Herre, sagde Urrama igen og smilte. Giv Befaling til, at de bereder dig et overdaadigt Gæstebud, der kan sprede dine Tanker.

Belzarussur rejste sig og strøg sine Fingre over de sløve Øjelaag.

— Gaa, og sig det, Urrama, raabte han, sig, jeg ønsker et Gæstebud, der kan døde alle dumme Tanker om Fare. — Har vi ikke stærke Mure, har vi ikke Krigere og Vaaben nok? — Mit Helbred taaler ikke Frygt. — Gaa — gaa —

Og Urrama gik. — Han gav Befaling til, at man i Slottets store Søjlehal skulde sætte de lange, tunge Borde frem, fylde dem med alt, hvad der fandtes af gode Spiser og sjældne Vine indenfor Murene, man skulde bringe frem de kostbareste Krukker og Kar, ogsaa de Guldkar, som Nebukadrezar havde røvet fra Templet i Jerusalem, og alle Haremskvinder, Danserinder og Tempelskøger skulde smykke sig til Dans.

Da han havde gjort det, gik Urrama til Marduks Tempel, listede sig gennem Lunden og over For-

gaarden til den Port, udenfor hvilken Talmai saa ofte havde siddet. Han gav Vagten Befaling til at aabne den og forlod Slottet. Paa sine egne Ene-mærker vilde han vente paa det, der skulde komme og være rede for den, han vidste vilde blive Babels Hersker, inden Sol gik op. —

Men indenfor Slottets Mure skælvede man, fordi man frygtede Marduks Hævn.

Aftenen er kommen. I den store Sal med de mægtige brogede Vægtæpper og Søjlerne af Porfyr og Diorit ligger Belzarussur til Bords. Og langs med det lange, tunge Bord, der bugner af Retter, og hvor Faklernes Skin blinker i de gyldne Kar, sidder og ligger hans tavse Hoffolk.

Stumme, rædselsknugede, thi udenfor Murene staar allerede Perserne.

Man hører dem larme, man hører Byen brøle. — Babel, der har solgt sig selv.

Arvefyrsten har malet sit Ansigt rødt, at det ikke skal ses, hvor bleg han er, men naar Sveddraaberne siver ned i hans Skæg, trækker de hvide Veje over hans Kinder. Et guldstukket Klæde er bundet ned over hans Øren, at han ikke skal høre. Hans Øjne flakker fra deres dybe Huler angst spørgende, ondt stikkende, mørke i Raseri, og fugtigblanke af Graad over Rækken af Hoffolk og Krigsoverster. Han brøler til dem, at de skal drikke, at de aldrig maa holde op. — Han tæller de Skaale, de tømmer —

drikker selv. — Han kryber frem mod Slavinderne, der danser nøgne foran ham paa Tæppet og slaar spøgefuldt efter dem, men hans Latter ender i hæse Brøl, og han tumler ned paa Lejet med Hovedet i sin Arm — rejser sig igen — drikker igen. Han befaler de Slaver, der spiller for ham, at de skal holde op, skønt han ikke hører deres Musik gennem Øreklædet.

— Urrama — hvor er Urrama? — Han vrider sine Fingre. Hvor er Urrama?

Rasende slænger han sig hen mod Øversten for hans Gildinger, der sidder tæt ved ham. Han brøler ham ind i Ansigtet, at han skal skaffe ham Urrama, men Gildingens ser kun angst paa ham.

— Du frygter for noget, brøler Balzarussur til ham. Du hører noget derude. — Se, dit Ansigt trækker sig sammen, du lytter.

Han tager sig til Struben og vinker ad de Slaver, der staar bag hans Leje. —

Grib ham, hvisker han hæst og peger paa Øversten, grib ham, og stil ham op der — der — foran mig, at mine Øjne ikke skal slippe hans Ansigt. — Jeg vil læse i hans Blik, hvad der sker — du skal være den første, der — naar de kommer — hvis de kommer — da er du den, der skal bløde. — Se, hans Ansigt — se — haha — — saadan, rolig — just rolig. — Du vil jo ikke dø — vel — og du skal ikke dø — thi de kommer ikke — vist ej — de kommer — ikke. — At nogen kan tænke det, haha — rolig — se, nu er dit Ansigt stille. —

Skriften i dine Øjne er mild. — Sæt ham Skaalen for Munden og lad ham drikke. —

Men ved hans Leje staar nu en Præst fra Marduks Tempel og bøjer sig ærbødigt, Belzarussur lægger sit Øre op til ham.

— Sig mig det — hurtigt — er der sket noget — svar. —

Men Præsten hvisker ham roligt nogle Ord i Øret, og Arvefyrstens Ansigt klarer op.

— Du har Ret — denne Judæer — bring ham herind — hurtigt, jeg vil se ham. —

Præsten gaar, og Belzarussur lukker Øjnene i et enkelt Sekund, som om en bestemt Tanke en kort Stund har givet ham Fred.

Men straks efter flakker hans Blik atter rundt, standser ved Øversten for Gildingerne og sænker sig beroliget, da det møder hans rolige Ansigt.

De fører Talmai frem.

Hans Blik vandrer forundret omkring og standser ved den elendige Skikkelse, der ligger med vilde Øjne paa Lejet. Er dette Belzarussur?

Arvefyrsten rejser sig paa sin ene Arm og stirrer Talmai ind i Ansigtet.

— Er det dig, der har krænket Marduk? spørger han.

Talmai nikker.

— En Judæer — en af disse fremmede Slavehunde. — Belzarussur hvæser mod ham. Er det ikke Judæerne, der har krænket Marduk fra den Stund, de satte deres Fod paa Babels Grund? —

Er det ikke Judæerne, der har aabnet Portene for Kurasch? — Er ikke Judæerne som en Pest for Babel. Og nu — en Judæer har vovet at bestige Templet og favne en af Marduks Hustruer. — Slid ham ihjæl — lad mig se hans Hud flænges for mine Øjne, at det kan dulme mit Blod.

Talmai ser roligt paa ham. Er dette Belzarussur?

— Eller nej — han og hun, Kvinden, skal dø sammen. — Gør Ovnens gloende foran Marduks Billede, lad Marduk selv se deres Legemers Pinsler og høre deres Skrig.

Belzarussur kaster et Blik paa Øversten for Gildingerne, hvis Øjne endnu er rolige. — Da bøjer en Gilding sig frem til Arvefyrsten og hvisker ham i Øret, at Rygtet fortæller om Talmai, at han er en Profet blandt Judæerne.

Belzarussur ser hen paa ham. — En Profet — haha — en Profet. — Er du en Profet?

Talmai ryster paa Hovedet. — Nej, han er ingen Profet. — Kun Talmai, et Menneske — ingen Profet.

— Hvis du er Profet, da kan du vel tyde mig min Drøm i Nat, spotter Arvefyrsten. Hør, du Profet — du store Seer — haha — jeg saa en Haand — en stor Haand — en Haand saa stor, at ingen har set den større — den skrev — —

Hans Blik glider over paa Gildingeøverstens Øjne.

Larmen stiger udenfor.

Og Belzarussur synker stønnende tilbage i Puderne, thi han ser, at Mandens Øjne vider sig ud, og at han drejer Hovedet og lytter. Men Talmai fører de bort igen til Templet.

Der er dyb Tavshed i Salen, alle lytter, og kun Arvefyrsten ligger paa Lejet og raller hæst.

Nogle lister sig bort.

Øversten, der staar mellem to Krigere, skælver, og hans Tænder begynder at klapre i Munden paa ham.

Da rejser Belzarussur sig, og støttet paa sin Arm stirrer han som en vanvittig med rødrandede Øjne paa Væggen tværs for.

Raab, Vaabenlarm, Skrig bryder ind udefra. — Man hører hurtige, klaprende Skridt i Slottets Rum. — Kvinder hviner et eller andet Sted.

Belzarussurs Blik er som naglet til Væggen. — Hans Bryst bevæger sig som i Krampe, hans Mund gaber, hans Legeme vugger paa Hænderne som en Baad paa Søen.

— Haanden, skriger han, Haanden — de — hjælp — Haan — — —

Han falder med Ansigtet plat ned paa Lejet, og Krampen dønner gennem hans Legeme.

— Perserne, raaber de udenfor.

— Perserne kommer. — —

Da springer Øversten for Gildingerne frem mod Arvefyrsten, griber et kort, bredt Sværdt, der ligger ved Siden og kaster sig over ham.

I et eneste Stød borer han det med begge Hænder ind i Ryggen paa ham og spidder ham til Lejet.

Belzarussur kaster Nakken haard tilbage og en Blodstrøm flyder ud af hans Mund. Den kvæler hans Stemme.

Foran Marduks Billede staar en stor Offerovn af Jærn.

Tung, tykmavet, hvilende over Ildstedet paa tre mægtige Ben. En uhyre stor Kumme.

Præster og Tempelkvinder flokker sig i det skumle Rum foran Ovnén og venter paa det Offer, der i Nat skal bringes Guden. — Et Offer, som end ikke Perserne kan faa dem til at glemme. Amat-Ramman, Marduks Hustru, og Talmai, den dumdristige, den falske judæiske Profet. — Et værdigt Offer.

Nu kommer de med dem.

Først leder de Talmai frem. Han er nøgen. Med langsomme Skridt og bøjet Hoved kommer han gaaende mellem to Præster. De standser foran Ovnén.

Og der kommer en Mand bærende med Amat-Rammans nøgne Legeme. Hendes Hoved hænger slapt bagover og slaar for hvert Skridt mod hans Skulder. Hendes Haar er løst og flyder ud over hans Arm. Han lægger hende ned paa Jorden, hvor hun bliver liggende sammenkrøben med lukkede Øjne, ligbleg.

Talmais Øjne finder hende der. Det flammer op i dem, han kaster sig ned over hende og raaber hendes Navn, tager hende om Hovedet og hæver hendes Ansigt op til sig. — Hun aabner en kort Stund sine Øjne og ser forvirret, rædselsstum paa ham. —

Men nu griber de ham og bærer ham hen til Ovnén, hæver ham op og kaster ham ned i Offerkummen, der som et Gab sluger ham for Tilskuernes Blik. Ligesaa tager de Amat-Ramman og slænger hende deri. —

Med en Fakkél tænder de derpaa Vedet, der er lagt til Rette i en spids Kegelé under Ovnén, Røgen vælder op over Kummens buede Sider.

Præsterne synger, Cymblernes Lyd blander sig med de dansende Kvinders Larm og Skrig, vildere danser de, svirrer rundt i vanvittig Betagelse, Flammer slikker op ad Ovnens Ben og ind under Bunden. De kaster mere Brænde og tørrede Dadelkærner paa, de bærer til fra alle Kanter og slynger det ind i Baalet, Røgen fylder det vældige Rum og trækker langsomt forbi Gudens Billede ud gennem to Aabninger i Væggen oppe under Loftet.

Talmai griber om Amat-Ramman og søger at rejse hende op fra Kummens Bund.

Hendes Hoved falder slapt ned paa hans Arm.

— Amat-Ramman, hvisker han, tilgiv, at jeg gjorde dig dette. — Tal til mig, sig til mig, at du tilgiver mig. — Du skal ikke være angst for at dø, din Sjæl udslukkes, det er alt. — Tro ikke, de vil

pine dig efter Døden. Landet, hvorfra man ikke vender tilbage, er ikke, det er en af Mardukpræster-nes Løgne. — Din Sjæl udslukkes, og saa er der ikke mere. — Det er, som om man sover, kun som om du var falden i Søvn ved min Side. — Og tænker nogen, naar han sover, paa, at han skal vaagne igen? — Frygt ikke, Amat Ramman, jeg skal være hos dig saa længe, jeg kan. —

Men hun løfter ikke sit Hoved og aabner ikke sine Øjne. Han lægger sit Øre til hendes Bryst og lytter efter hendes Hjertes Slag.

— Amat-Ramman — jeg hører, dit Hjerte slaa stærkt og hurtigt som en Fugleunges i Angst. — Husker du Floden og Chabil Yamma? Tænk paa alt det, og glem Døden. — Vidste vi vel dengang, at jeg skulde holde dig i mine Arme her i Marduks Ovn?

En kvælende Varme begynder at fylde Ovnens mørke Indre, og Røgen skjuler Aabningen for hans Blik.

— Amat-Ramman, se paa mig, lad mig se dine Øjne endnu engang, mens det er Tid. — Jahve har været mig god, at han lod mit Blik være hos dig til det sidste. —

Ovnens Bund begynder at brænde hans Fødder, og en svidende Varme æder sig rundt om hans Øjne. Da griber han Amat-Ramman i sine Arme og løfter hende op.

— Se, Amat-Ramman, jeg skal løfte din Fod fra den svidende Bund. Læg dit Ansigt ind paa

min Hals, at Varmen ikke skal dræbe dine Øjne før Tiden.

Han stamper med Fødderne paa det hede Jærn, der brænder dem hvide. Kødets løsnis fra Fødsallerne, og han føler det midt under de umenneskelige Smerter, som traadte han i noget fugtig, klæbrigt, — men endnu holder han hende i sine Arme, at hendes Hud ikke skal svides. Han dækker hendes Ryg med det lange, sorte Haar, og holder sin ene Haand over hendes Kind.

— Se paa mig, hvisker han med en Stemme, der ryster af Smerte, se paa mig — thi nu er Tiden omme, lad dine Øjne hvile paa mig engang endnu. — Amat Ramman — Amat — — —

Hun ligger som en død Masse i hans Arme, og ikke den mindste Trækning røber, at hun lever.

Da overvælder Smerterne ham. Han vakler over mod Siden af Kummen, og hans Skulder brændes med en sivende Lyd. Han glider ned paa Bunden — skriger.

Men endnu holder han Amat-Ramman i sine Arme, og hendes Legeme hviler paa hans.

Talmais Øjne lukkes, hans Ansigt trækker sig sammen i vanvittig Smerte, men hans Arme klemmer endnu sammen om hendes Liv, og hendes Ansigt hviler paa hans Hals.

Og i dette sidste Favntag gik de ind til Søvn.

I alle Templer holdtes Takofringer.

I Marduks, i Maaneguden Sins, i Luftguden Rammans, i Solguden Samas' Templer. Nergal, Gravstadens Herre og Ødelæggeren, Ninip, Kæmperen og den mægtige Jæger, Ea, Herskeren i det dybe Vand, hilste Kurasch gennem Præsterne, deres Tjenere.

Hele Babel jublede til Kurasch.

Guder, Embedsmænd, Præster og Borgere. Selv Pøbelen.

Nabunahids Krigere brød deres Troskabsed og gav sig i Persernes Vold.

Pladsen foran Slottet var et broget Hav af jublende Mennesker i Festdragt med Palmegrene i Hænderne. De rige og fornemme kom ud af deres Boliger og lod deres Slaver bane sig Vej gennem de mylrende Gader. Kvinder i hvide og blaa Klæder med Guld og Smykker kom frem paa Tagene, fulgte med Øjnene nysgærrigt Menneskestrømmen paa dens Vej og lod Slavinder kaste Blomster og Mønter ned til Pøbelen og de persiske Krigere, der begyndte at

blande sig mellem Byens Folk, overalt hilst med Begejstring. —

Persernes Hovedsmænd begav sig til Istar's hellige Tempellund, om hvilken Rygtet havde naaet dem, længe før de tænkte sig som Babels Herrer. —

Istar-Nanâ, den nøgne, med de rige Smykker, de lange Lokker og svulmende Bryster, hvoraf hun med Haanden sprøjtede Frugtbarhedens Mælk.

Utroligt havde Fortællingerne lydt i de kolde stærke Perseres Øren om den forunderlige religiøse Skik, der drev Kvinderne til i hendes Lund at give sig til enhver Fremmed, der kastede Penge i deres Skød, og om den hellige Omsorg, hvormed de gemte deres Utugts Løn. —

De vilde se det. —

Og meget mere fik de set i Babel, som deres Tanker knap havde vovet at strejfe.

Skænkehuse, Kvindehuse, Tempellunde, Pladser, Gader og Haver fyldtes af de nye Mænd, de 10,000 udødelige, Naturens uberørte og endnu ufordærvede Børn, hvis store, forbavsede Øjne flakkede rundt paa denne oversanselige, pragtdovne Bys marvløse, men forførende Liv.

Som et gyldent Bæger fuld af Gift skulde Byen blive for dem. Skøgen Babel skulde suge deres Manddoms Kraft, hendes Vin og bløde Lejer slappe deres muskelsvære Lemmer.

I Slottet tændte Magerne den hellige Atarild og sang den gamle persiske Trosbekendelse, *Ahuna*

vairya, „Herrens Vilje“ og paa Bel-Marduks gamle Jord klang Hymnen til Auramazda:

— — Zarathustra, — hvor er din retfærdige Ven, — hvem ønsker at være lydig mod din høje Pagt? Det er Kong Vishtaspa i Dommens Stund. Og de som han ved sin Lovsang omvender, dem vil jeg opaaabe med Vohu Manos Ord — — —

Og Zarathustrahymnen skal synges vidt ud over Evfrats Land, Atarilden skal tændes paa Babels Grund gennem mange Aar, og de som han ved sin Lovsang omvender, skal blive mange. Og flere endnu vil i Tiden tækkes Auramazda. Hans hvide Sjæl og hans Fjende Ahrimans Rædsel vil suge sig ind i deres Hjærter, der skjælv for Marduk og bøjede sig trællelydigt for Jahve.

Lysets Gud og Mørkets Fyrste og de onde Aander, hans Hær, skal blive den ny Tids Løsere. Gennem Tusinders Sjæle skal de gaa lutret frem til de sidste Dages Kristne, der vejer deres Hjærter paa Vægten mellem Godt og Ondt. —

Kurasch besteg de hængende Havers Stokværk og saa ud over Byen, der laa ved hans Fødder med de endeløse Gader, Tempelkolosserne, mørkegrønne Haver og rige Paladser, der spejlede deres brogede Mure i Floden. Han saa de mørke bølgende Striber af Mennesker, lyttede til Raabene — og undredes. —

Han saa Præster, Embedsmænd og Borgere i Byen skride frem dernede gennem Slottets Forgaarde for at give ham Troskabsed — og han undredes. —

Han tænkte paa Nabunahid, som i dette Øjeblik

sad lænket i Slottets Fangerum for senere at føres bort langt mod Nord til Karmanien som Perserkongens Slave. Ingen havde rørt en Haand for at befri ham, ingen givet Godtord for ham, ingen draget et Suk ved hans Søns, Belzarussurs Drab, — ingen. —

Kurasch, Kongen af Ansan, der stod midt i Solen i sin lange hvide Ankelkjortel med Guldfrynser og paasyede Figurer, vendte sit korte, sammentrængte Ansigt og de smaa glippende Øjne mod sin Søn Kambyses og Gubaru, den ny Satrap, der havde ledsaget ham op over Trapperne, og han rakte sin Haand ud mod Byen.

— Babel er som et Barn i min Haand, sagde han, det leger og lyster, og lægger sig smilende ind til den, der tørrer dets Taarer. —

Jeg tror, den er klogest, som føjer Barnet og giver den det at lege med, det helst vil have. —

Og Kurasch smilte med sine missende Øjne, der svandt ind til smalle Linier i et poset Net af kloge Smaarynker.

Men Kambyses, hans Søn, bed Tænderne sammen og bøjede tavs sit unge mørke Hoved paa den brede Nakke. —

*

*

*

Ude paa Sletten Dura samledes Judæernes Gola.
Alle Ansigter vendtes mod Vest, mod Jerusalem
og Zion.

De sang. —

Selv de Judæere, som havde Hus og Jord i
Babel og ikke vilde drage en usikker Fremtid imøde
i et hærget Land for en Helligdoms Skyld, de aldrig
havde set, glædedes i deres Hjærter over den ny
Tid under den sikre Haand.

Blandt disse var Joran, Faderen til Haggai. —
Haggai, der sørgede over Talmai.

Og ude paa Sletten laa endnu den magre Hob
af slægtløse Tiggere.

Den ny Tid var kommen ogsaa for dem.

Alle de Stakler, der sørgede over Talmai, fordi
han havde været Oljen, som lægede deres Saar,
Haabet for dem, den ny.

Haggai talte til de unge om ham, lod hans Ord
skrive paa Tavler og gemte dem med endnu dybere
Skrift i sin Sjæl.

Og de slægtløse Tiggere græd over Talmais
Skæbne.

De tænkte ikke, at han var Menneske som de selv.
Kun Menneske — kun Menneske.

Men den, hvis Tanker stiger højest har det dybe-
ste Fald.

Just fordi Menneskesjælen aldrig ustraffet kæm-
per sig ud af Legemets Dragefavn. —

De kaldte Babel en Skøge. —

Var det, fordi den var skøn og fuld af Rigdom og fordi den havde smykket sig med Tusinders Gaver og gæstfrit budt fremmede Mænd til sit Kammer?

Kan hælde, det var det. —

Men Skøgen var bleven gammel. De bløde Lemmer var bulnet ud, den smykkede Haartop graa-net, de luende Øjne havde brændt sig selv op i alt for megen Brunst. Hun sad i sit Kammer og stirrede ud med en elskovstræt Kvindes sugende Blik efter ham, der kunde gyde ny Hede i det syge Blod, hun krummede sine Fingre efter den Mand, der var stærk og hed og ny nok for hendes trætte Favn.

Og denne Mand kom, sejrsvant, elskovsfrisk, mandsgraadig, klippestærk. Han besteg hendes Leje og hun blev ung i hans Arme. —

Kan hælde, det var derfor, Babel mest var Skøge.

Thi just Skøgen er det, som fortæres af egne Drifter og lever i ny Brunst, — daaner hen, blusser op i evigt Selvbedrag, — til den sidste Elsker, Døden, har knuget hende kold. —

Babel er forlængst knuget kold, dens Legeme er raadnet, smuldret, blæst ud i Floden som Støvdampe, og Ørkensandet har dækket Knoglerne med sine gule Miler. Midt i Solens svidende Baal, mellem Myriader af stikkende Fluier, i Febertaager vover man at grave efter de sprøde Knogler, man lægger dem for sig, sætter dem sammen, fantaserer sig runde Lemmer, svulmende Bryster paa dem — og fører dem bort. Thi ingen har glemt den store Skøge endnu, og ingen vil nogensinde glemme hendes Legemes Pragt. —

Skøgen Babel var alle Tiders Harm og alle Tiders undrende Længsel. —

Men Floden — —

Var ikke den Babels Moder? Gled den ikke fed og lad gennem Kaldæa og ødslede sine Rigdomme paa det skønne Barn, der blev en Verdens dronningehøje Kurtisane?

Vist ja — den glider endnu, men træt, gold, støvgraa. Den slikker sin Datters Knogler og luller sig videre frem i sløv Gammelkones Gang.

Og dette er Skæbnen. — En unaturlig Moders Straf. Ned ad Floden kom alt det, der dræbte Babel. — Krigere, Mordbrændere, Oprørere. — Fra Nord ad Floden kom det, — ogsaa Rædslen, der steg op ad Kaimurene og kastede sig over den lystne, sveddampende Stad.

Mon de saa det i Stjernerne fra Marduks Terrasser dengang, at du skulde blive Forræder, Evfrat, — dit Barns Morder. —

Slotte og Templer skulde staa tomme, Stadens
Tummel tystne, Taarne blive til Huler og Vildæsler
og magre Faarehjorder græsse over Stedet. —

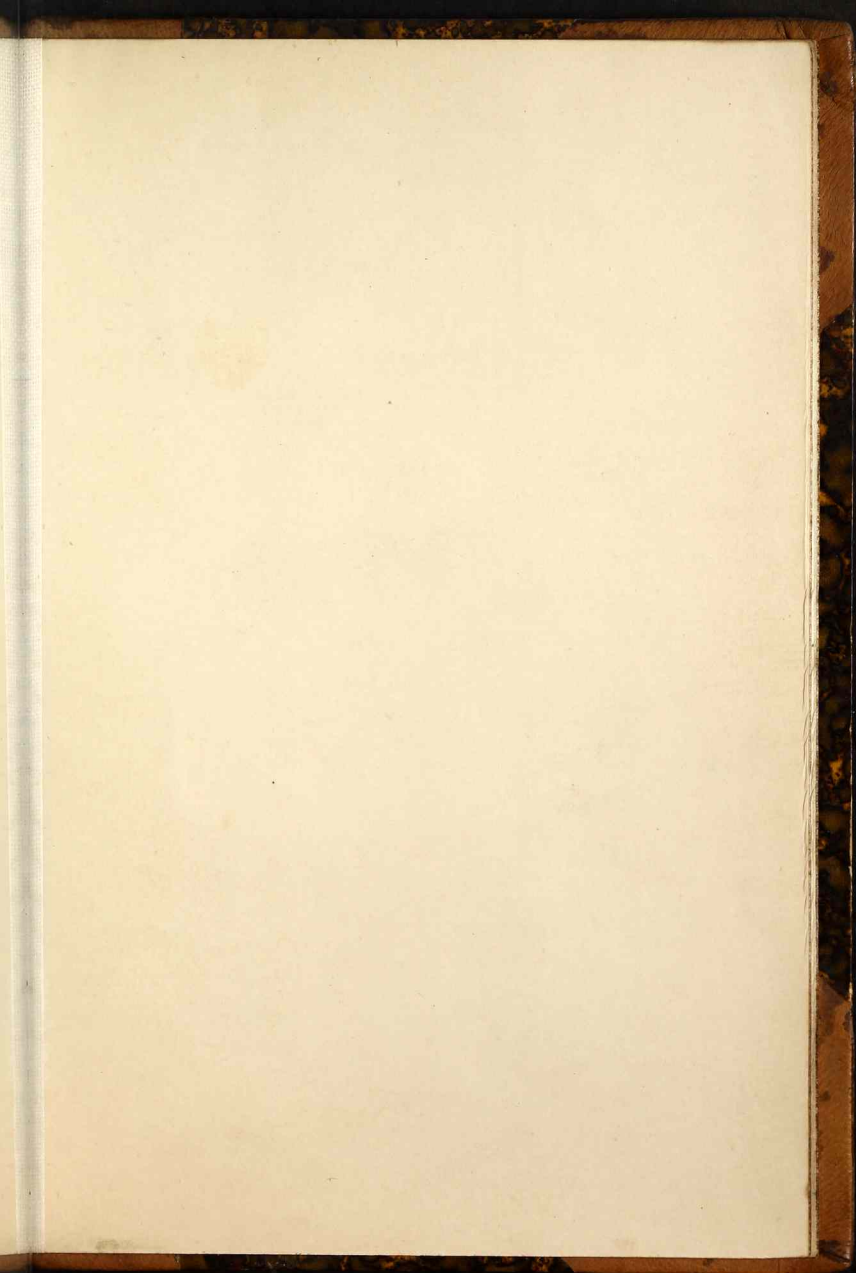
Mon de saa det i Stjernerne, at Floden skulde
blive Forræder. —

Eller troede de, at Stjernerne løj? —

RETTELSE.

Side 33, Linie 10 f. n.: skummende — skal være: skummel.

V. PIOS BOGHANDEL

NIELS HOFFMEYER
CASPAR DAAE

FORTÆLLING

Kr. 2,50

